

OYUNLAR

Ful Yaprakları • Neon
Düğün Şarkısı • Yıldönümü

Civan Canova

CİNİUS YAYINLARI
ÇAĞDAŞ TÜRK YAZARLARI | OYUN

Babiali Caddesi, No. 14 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 5283314 – (0212) 5277982
<http://www.ciniusyayinlari.com>
iletisim@ciniusyayinlari.com

Civan Canova
OYUNLAR
Ful Yaprakları
Düğün Şarkısı
Neon
Yıldönümü

nurc06@yahoo.com

Yayına hazırlayan: Diren Yardımlı
Editör: Zeynep Gülbay
Dizgi: Mert Musaoğlu
Kapak resmi: Yeliz Özmete

BİRİNCİ BASKI: Mart, 2011

ISBN 978-605-127-210-8

Baskı ve cilt:
Kitap Matbaacılık
Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. No. 123 Kat 1
Topkapı, Zeytinburnu
İstanbul
Tel: (212) 482 99 10

Sertifika No: 16053

© CİVAN CANOVA, 2010

© CİNİUS YAYINLARI, 2010

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

OYUNLAR

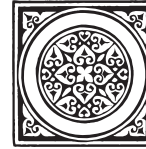
Ful Yaprakları • Düğün Şarkısı
Neon • Yıldönümü

OYUNLAR

Civan Canova

 Cinius Yayınları

ÖNSÖZ

n beş tiyatro oyunu yazmışım bugüne kadar. Bir röportaj sırasında, oyunlarımı yazıp bitirdikten kısa bir süre sonra unuttuğumu söylemişim. Doğrudur. Ful yapraklarımı, farklı yapraklar toplamak uğruna, yönetmen, oyuncu ve seyircilere emanet ederek çıkarmıştım aklımdan. “Sokağa Çıkma Yasasını” da öyle. Üstat Harpagon” u da, “Erkekler Tuvaleti”ni de, diğerlerini de. Biri soracak olsa, “Falanca oyunun konusu ne?” diye, uzun süre cevap veremem. Belleğimde hepsi birbirine karışmış durumdadır. Ayıklamak epey zaman alır.

Zaman geçip de oyunlarım sahnelenmeye başlayınca, onları farklı bir gözle izlediğimi hissettim. Sanki bir başkası yazmış gibi. Bazan eleştirdim izlerken. Bazan sinirlendim yazara, lafi uzattığı için. İçin için yönetmene kızdım bazan. Hatta oyunculara bile öfkelenmişim anlar oldu, çok nadir de olsa. Gene de, ne olursa olsun, sahnedeki oyunların ruhu, benim ruhumu yansıtıyordu. Kızsam da, öfkelensem de, bazan sıkıcı da bulsam, aslında hepsini çok sevdiğimi anladım.

Oyunlar oynandığı zaman hayat bulur, şekillenir. Oynanan her oyunum, yazdıklarımı yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Basılanları ve kendi karaladıklarımı önüme dökerek yeni baştan okudum, kırdım, dizgi hatalarını düzelttim, ufak tefek eklemeler yaptım; çocuklarıyla her zaman ilgilenmese bile, arada saçlarını düzelter, onlara çeki düzen vermeye çalışan bir baba misali.

Kitap kapağı olarak oynanmış oyunlardan birer fotoğraf düşünmüştüm ilkin. Gelgelelim bu işin bürokrasisi benim tahammül sınırlarımı aştığından, bu dileğimi gerçekleştiremedim. İzin verilmesi için tiyatronun hangi birimine dilekçe yazmam gerektiğini öğrenmek , birkaç ziyaret ve bir o kadar da telefon konuşmasına mal oldu. Sonunda sıkıldım, pes ettim. Belki de doğrusu buydu. Sade bir kapak, oyunları sahne geçmişlerinin dışında bırakıyor. Oyunu ,sahnelenmiş olan herhangi bir versiyonuyla ya da rolü canlandıran oyuncularla paralellik kurmadan, en saf haliyle, kendi hayal gücünüze teslim ediyorsunuz.

Ben de oyunlarımı sizlerin hayal gücüne teslim ediyorum.

CİVAN CANOVA
Mart , 2011

İÇİNDEKİLER

'Ful' filizlenirken... • 9

Oyun: **FUL YAPRAKLARI** • 15

1. Perde • 17

2. Perde • 53

Söyleşi (Suha Çalkıvık) • 79

Söyleşi (Ayten Uncuoğlu) • 89

Oyun: **NEON** • 99

1. Perde • 101

2. Perde • 131

4. OĞUZ ATAY ETKİNLİĞİ -

TİYATRO ÖDÜLÜ SONUÇ BİLDİRİSİ • 162

Şarkıya Başlarken... • 168

Oyun: **DÜĞÜN ŞARKISI YA DA AKHILLEUS İLE OPHELIA** • 173

Oyun: **YILDÖNÜMÜ** • 205

1. Perde • 207

2. Perde • 252

'FUL' FİLİZLENİRKEN...

yun yazarken klavye üzerindeki parmaklarım genellikle frene basmakta zorlansa da, ısmarlama bir yazı istendiğinde tıkanır kalırım. Bir türlü yazamam o ilk cümleyi. Sinirlenirim... Neden benden böyle bir yazı istendiğine öfkelenir, çaresizlikten laf cambazlıklarına başlarım. 'Oyunun anlatmak istedikleri kendi içindeki dramatik örgüde gizlidir zaten, fazla söze ne hacet' düşüncesiyle kendi cümlelerimden aşırımlar yapar, sonra da cıcığı çıkana kadar didiklerim bunları.

Oyunun provaları başladığına göre, 'Ful Yaprakları' hakkında da program dergisi için er veya geç yazı istenecekti. Ben önce davranayım istedim ve keyifli bir anımda oturdum masaya.

İnsan yazdıktan bir süre sonra yabancılaşıyor oyununa. Hatta öylesine yabancılaşıyor ki, oyunu çalışanların heyecanını paylaşmak bile güçleşiyor ilkin. Musa'nın Richard'ı benden daha iyi tanınması ya da Özlem'in oyun içersindeki şifrelerden yola çıkarak dramatik kurgunun ve kişilerin geçmişlerini neredeyse Eskiçağlara dayandıracak kadar boyutlandırması, bana uzun bir

süredir kendimce geçerli nedenlerle ihmal ettiğim bir sevdiğimin, müthiş bir sürprizle karşıma çıkarılması gibi geldi. Farklı bir heyecan yaşadım. Kavuşma heyecanı. Ve bizi kavuşturanlar ikimizi de neredeyse bizden daha iyi tanıyorlar. Doğrusu da bu bence. Ben sevdiğimi ihmal etmişim ama yönetmeni ve oyuncularını sahiplenmiş onu. Bir süreliğine evlat edinmişler.

Bunca girizgah cümlesinden sonra gelelim sadede. Ben bu oyunu niye yazdım?.. Dürüstçe söylemek gerekirse, ilkin çok farklı nedenlerle oturmuştum masa başına. ‘Ful Yaprakları’nı değil, başka şeyleri yazacağımı umuyordum. Başka ilişkileri, başka kişileri anlatacaktım güya. Oysa bilinçaltımın beni masa başına oturtmak için düzenlediği küçük bir oyunmuş bu. Amacı ‘Ful Yapraklarını’ yazdırmakmış.

İkinci sayfayı bitirdiğimde, o hain bilinçaltım, Genç kız’ın ‘Ben aslında porno yıldızı olmak isterdim’ dediği zaman, aslında ne olup ne olmadığını, gerçekte ne olmak istediğini ve de kendisini nasıl bir finalin beklediğini kulağıma fısıldamıştı bile. Yazma süreci boyunca daha birçok şey fısıldamıştı kulağıma bilinçaltım. Bazen sayfalar boyu kandırarak, onlarca sayfa yazdırtıp sonra da şaka yaptığını söyleyerek, binlerce kelimeyi çöpe attırarak, ama sonuçta bence çok mühim ipuçları verip gerçekten içinden geçenleri yazdırmıştı.

‘Dünyada beni özleyen, sesimi duymak isteyen tek bir canlı dahi yok,’ diye fısıldamıştı ilkin kulağıma bilinçaltım, belirsiz bir rol kişinin sesini taklit ederek. Sonra da bunun ne yürekler yırtan bir haykırış olduğunu anlatmaya koyulmuştu...

‘İnsanını bunu söyleyebilmesi için, var olan tüm canlılarla bir biçimde ilişkisini bitirmiş olması gerekir,’ diye karşılık verdi aklım bilinçaltıma, ‘Düşünsene, kimse beklemiyor seni. Kimse ‘nerde bu?’ diye merak etmiyor. Ne bir ses, ne bir sinek, ne bir sevgi parçacığı, ne nefes, ne de aşk. Tek başına yaşamaya programlanmamış bir tür için katlanılmaz bir durum.’

‘Ben de bunu söylemek istiyorum,’ dedi bilinçaltım, ve tekrar sesini değiştirerek şöyle fısıldadı; ‘Orada kimse yok mu?’

Ve aklım girdi devreye;

‘İşte bunu anlatan bir oyun yazmalısın.’

Aklım ve bilinçaltım arasındaki bütün bu konuşmalar yazma sürecinin başlarında oldu.

Ben bu cümleyi yazmakta olduğum oyunun kişilerine söyletmesem de, için için hep şöyle haykırdılar;

‘Orada kimse yok mu?’

Ful yaprakları, sesleri çıkmadığı halde hayata haykırmaya çalışanların oyunudur.

Yaşam, hiç bir evresinde kucak açmamıştır; koca şehrin ortasında, tek kişilik hücrelerinde yaşamak zorunda bırakılanlara. Tek yol kendilerine benzer birilerini bulmaktır. Ama ‘kendilerine benzer birileri’ de yoktur aslında. Çünkü o ortamda kendileri bile kendilerine benzememektedir. O halde gerçeği sanalın içinde eritmek ve de yeniden şekillendirmek gerekmektedir.

‘Ful Yaprakları’, hiçliğin kıyısında dolanan –bu tabirimi ukalaca bulmazsanız– antika hramanların var olma ve hayatlarını yeniden yazma çabalarıdır.

Oyunun ilk okuma provasına katıldığım gün, artık provalara gelmek istemediğimi söylemişim arkadaşlarıma. ‘Zaten en iyi yazar ölü yazardır’ diye takılmıştı oyunun yönetmeni arkadaşım Turgay Kantürk. Bence de öyle. Asıl işim oyunculuk olduğundan bu duyguyu çok iyi biliyordum. Bazı oyuncular –ki ben de bunlara dahilim– ve de yönetmenler, her ne hikmetse, prova aşamasında yazarımızın ‘naçiz vücudunu’ görmektense ruhuyla iletişim kurmayı tercih ederler. Çünkü masa başı ve sahne farklı mekanlardır. Masa başını doğum odasına benzetirsek eğer, sahneyi de çocuk yuvası ile üniversite arasında herhangi bir kuruma benzetebiliriz. Bu bağlamda doğumu yaptıran doktorun çocuğun akademik hayatına müdahale etmesi ne derece doğru

olur?

Oyunumu bitirdiğim gün ayrılmıştı yollarımız. Eğer yazarından bağımsız olarak var olabiliyorsa –ki umarım öyle olur– görev tamamlanmıştır. Ve de benim inancıma göre yazılan her şey herkesindir. Telif konusuna gelince, ben sadece doğum ücreti alıyorum.

Ben haykıracağım kadar haykırdım. Çok sevgili ‘Ful Yaprakları’mı, farklı yapraklar toplamak uğruna yeni sahiplerine emanet ediyorum.

Civan Canova
Mart 2005

*‘Dünyada beni özleyen, sesimi duymak isteyen
tek bir canlı dahi yok.’
Ful yaprakları, sesleri çıkmadığı halde hayata haykırmaya
çalışanların oyunudur.
‘Orada kimse yok mu?’
Yaşam hiç bir evresinde kucak açmamıştır,
koca şehrin ortasında, tek kişilik hücrelerinde
yaşamak zorunda bırakılanlara.
Tek yol kendilerine benzer birilerini bulmaktır. Ama,
‘kendilerine benzer birileri’ de yoktur aslında.
Çünkü o ortamda kendileri bile kendilerine benzememektedir.
O halde gerçeği sanalın içinde eritmek ve de yeniden
şekillendirmek gerekmektedir.
‘Ful Yaprakları’, hiçliğin kıyısında dolananların var olma ve
hayatlarını yeniden yazma çabalarıdır.*

- ROMANYA ELVİRA GODEANU TİYATROSU
ULUSLARARASI FESTİVALİ EN İYİ KADIN
OYUNCU ÖDÜLÜ (ÖZLEM GÜVELİ)
- MGD 16. ALTIN OBJEKTİF ÖDÜLLERİ (2009) YILIN
EN İYİ TİYATRO OYUNU
- MGD 16. ALTIN OBJEKTİF ÖDÜLLERİ (2009) YILIN
EN İYİ TİYATRO OYUNCUSU (Musa Uzunlar)

İlk kez 29 Mart 2005 tarihinde, İstanbul Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelenmiştir.
AKM Oda tiyatrosu.

Ful Yaprakları

Yazan: Civan Canova
Rejisör: Turgay Kantürk
Dekor: Ethem İzzet Özbora
Kostüm: Gülhan Kırçova
Işık: Enver Başar
Reji Asistanı: Emrah Eren
Powerpoint Tasarım ve Resim Seçici: Vural Çınar
Powerpoint Kumanda: Başak İşur

Oyuncular:
Özlem Güveli Türker
Özden Çiftçi
Musa Uzunlar

FUL YAPRAKLARI

1.PERDE

Sahnenin ortasında koca bir bilgisayar ekranı, sahne ikiye ayrılmıştır. Solda Adamın (Richard) odası. Dağınık bir yatak, çalışma masası, bilgisayar, sağa sola atılmış giyecekler, boş bira kutuları, CD'ler, bilgisayar oyunları, boyalar, fırçalar, tuvaller... Odanın bir köşesinde özenle askıya asılmış kadın tuvaletleri, elbiseler, etekler... Duvarlara asılmış ve sağa sola düzensizce atılmış acemi işi bir iki yağlıboya tabloda yüzü olmayan, çıplak bir kadın resmedilmiş. Yatağın başucunda, Vietnam savaşı sırasında başına tabanca dayanmış savaş esirinin posterı vardır. Başka bir köşede ise bütün ihtişamıyla Özgürlük Anıtı posterı göze çarpmaktadır.

Sağda Kızın (Madonna) odası. Düzenli bir yatak, çalışma masası, masanın üstündeki tabakta elma ve portakal kabukları, buruşturulmuş çeşitli çerez ambalajları, boş süt ve kola kutuları, bilgisayar, bilgisayar oyunları, moda ve magazin dergileri, duvarda bale yapan kız figürleri, yatağın yanındaki duvarda asılı bale pabuçları...

İki odanın ortasında ise lokal ışıktaki görülecek tek bir bar taburesi bulunmaktadır.

1. TABLO

Gece. Lokal ışık sahnenin sağ köşesini aydınlatır. Genç kıızı görürüz. 28 yaşlarında, güzel yüzlü, tombulca, şimdilik yalnızca yüzü ve omuzları belirgindir. Saçları özenle taranmış, üzerinde eski ama şık, sırtı ve omuzları açık bir tuvalet. Oturduğu iskemle seçilmemektedir.

MADONNA (*Kendi kendine*): Ben aslında bir porno yıldızı olmak isterdim. (*Güler*) Evet. Bir porno yıldızı. Kim ne derse desin... Sonuçta herkes dans edebilir. İyi ya da kötü, herkes kontrol edebilir adımlarını. Ama herkes porno yıldızı olamaz. Dans ederken bacak açmaya benzemez bu iş. Bacak açmak da kolay değil elbet. Yıllarca çalışmak gerekir birinci, ikinci, üçüncü pozisyonda durabilmek için. Yıllarca. Kıçını açmaksa özel bir çaba gerektirmez belki ama cesaret ister. Yetenek de gerektirmez belki ama ayrı bir... şey ister... şey.... Bir şey ister işte. Ayrı bir şey yani. Yüzlerce çift gözün karşısında kendin için dans etmeye benzemez, yüzlerce çift gözün karşısında başkaları için sevişmek. Birinci, ikinci, üçüncü pozisyonda durmaya da benzemez değişik pozisyonlarda seks yapmak. (*Sessizlik*) Seks mi? Ne ayıp! Neler saçmalıyorum ben böyle? Terbiyesiz! Orosu ruhlu şıllık! (*Aniden kahkaha atar, susar, sessizlik. Sahnenin ortasına lokal ışık verilir. Kadın bir bar taburesinde oturmaktadır. Bir fahişeden çok modern bir genç kadın görünümündedir. Bir süre sonra kadının ışığı söner*)

MADONNA (*Sanki birine sesleniyormuş gibi sesini yükseltir*): Heey... Sen... Orada mısın? (*Sessizlik*) Sana söylüyorum! Duyuyor musun beni?

Adamın sesi duyulmaz. Konuştukları klavye tıkırtıları eşliğinde ekranda görülür.

RICHARD R: *Yes canım.*

MADONNA: Konuşurken beni dinlemeyen erkeklerden hiç hoşlanmam.

RICHARD R: *Konuşmayı kesen sensin...*

MADONNA: Evet, ne diyorduk?

RICHARD R: *Dans*

MADONNA: Ondan önce. Daha dansa geçmeden diyorum... Ne diyorduk söylesene?

RICHARD R: *Unuttum.*

MADONNA: Seni tarif ediyordum. Daha doğrusu tahmin etmeye çalışıyordum nasıl biri olduğunu. Dün gece saçlarının kısa olduğunu söylemiştin, şimdi uzun diyorsun. Hangisine inanayım?

RICHARD R: *Uzadı.*

MADONNA: Bir gecede mi?

Cevap yerine ekranda gülme figürü belirir.

MADONNA: Gülme, yalancı. Sonra atletik yapıydın. Sonra...

RICHARD R: *Seksi.*

MADONNA: Evet seksi. Çekik gözlü, hafif kır saçlı ve söylediğine göre kızlar en çok gülümsemenden etkileniyormuş. Bir de kalçalarından.

RICHARD R: *Aynen.*

MADONNA: Yolda yürürken 'Hey, bak! Richard Gere geçiyor!' diye laf atıyorlarmış sana.

RICHARD R: *Doğru.*

MADONNA: Okudun mu? Karısından ayrılmış.

RICHARD R: *Kim?*

MADONNA: Richard Gere.

RICHARD R: *Okudum... Yalan haber.*

MADONNA: Emin misin?

Richard **R:** *Elbette.*

MADONNA: İyi bari. Sevindim. Sen ondan daha mı uzunsun?

RICHARD R: *Kimden?*

MADONNA: Richard Gere' den. O çok kısaymış. Karısının beline geliyormuş neredeyse. Cüce gibi.

RICHARD R: *Benim boyum 1.90.*

MADONNA: - Vay canına!

RICHARD R: *Dans diyorduk...*

MADONNA: Ha, evet, dans diyorduk. Bütün gece dans ettim Richard. Deli gibi. Ama bu sefer yalnızca kendim için. Kendim için, kendimden geçercesine dans ettim. Diğer müşteriler oturdukları yerden beni izlediler saatlerce. Kimse cesaret edemedi piste gelmeye. Sonra da alkışladılar. Dakikalarca. Saat ona doğru da eve geldim. Çok seviyorum gece çıkmayı ama bir şartla. Disiplini elden bırakmamak gerekir. Yarın erkenden stüdyoya gideceğim, bale çalışmaya. Bu ay sonunda gösterimiz var. Davetlisin ona göre.

RICHARD R: *O zamana kadar tanışırsak gelirim.*

MADONNA: Tanışmıyor muyuz?

RICHARD R: *Tanışmak???*

MADONNA: Bence tanışıyoruz.

RICHARD R: *Yüz yüze gelmedik ama...*

MADONNA: Söyledim ya çok yoğunum bugünlerde. Sana bir sır vereyim mi? Ben aslında nefret ediyorum baleden.

RICHARD R: *Yalan.*

MADONNA: Yalan değil şaka. Çok seviyorum. Çok... Yalnızca beynimi boşaltmak için söyledim nefret ettiğimi. Ama hak

ver bana. Yirmi dört saat bale düşünmek zorunda kalsan sen de aynı şeyi söylerdin.

RICHARD R: *Ben de düşünüyorum yirmi dört saat.*

MADONNA: Ne düşünüyorsun?

RICHARD R: *Şimdi mi?*

MADONNA: Yirmi dört saat dedin ya. Sanırım yirmi dört saate şimdi de dahildir. Günü otuz saat yaşamıyorsan tabii.

Richard **R:** *Otuz saat? Bir gün için mi? Çok az...*

MADONNA: Bak sen. Ne düşünüyorsun peki? (*Sessizlik*)
Söylesene ne düşünüyorsun?

Kızın üstündeki lokal ışık söner, sahnenin sol tarafı hafifçe aydınlanır. Adam siluet halinde, belli belirsiz görünmekte, sırtı dönük, bilgisayar başında, fısıltıyla konuşmaktadır. Bu sefer kızın sesi duyulmaz, konuştukları klavye tıkırtıları eşliğinde ekranda görülür.

RICHARD: Ful yapraklarını.

Sessizlik.

MADONNA M: *Ful yaprakları???*

RICHARD: Fuller ne kadar acı çeker düşündün mü hiç?

MADONNA M: *Fuller mi? Acı mı çeker fuller? Doğru mu bu?*

RICHARD: Çingene kadının önünde duruyordu fuller. Sarı, beyaz, kırmızı... Can çekişen fuller. Kaldırımın kenarında oturuyordu yaşlı, pasaklı, kambur Çingene kadın. Ağzının kenarında sigarası, bir yandan borazan gibi sesiyle hiçbir müzisyenin bestelemeye değer bulmayacağı bir melodi mırıldanıyor, öte yandan canlı görünsünler diye buruşan ful yapraklarını düşüncesizce koparıp umursamaz bir tavırla

yere bırakıyordu. Yanına yaklaşıp bir süre izledim kadını, tiksinererek. Sonra kaç para diye sordum. 'Alacaksan yaparız bi şeyler.' 'Önüdeki bütün fullere kaç para istersin? Koparıp yere attığın yaprakları da istiyorum ama.' Şaşırdı kadın. Sırıtarak yüzüme baktı. 'Yaprakları da mı istiyorsun? Hadi be, git işine! Kafa bulma benimle!' (*Sessizlik*) Cebimdeki bütün parayı ve de sigara tabakamı verdim ve aldım fulleri. Yaprakları da tabii. (*Sessizlik. Karanlıkta kızın kahkahası duyulur*) Gülme.

Kızın üzerine de lokal ışık verilir. Ekranda yazı belirmez artık. Karşılıklı konuşur gibidirler.

MADONNA: Komik ama...

RICHARD: Nedir komik olan? Fullerin acı çekmesi mi?

MADONNA: Hayır, o değil tabii. Kim ister çiçeklerin acı çekmesini? Yapraklara güldüm. Demek onları da aldım.

RICHARD: Hiç komik değil bu. Üstelik sigara tabakası babamındı. Çok değerliydi onun için.

MADONNA: Kızmadı mı peki?

RICHARD: Söylemedim ki.

MADONNA: Ya ararsa?

RICHARD: Aramaz. Unutmuştur çoktan.

MADONNA: İnsan değer verdiği bir şeyi unuttur mu hiç?

RICHARD: Kendini bile unuttuysa, unuttur.

MADONNA: Bunadı mı baban?

RICHARD: Hayır...

MADONNA: Ya?

RICHARD: Öldü.

MADONNA (*Kısa bir sessizlik*): Özür dilerim.

RICHARD: Tam dört yıldır kendisi ve de sigara tabakasıyla birlikte; sahip olduğu, değer verdiği her şeyi unutmuş durumda. Ara sıra rüyalarım giriyor, kocaman dazlak

kafası ve aşağılayan bakışlarıyla... ama ne yazık ki bunun bile farkında değil. Çünkü yok artık o. Kainatta benim babam diye biri yok. Ne sevdiği şarkılar, ne geçmişi, ne hayalleri... yok. İstedğin adrese, nereye gidersen git bulamazsın babamı. O var olmadığına göre... rüyalarım kim peki?.. Şeytan mı?

MADONNA: Şeytan mı?

RICHARD: Ben... günahlarım kadar seviyordum babamı.

MADONNA: Ne?

RICHARD: Evet, çok seviyordum. En az günahlarım kadar desek daha doğru olur.

MADONNA: Farkında mısın, bunu söylerken bile günaha giriyorsun.

RICHARD: Neden?

MADONNA: Günah sevilir mi hiç? Deli mi ne?

RICHARD: İnsanlar sever günahlarını. Hem de çok. Düşünsene; sevmeseler, bu denli bağlı olmasalar, durmadan günah işlerler mi hiç? Onları sevmeyen başkalarıdır. Cesaretsizler, etten robotlar, ot gibi yaşayanlar... Bu nedenle günah derler adına. (*Sessizlik*) Neyse. Önemli değil. Dört yıldır yanımda taşıyordum o tabakayı. Uğur getirsin diye.

Masa başından kalkar, düşünceli, odanın içinde gezinir, odası biraz daha aydınlanır, yüzü belirginleşir. 40 yaşlarında, dökük saçlı, kirli sakallı, çelimsiz, pejmürde görünümlü, üzerinde 'Pain' yazılı bir tişört vardır. Boya fırçalarından birini alır, fırçayı boya kaplarından birine daldırarak duvara 'Tanrı' yazısının yanına 'bizi' yazar, tekrar masaya oturur.

MADONNA: Ne yazdın duvara?

RICHARD: (*Bir an durur*) Ne mi yazdım?

MADONNA: Neyse. Fuller diyorduk.

RICHARD: Tamamlamadım henüz.

MADONNA: Fuller diyorduk.

RICHARD: Bitirdik o konuyu.

MADONNA: Hayır. Yeni başlamıştık.

RICHARD: Peki.

MADONNA: Seni dinliyorum Richard.

RICHARD: Evet... Beni dinliyorsun. Fuller... Vazodaki fuller...

Yani kökünden koparılıp ölüme terk edilen, çelimsiz, aç, susuz ve sevgisiz fuller.

MADONNA: Gerçekten acı çekerler mi dersin?

RICHARD: Hem de çok.

MADONNA: Nereden biliyorsun?

RICHARD: Yaşam savaşı veren her canlı acı çeker. Yaşam savaşı veren her canlı. Ha bir ful ha bir savaş esiri.

MADONNA: Savaş esiri mi?

RICHARD: Tutsak yani?

MADONNA: Ne tutsağı?

RICHARD: Söyledim ya, savaş.

MADONNA: Hangi savaş?

RICHARD: Fark eder mi?

MADONNA: Nereden çıktı şimdi bu?

RICHARD: Arşivden.

Sessizlik, Richard bira açar, içer.

RICHARD: Tankın arkasına bağlanmış bir savaş esiri. Ayaklarından... Sımsıkı... Tank ağır ağır hareket ediyor. Çevresindeki bütün askerler, yani galip tarafın zavallı, aptal, toy gençleri, bayraklarından çok uçkurlarını düşünen sapıklar, ırz düşmanları, hepsi gülerken onu izliyorlar. Kahkahalar atarak. O... tankı durdurmak istercesine, son bir umutla tırnaklarını toprağa geçirmiş, öylece duruyor. Beyni karmakarışık. Bütün

bilgiler, dosyalar birbirine karışmış durumda beyninde. Kaos. Boşluk. Kargaşa. Arıza yani. Error! (*Sessizlik*) Sonra ansızın tuhaf bir şey oluyor. Yıllar önce sildiğini sandığı dosyalardan biri ansızın açılıyor.

MADONNA: Ne dosyası?

RICHARD: Yaşandıktan sonra bir daha hiç düşünülme... hiç hatırlanmayan... gereksiz anı kırıntıları canlanıyor ansızın beyninde. Unutulmuş görüntüler, küflü bir sandıktan fırlamış fotoğraflar gibi birbiri peşi sıra akmaya başlıyor gözlerinin önünden. İlk kez öpüştüğü gece... Bir çift göz... Bir tutam saç... Çiçekli bir bluzun kenarından hafifçe taşan avuç içi büyüklüğündeki göğüsler... Sonra hareketleniyor fotoğraf. Ritmik bir biçimde inip kalkmaya başlıyor küçük göğüsler. Sonra sol elinin bir genç kızın kalçasında dolaştığını görüyor. O an gözünün kendi ayaklarına takıldığını hatırlıyor. O gece giydiği mavi Converse'leri görüyor ansızın. Sonra onları aldığı gün geliyor aklına. O mavi Converse'leri paketleyen tezgahlar çocuğun yüzü beliriyor gözlerinin önünde. Askerlerin arasında durmuş, kendisine bakıp sırttan sarışın bir delikanlıyı, o mavi Converse'leri paketleyen çocuğa benzetiveriyor ansızın. O da gülümsüyor, kendisine bakıp sırttan sarışın delikanlıya. Sonra tırnaklarını iyice gömüyor toprağa ve dudaklarının arasından iki kelime dökülüyor, 'Borcum ne kadar?' Şaşırıyor sarı saçlı çocuk asker. Sırttan dudakları ansızın ciddileşiyor, ve soruyor. 'Ne borcu lan ibne?'

Hafifçe gülümsüyor tutsak, yani savaş esiri, ve cevap veriyor. 'Converse'ler... Kaç para?'

Sessizlik.

MADONNA: Sonra?

RICHARD: Sonra ağır ağır hareket ediyor tank. Kahkahaları

duyuluyor ilkel güdülerini bayraklaştıran tüm gençlerin. Ya da bayraklarını ilkel güdülerıyla kirleten zavallıların. Ve de o sarışın delikanlının. Hepsi... ellerinde tüfekleri... ona bakıyorlar, dayanılmaz bir gururla. Ağızlarının suyu aka aka. Tank ilerledikçe kan fışkırıyor tırnaklarından adamın. Önce kanlı parmaklarını, sonra kızın kalçalarında dolaşan elini, sonra mavi Converse'lerini, sonra kopan kanlı tırnaklarını görüyor. Tırnakları teker teker saplanıyor toprağa ve orda kalıyor sonsuza kadar. Tıpkı vazodan teker teker masanın üstüne düşen ful yaprakları gibi. Sarı saçlı küçük asker avazı çıktığı kadar bağılıyor arkasından. 'Merak etme soysuz! Borcunu ödedin işte!'

Sessizlik.

MADONNA: Bu kadar mı?

RICHARD: Bu kadar.

MADONNA: Bence çok vahşi bir hikaye bu.

RICHARD: Sonu güzel ama.

MADONNA: Hani bu kadardı?

RICHARD: Bu kadar. Fena mı? Sonunda ölüyor işte adam.

MADONNA: Ful yapraklarının ölümüne üzülp adamın can çekişmesine seviniyorsun. Ne biçim şey bu böyle?

RICHARD: Can çekişmesine değil, ölümüne seviniyorum. Kurtuluyor. Yaşasaydı daha mi iyi olurdu yani? Başka seçeneği var mı? (*Sessizlik*).

MADONNA: Fuller diyorduk.

RICHARD: Peki sence o fullerin bir farkı var mı, yaşamı elinden koparılıp alınmış savaş esirinden? Söylesene.

MADONNA: Bilmem.

RICHARD: Ful ya da savaş esiri. İkisi de yalnızca yaşamak istiyordu. Son seçenekleriydi ölmek. Ama ne yazık ki şans

olarak çıktı karşılıklarına ölüm. Ful ya da savaş esiri... Ya da Vietnamlı bir delikanlı.

MADONNA: Kim?

RICHARD: Fuller.

Sessizlik.

MADONNA: Fullerin anneleri var mıdır?

RICHARD: Olmaz olur mu? Düşünebiliyor musun... koca boşlukta annesiz bir canlı. Bilimkurgu ötesi ütöpik bir durum. Komik bile değil.

MADONNA: Evet. Komik bile değil. Yaşam oluşmaya başladığı günden beri vardır anneler. Evlatlar daha sonra yaratılmıştır. Bu nedenle yeryüzünün asıl sahibi annelerdir. Yani... öyle olmalıdır. Peki sence anne fuller, görür mü yavrularını?

RICHARD: Kokusunu duyarlar.

MADONNA: Hayır, duymazlar. Anne fuller yavrularının kokusunu duymazlar.

RICHARD: Neden?

MADONNA: Duyamazlar çünkü... çünkü anne fuller solup kurumadan yavrular filizlenmez. Anneyi koparacaksın ki yavru doğsun. Zalim doğanın vahşi bir yerasıdır bu. Dediğin gibi, kainatta hiçbir adreste bulamazsın fullerin annelerini. Yalnızca bu nedenle acı çeker yavru fuller. Acı da değil, vicdan azabı. Annelerinin yaşamını çaldıkları için sürekli vicdan azabı çekerler. Tıpkı o senin savaş esirini öldüren askerler gibi.

RICHARD: Ama o askerler vicdan azabı çekmiyorlar henüz. Belki ilerde. Çok ilerde.

MADONNA: Ne zaman?

RICHARD: Herkes barışınca.

MADONNA: O zaman bende mi haz duymalıyım önce?

RICHARD: Ne dedin sen?

MADONNA: Önce haz duymalıyım öyle mi? Vicdan azabı sonra gelmeli.

RICHARD: Sen de onlardansın işte. Hoşuna gidiyor değil mi can çekişen fulleri izlemek?

MADONNA: Benim mi hoşuma gidiyor?

RICHARD: Evet. Nesin sen biliyor musun? Vandalsın! Düpedüz Vandalsın.

MADONNA: Bana bak, normal misin sen?

RICHARD: Bilmem. Normların gerektirdiği biçimde yaşadığım söylenemez.

MADONNA: Sen kandırıyorsun beni.

RICHARD: Seni kandırmam için bir neden var mı?

MADONNA: Bilmem? Belki ressam bile değilsin. Yalnızca duvarlara yazı yazan bir salaksın.

RICHARD: Peki ya sen? Gerçekten balerin misin?

MADONNA: Balerin değilim. Kaç kere söyleyeceğim? Bale öğrencisiyim. Benim seni kandırmam için bir neden var mı?

RICHARD: Bilmem?

Sessizlik.

MADONNA: Peki ya esir düşmeseydi o asker?

RICHARD: Yani?

MADONNA: Yani esir alanlardan biri olsaydı ve de o sarışın genç tankın arkasına bağlanmış olsaydı?

RICHARD: Çok güzel. Tebrik ederim. Aynı benim gibi düşünüyorsun. Mekan atlamaları, rol değişimleri. İşte bu.

MADONNA: Cevap vermedin soruma.

RICHARD: Belki de öyle olmuştur. Tankın arkasına bağlanan sarışın delikanlıdır. Bizim Converse'li de ağzının suyu akarak izliyordur onu. Fark eder mi? Değişmeyen sizlersiniz.

MADONNA: Bizler mi?

RICHARD: Vazonun içinde can çekişen zavallı ful yapraklarını izleyenler. Sizler.

MADONNA: Beni tanıdığını sanıyordum.

RICHARD: Peki sen tanıyor musun seni?

MADONNA: Ya sen? Sen kendini tanıyor musun?

RICHARD: Hayır. Oluşturma sürecindeyim henüz.

MADONNA: Neyi?

RICHARD: Kendimi. Kendimi oluşturmaya çalışırken Tanrı'nın ne zor bir işe kalkıştığını anlamaya başladım. Trilyonlarca canlı. Hepsi farklı birbirinden. Allah kolaylık versin.

MADONNA: Kime?

RICHARD: Tanrı'ya.

MADONNA: Peki nereden biliyorsun benim de bir ful olmadığımı?

Sessizlik, lokal ışık. Kadın bar taburesinden kalkar, iki adım yürür, durur, bekler, kadının ışığı söner.

RICHARD: Öyle misin? On yedi yaşında bir ful... Hoşça kal Madonna. Sevgili dostum.

Richard masadan kalkar, montunu giyer, aynanın karşısına geçer, saçlarını düzeltirken.

MADONNA: Sana sordum.

RICHARD: Yalnız mısın?

MADONNA: Nereden biliyorsun benim bir ful olmadığımı?

RICHARD: Kimse var mı yanında?

MADONNA: Annem var. Ama her zamanki gibi uyuyor.

RICHARD: Sevgilin?

MADONNA: Onun evi ayrı. Haftanın bazı geceleri buluşuyoruz. Ya onun evine gidiyoruz ya da bana geliyoruz.

RICHARD: Peki annen?

MADONNA: Uyuyor dedim ya.

RICHARD: Ne yaptığını sormuyorum. Bir şey demiyor mu sevgilin geldiği zaman?

MADONNA: Niye desin? Ahlak bekçisi mi benim annem?

RICHARD: Değil mi?

MADONNA: Değil tabii. Bildiğin annelere benzemez o.

RICHARD: Bildiğim anneleri unutalı yıllar oldu.

MADONNA: O zaman sus.

RICHARD: Haftanın hangi geceleri buluşuyorsunuz sevgilinle?

MADONNA: Sana ne.

RICHARD: Haftanın her gecesi benimle konuşuyorsun sen.

MADONNA: Hoşça kal.

RICHARD: Ne yapıyorsunuz geceleri? Korunmadan yatmayı becerebiliyor musunuz?

MADONNA: Defol!

RICHARD: Benimle de yatar mısın?

MADONNA: Terbiyesiz!

RICHARD: Neden? Günah mı benimle yatmak? Hiç düşünmedin mi benimle yatmayı?

MADONNA: Sus artık.

RICHARD: Düşündün. Deli gibi düşündün hem de. Öyleyse günahlarına sahip çıkmalısın.

MADONNA: Defol!

RICHARD: Sabaha kadar sevişsek seninle. Sonra da yaşadığımız çöplüğe elveda deyip öldürsek birbirimizi.

MADONNA: Sapık!

RICHARD: Neden? Mayerling faciasını bilmiyor musun? Ya Romeo'yu? Juliet'i? Onlar da mı hastaydı? Gene de hiçbir aşık, aşıklara yaraşır ölümü bulamamış bence.

MADONNA: Biz aşık değiliz.

RICHARD: Böyle mi düşünüyorsun?

MADONNA: Henüz tanımıyoruz bile birbirimizi.

RICHARD: Hani tanışıyorduk?

MADONNA: Hayır. Tanışmıyoruz.

RICHARD: Ben Romeo'nun Juliet'i tanıdığından daha fazla tanıyorum seni. Sen de beni. Juliet'in Romeo'yu, Ophelia'nın Hamlet'i, Eva Braun'un Hitler'i, Diana'nın Charles'ı tanıdığından daha fazla tanıyorsun. En azından onlardan daha çok sohbet ettik. Daha çok vakit geçirdik birlikte. Ve yakında sıra ölüme gelecek. Bütün aşıklar gibi. Aşkımızla ilgili yazılı bir belge olmayacak belki ama ilgilenenler ilerde internet kayıtlarından bulabilirler bizim hikayemizi. Ve ben, iki sevgiliye yaraşan en güzel ölümü buldum. Anlatayım mı? İster misin?

MADONNA: Hayır. İstemiyorum.

RICHARD: Siyanür dolu bir küvete girmeliyiz önce...

MADONNA: İstemiyorum dedim!

RICHARD: Ya da baldıran otu... Evet, bu daha iyi. Siyanür derimizden içeri girebilir. Ve de vaktinden önce öldürebilir bizi. En iyisi baldıran otuyla kaynatılmış köpüklü su. Üzerinde ful yaprakları. Binlerce yaprak. Önce o suya girip yıkanmalıyız... saatlerce. Sadece dokunmalıyız birbirimize. Ellerimizle... Saçlarımızı okşamalıyız. Omuzlarımızı, göğüslerimizi, bacaklarımızı... Sonra çıkmalıyız köpüklerin ve ful yapraklarının arasından, ve öylece yatağa girmeliyiz. Sırılsıklam ve çırılçıplak. (*Sessizlik*) Sevişmeliyiz. Her noktasını öpmeliyiz vücutlarımızın. Her noktasını. Sonra birleşmeliyiz. Gözlerimiz kapalı, kokularımız ciğerlerimizde, tenimiz, terimiz ve baldıran otlu vücutlarımız birbirine karışmış, dakikalarca sevişmeliyiz. Wagner çalmalı odada. Faust bizi izlemeli perdenin kenarından, sessizce. Ve tam patlama noktasındayken...

Sessizlik.

MADONNA: Evet?

RICHARD: Ve tam patlama noktasındayken... iyi geceler hayat. Sabah kapıyı kırıp içeri girenler tek bir vücut bulmalılar yatakta. İki başlı, dört ayaklı, dört elli tek bir vücut. Otopsideyse tek bir kalp çıkmalı. Kaskatı kesilmiş, mosmor, tek bir... yürek. *(Kendi kendine)* Ne oldu bana böyle?

MADONNA: Ne dedin?

RICHARD *(Kendi kendine):* Canım sevişmek istedi.

MADONNA: Anlamıyorum...

RICHARD: Yok bir şey. Saçmaladım. İyi geceler. *(Masadan kalkar, fırçayı alır, duvardaki yazının yanında durur. Bir süre bakar yazıya)*

MADONNA: Ne yazdın duvara?

RICHARD *(Duvardaki yazıya bakarak):* Hiç...

MADONNA: Biliyorum yazdın. Söylesene ne yazdın?

RICHARD: Hiç dedim ya.

MADONNA: Ama söz vermiştin. Söyleyecektin.

RICHARD: Söz mü? Öyle bir söz verdiğimi hatırlamıyorum.

MADONNA: Konuşmamızın başında söylemiştin. Konuşmamız boyunca duvara bir cümle yazacağım demiştin.

RICHARD: Ama sana söyleyeceğim diye bir söz vermemiştim.

MADONNA: Vermiştin.

RICHARD: İyi geceler.

MADONNA: Neden söylemiyorsun?

RICHARD: Çünkü sen yalancısın.

MADONNA: Ben mi?

RICHARD: Oyalama beni. Geç kalıyorum.

MADONNA: Nereye?

RICHARD: Hoşça kal. *(Richard'ın ışığı söner).*

MADONNA: Sana sordum! Yalan mı söylediğimi düşünüyorsun? O halde ne diye dinledin bunca zaman? Ne diye arkadaşım oldun? Heey, duysana beni! Nereye defolup gittin gecenin bu

vakti! Ne biliyorsun bir sevgilim olmadığını? Söylesene... Kim oluyorsun da yargılıyorsun beni!.. Ne biliyorsun benim de can çekişen bir ful olmadığını? Ahmak! Aptal! Ukala! Filozof bozuntusu sen de! Git tek başına yıkan baldıran otlu pis sularında. *(Sessizlik)* Özür dilerim. Babanın tabakası olduğunu düşünmemiştim. Ful yaprakları için o tabakayı feda etmen çok güzel bir şey. Beni hayata bağlayan tek insan sensin. Farkında mısın bunun? Ben... Seni seviyorum. Evet, seviyorum seni. Tek dostum sensin hayatta. Heey... Orada mısın? Sana bir şey söylemek istiyorum. Haklısın... Yalancının biriyim ben. Dinliyor musun beni? Cevap versene! *(Tekerekli sandalyesiyle öne doğru gelirken ışık giderek artar, sahne sonuna doğru tekerlekli sandalye de seçilmektedir artık)* Ve eğer doğmamış olsaydım bütün bu acılar yaşanmamış olacaktı. Anne fuller yavrularının kokusunu duymazlar. Ben... Bütün gece dans ettim. Ben... bir porno yıldızı olmak isterdim aslında. Öyle yorulmuşum ki adım atacak halim yok artık. Bütün gece dans ettim. *(Gözleri dolmuştur)* Bütün gece... Bütün gece... Bütün gece.

Richard'ın yüzü aydınlanır. Yazı yazdığı duvarın kösesinde durmaktadır, bitirdiği yazıyı okur yüksek sesle.

RICHARD: Tanrı bizi sınıyor. *(Elindeki konyak şişesini başına diker, ışığı söner).*

MADONNA *(Hıçkırarak):* Tanrı nefret ediyor benden.

Karanlık.

2. TABLO

Gece. Adamın odası hafifçe aydınlanır. Elbiseleriyle yatağına uzanmış, daha doğrusu sızmıştır. Bir süre sonra Kadın üzerinde sabahlık, elindeki kola kutusunu açarak içeri girer, adama bakar, kolasından içer.

KADIN: Hadi, uyan artık. Heey! Sana söylüyorum. Böyle mi karşılar insan kız kardeşini? (*Adam cevap vermez, Kadın amaçsızca odada dolaşmaya başlar*) Pişman ettin beni geldiğime. (*İş olsun diye duvarlardaki resimlere bakar, masaya yaklaşır, kağıtlara göz atar. Büyük ekranda 'M: Orda mısın?' yazısı belirir. Kadın bilgisayara göz atar. Kızın odası hafifçe aydınlanır, kız yatağına uzanmıştır, seslenerek*)

MADONNA: Sana bir şey söylemek istiyorum. (*Kadın monitöre bakar*) Heeey! Orda mısın, diye sordum. Sana bir şey söylemek istiyorum.

KADIN: (*Klavyede yazar*) **R: Bana mı?** (*Sessizlik*) Buradayım. (*Sessizlik*) Konuş hadi. Söyle ne söyleyeceksen.

MADONNA: Hayır. Sen değilsin bu.

KADIN: Kim olmamı istiyordun?

MADONNA: O her zaman 'Selam' diye karşılar beni.

KADIN: O halde selam...

MADONNA: Sen değilsin.

KADIN: İnanmayacaksın ama benim.

MADONNA: Kimsin sen?

KADIN: Söyledim ya, benim.

MADONNA: Peki öyleyse. Ful yapraklarını anlat bakalım bana. (*Sessizlik. Kadın bir süre hareketsiz, monitöre bakar*) Yalancı seni. Ne arıyorsun bu saatte onun evinde? Hırsız mısın yoksa?

KADIN: Evet. Az önce arkadaşını öldürüp evi soydum. Tam kaçmak üzereydim ki baktım bilgisayar açık, bari mail kutuma bir göz atayım dedim. Önemli bir haber var mı diye.

MADONNA: Arkadaşı mısın?

KADIN: Hayır. Kız kardeşiyim.

MADONNA (*Şaşkın*): Kız kardeşi mi?

KADIN: Evet. Neden şaşırdın öyle?

MADONNA: Yo, şaşırmadım.

KADIN: Hayır şaşırdın.

MADONNA: Peki o zaman. Şaşırdım diyelim.

KADIN: Demeyelim. Şaşırdın.

MADONNA: Peki. Şaşırdım.

KADIN: Neden?

MADONNA: Çünkü bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Bu nedenle şaşırdım. Rahatladın mı şimdi?

KADIN (*Alayla*): Hem de nasıl.

MADONNA: Birlikte mi yaşıyorsunuz?

KADIN: Hayır. Bu akşam geldim. Bir hafta kalıp döneceğim.

MADONNA: Peki nerde yaşıyorsun?

KADIN: Amerika'da.

MADONNA: Amerika'da nerede?

KADIN: Los Angeles'da.

MADONNA: Sahi mi?

KADIN: Ne var bunda şaşıracak?

MADONNA: Ben... çok isterdim oralarda olmak.

KADIN: Bu akşam geldim... uçakla... Havaalanından ağabeyim karşılayacaktı beni ama geç kaldı. İçmiş kerata. Terminalin barında saatlerce bekletti.

MADONNA: Hep benim yüzümden. Ben lafa tuttum onu. Özür dilerim. Her gece konuşuruz biz. Sürekli atışırsız ama kopamayız birbirimizden.

KADIN: Bak sen şu işe. Tanışıyor musunuz peki?

MADONNA: Evet... yani hayır. Yani tanışamadık bir türlü. Ama dostuz. Ne yapıyorsun sen orada?

KADIN: Nerede? Burada mı?

MADONNA: Hayır. Los Angeles'da.

KADIN: Yönetmenim.

Madonna (*Şaşkın*): Ne! Yönetmen misin?

KADIN: Evet. Reklam filmleri çekiyorum.

Madonna (*Şaşkın*): İmkansız. Olamaz.

KADIN: Neden? Hayatta her şey olur.

MADONNA: Doğru. (*Kendi kendine*) Hiçbir şey imkansız değildir. (*Seslenerek*) Ne güzel. Ağabeyiniz ressam, siz film yönetmeni... Sanatçı bir aileden geliyorsunuz anlaşılan.

KADIN: Öyle de denebilir.

MADONNA: Ben de balerinim.

KADIN: Öyle mi? Çok hoş. Geçen ay küçük bir balerinle reklam filmi çekmiştim.

MADONNA: Sahi mi? Konusu neydi?

KADIN: Bir banka reklamı. Küçük balerin sokaklarda dans ediyor.

MADONNA: Tek başına mı?

KADIN: Tek başına. Küçücük, kimsesiz bir balerin kız. Tek başına dans ediyor sokaklarda.

MADONNA: Sonra?

KADIN: Topladığı bütün parayı sayıyor akşamları ve kumbarasına atıyor. Şişman bir kumbarası var. Pembe, tombul bir palyaço şeklinde.

MADONNA: Benim de vardı öyle bir kumbaram. Çocukken.

KADIN: Benim de. Her çocuğun vardır zaten öyle bir kumbarası.

MADONNA: Sonra?

KADIN: Sonra... biriktirdiği paralarla şey alıyor. Bir köpek. Yavru bir dalmaçyalı.

MADONNA: Ve sokaklarda birlikte dans ediyorlar.

KADIN: Evet. Aynen öyle oluyor. (*Bir an durur*) Yok, pek öyle

değil. Kız dans ediyor, dalmaçyalı ağzında şapka, para topluyor izleyenlerden.

MADONNA: Çok duygusal.

KADIN: Duygusal mı? Gerçekten mi? Ful yaprakları kadar duygusal mı?

MADONNA: Nereden biliyorsun sen ful yapraklarını?

KADIN: Sen söyledin az önce.

MADONNA: Duygusal dememiştim ama.

KADIN: Etkilenmiştin ama.

MADONNA: Doğru. Etkilenmiştim. Peki güzel mi oraları?

KADIN: Amerika mı? Bilmem. Özlem olarak kaldığında güzel belki ama alışınca pek bir şey ifade etmiyor insana. Aslında her yer öyle değil mi? (*Pencereye doğru yürür*) Erişemediğimiz zaman her yer çok güzel. (*Dışarı bakarak*) Her şey. Erişemediğimiz her şey çok güzel.

Ekranda 'M: Tek başına yürümek bile...' yazısı belirir.

KADIN: Evet. Tek başına yürümek bile. (*Kızın ışığı söner, kadın bir süre dışarı bakar, kendi kendine*) Yağmur altında... tek başına... (*Ansızın döner, yatağa doğru giderek adamı sarsmaya başlar*) Hadi, uyan artık. Sabaha kadar kiralamadın beni. Sadece üç saat diye anlaştık.

RICHARD: (*Uyku sersemi doğrulmaya çalışır*) Ne istiyorsun benden?

KADIN: Ne? Ne mi istiyorum? Asıl sen ne istiyorsun benden! Önce iki saat dil döküp pazarlık ettin, sonra bu pis yere getirdin beni, sonra da içip içip sızdın. Sızarken ne dediğini hatırlıyor musun?

RICHARD: Ne demişim?

Kadın (*Taklidini yaparak*): 'Seninle yatamam... Çünkü sen benim kız kardeşime benziyorsun.'

RICHARD: Saçmalamışım. Kız kardeşim yok ki benim.

KADIN: Karar ver o halde. Yatacak mısın, yoksa sen kovmadan çekip gideyim mi?

RICHARD: Amma da yatma meraklısıymışsın. Başkası olsa uyuttum herifi diye sevinir, keyfine bakardı. Bana bak? Nemfomanyak mısın yoksa?

KADIN: Hayır. Kazandığım parayı hak etmek istiyorum. Kazanabilirsem tabii.

RICHARD: Sigaramı versene şuradan. Kadın. Nerede?

RICHARD: Tabakada. Masanın üstünde. Çalışma masasının. Kadın (*Söylenerek masaya doğru yürür*): Çalışma masasıymış. Sanki başka masa varmış gibi. (*Tabakayı alır, adama getirir*) Al.

RICHARD: Sağ ol. (*Tabakayı açar, kadına uzatarak*) İçer misin? Kadın (*Soğuk*): Hayır. Ne yapıyoruz? Karar verdin mi?

RICHARD: Bilmiyorum. Oysa canım çok sevişmek istemişti bu gece. Kim olursa olsun dedim kendi kendime, fırladım sokağa, sonra da sen çıktın karşıma... Kader.

KADIN: Kader mi?

RICHARD: Benim içmemde bir sakınca var mı?

KADIN (*Soğuk*): Hayır, yok. Odayı yangın yerine çevirmişsin zaten. Her taraf kül kokuyor.

RICHARD: Ne yapalım, kolay ölmüyor insan. (*Sigara yakar*) Güzel tabaka değil mi? Bu gün aldım. Bir Çingene'den. Bir şişe şarap parasına bıraktı bana. O da başkasından tokatlamıştır. (*Kadına uzatarak*) İstersen al senin olsun. Al. Ciddi söylüyorum.

KADIN (*Bir an Richard'a bakar*): Hasta mısın sen?

RICHARD: Nasıl yani? Frengi, aids, ebola ya da bel soğukluğu falan mı? Onu mu soruyorsun?

KADIN: Hayır. Deli misin demek istedim.

RICHARD: Bakınca belli oluyor mu?

KADIN: Ne yazık ki olmuyor.

RICHARD: İyi. Belli olsaydı gelmezdin buraya.

KADIN: Gelmezdim tabii.

RICHARD: Korkma. Boston canavarı değilim. Karındaşen Jak da değilim. Kendi halinde bir deliyim.

KADIN: Bütün deliler kendi halindedir.

RICHARD: Hepsi zararsız değildir ama.

KADIN: Ama çoğu zararsız olduğunu iddia eder.

RICHARD: Ama onlar deli olduklarının bilincinde olmayan delilerdir.

KADIN: Ama deli olduğunu söyleyenler de zararlı olduklarının bilincinde olmayabilirler.

RICHARD: Ama sonuçta onlar zarar verir.

KADIN: Ne malum senin vermeyeceğin?

RICHARD: Verseydim verirdim şimdiye kadar.

KADIN: Neyse. Gelmiş bulunduk artık. İyi ya da kötü, katlanacağız sonucuna. Adın ne senin?

RICHARD: Richard. Richard Gere.

KADIN: Yapma ya!..

RICHARD: Beğenemedin mi? Senin adın ne?

KADIN: Benimki de Julia o zaman.

Richard (*Gülerek*): Julia mı?

KADIN: Evet. Roberts. Julia Roberts. Budist misin?

RICHARD: Hayır. Dini bütün bir materyalistim.

Kadın (*Bir an anlamsız bir ifadeyle Richard'a bakar*): Ne?

RICHARD: Ayrıca şeyim... Nasyonal nihilist.

KADIN: Ya... iyi... (*Ekranada 'M: Orda mısın?' yazısı belirir, Madonna'ya seslenerek*) Bekle biraz! İşimiz var!

RICHARD: Kiminle konuşuyorsun sen?

KADIN: Arkadaşınla.

RICHARD: Hangi arkadaşım?

KADIN: Balerin.

RICHARD: Bak sen. Chat yapan bir orospu ha?

KADIN: Orospular chat yapamaz diye bir kural mı var?

RICHARD: Yok elbet. Ama hiçbir orospu iş için gittiği evde chat yapmaz.

KADIN: İş yapacağı adam kafayı bulup sızarsa chat de yapar, örgü de örer.

RICHARD: Yaprak dolması bilir misin?

KADIN: Kusura bakma uğraşamam.

RICHARD: İyi. Sen de kusura bakma o zaman?

KADIN: Neden? Yaprak dolması için mi?

RICHARD: Hayır. Uyuduğum için.

KADIN: Önemli değil, para da zaman da senin. Daha yarım saatin var. Demek ressamısın.

RICHARD: Görmüyor musun?

KADIN (Duvarlara bakar): Bunların hepsini sen mi yaptın?

RICHARD: Beğenmedin mi?

KADIN: Çocuk resimleri gibi.

RICHARD: Henüz büyümedim.

KADIN: Ne zaman büyümeyi düşünüyorsun?

RICHARD: Ölünce.

KADIN: Güzel. (Resimlere bakarak) Niye yüzleri yok?

RICHARD: Yüzsüzün biriydi de ondan.

KADIN: Hepsi aynı kadın öyle mi?

RICHARD: Bir sakıncası mı var?

KADIN: Yok tabii. Aman, bana ne.

RICHARD: Kimi sürekli aynı kuşu, kimi sürekli aynı kediyi, kimi de sürekli aynı kadını yapar. Ben aynı kadını yapanlardanım.

KADIN: Kim bu kadın?

RICHARD: Tanımıyorum.

KADIN: Tanımıyor musun?

RICHARD: Yani tanışmadık henüz. Yani rastlaşmadık demek istiyorum. İyi ki de öyle oldu. Rastlaşıp tanışsaydık belki de kuş ressamı olmuştum şimdi. Ya da yılan. Ya da tilki.

KADIN (Bir an adama bakar): Paramı ver.

RICHARD: Veririm merak etme.

KADIN: Şimdi ver.

RICHARD: Tamam dedik ya. Kaçmıyoruz.

KADIN: Bana borsacı olduğunu söylemiştin.

RICHARD: Resim borsası demek istemiştin. (Kutudan bira içer)

KADIN: Sen bu harikalarla zor girersin resim borsasına. Hadi vadi ver paramı. Doktorculuk oynamıyoruz burada.

RICHARD: Tamam.

KADIN: Son yirmi beş dakikaya girdik. Bu gidişle işe falan başlayacağın yok senin. Ben paramı garantiye alayım da, neme lazım sızar kalırsın gene, kıcıma baka baka dönmek istemiyorum eve.

RICHARD: Paramı hak ettiğinde başka bir yerine mi bakıyorsun?

KADIN: Ukalalık etme de ver paramı.

RICHARD: Masaya git.

KADIN: Masaya mı?

RICHARD: Gitsene. Hadi. Para istemiyor musun? (Kadın masaya doğru gider) Çekmeceyi aç. (Kadın çekmeceyi açar, bir an şaşkın bakakalır) Çıkar içindekileri. (Kadın çekmeceден gelişigüzel sıkıştırılmış bir tomar para çıkartır) Al istediğin kadar. (Kadın şaşkın, adama bakar) Alsana.

KADIN: Peki. (Paraların içinden iki banknot ayırır) Sağ ol.

RICHARD: İstersen daha fazla al.

KADIN: Hayır. Bu yeter.

RICHARD: Al. Çekinme.

KADIN: Hayır dedim. Anlaştığımız kadarını aldım işte. (Kalan paraları tekrar çekmeceye koyar, çekmeceyi kapatır) Ne tuhaf adamsın sen? Önce kıran kırana pazarlık ediyorsun, sonra da yatmadığın bir kadına dünyanın parasını teklif ediyorsun. Neden?

RICHARD: Tanrı bizi sınıyor.

KADIN: Bana bak. Uyuşturucu mu kullanıyorsun yoksa?

RICHARD: Yeterince uyuşmuyor muyuz zaten?

KADIN: Peki niye yatmıyorsun benimle? (*Alayla*) Yoksa bu kadın elbiseleri senin mi?

RICHARD: Hayır. Karımın onlar.

KADIN: Evli misin sen?

RICHARD: Yakıştıramadın mı?

KADIN: İhtimal vermedim desem. Karın nerede?

RICHARD: Seyahatte. Korkma gelmez. İki haftalığına gitti.

KADIN: O halde niye yatmıyorsun benimle?

RICHARD: Yavaş yavaş.

KADIN: Sabaha kadar kalamam ama.

RICHARD: Kalırsın. Parasıyla değil mi?

KADIN: Çok mu zenginsin?

RICHARD: Seni satın alabilecek kadar param var.

KADIN: Bedenimi kastediyorsan fakir sayılırsın. Ama beni kastediyorsan demek ki çok zenginsin.

RICHARD: Bedenini kastediyorum. Bir yıllığına kiralayabilirim bedenini. Yirmi dört çarpı üç yüz altmış beş gün. Ha, bir de altı saati var. Yirmi dört çarpı üç yüz altmış beş, tam bir bölü dört saat benim emrimde olur bedenin. Yalnızca bana ait olur. Ruhun nereye giderse gitsin. Önemli değil.

KADIN: Ruhlarla işim yok benim.

RICHARD: Benim var ama. Ne yazık ki kainatın tümünü versen bile istediğin ruhu herhangi bir müzede sergileyemiyorsun. Şu gördüğünüz camekanın içinde baylar bayanlar, müzemizin en nadide ruhu yer almaktadır. Rockefeller koleksiyonundan eşsiz bir parça. Leonardo da Vinci'nin tablosunda ölümsüzleşen eşsiz güzel, Mona Lisa'nın ruhu. Resim çekebilirsiniz çünkü flaştan etkilenmez. Ama mümkünse konuşmayın çünkü sessizliği sever. Yanındaki de Hitler'in ruhu. Lütfen resim çekmeyin flaştan hoşlanmaz ama istediğiniz kadar

konuşabilirsiniz, çünkü dinlemez.

KADIN: Kimsin sen?

RICHARD: Ben bir insanım. Sonra erkeğim. Daha doğrusu yeni erkek oldum sayılır. Geçen sene. On altı yaşındayım ve de mastürbasyon yapmayı resim yapmaktan daha çok, birkaç yıl sonra tanışacağım sevgilimi ise mastürbasyon yapmak kadar çok seviyorum.

KADIN: Niye durmadan yalan söylüyorsun?

RICHARD: Bana bak ruh doktoru musun yoksa fahişe mi? Hangisini hobi olarak yapıyorsun?

KADIN: Hakaret ediyorsun ama.

RICHARD: Neden? Ruh doktorluğu o kadar kötü bir iş mi? Ama haklısın. Ruhlarla işin yoktu senin.

KADIN: Çattık desene.

RICHARD: Söylediklerimin hepsi doğru. Yalnızca zaman atlaması var.

KADIN: Zaman atlaması mı?

RICHARD: Çeyrek asır önce öyleydim. On altı yaşındaydım. Lisede okuyordum. İlk kez öpüştüğümde ayağымda Converse'lerim vardı. Hiçbir zaman bir tankın arkasına bağlamadılar beni. Ama esmer bir kola şişesiyle zorunlu olarak aşk yaptırdıklarında da Converse'lerim vardı ayağымda. Kahrından ölen babamın mezarına toprak atarken de.

KADIN: Doğru mu bunlar?

RICHARD: Doğru ya da değil. Ya da kimileri için doğru, kimileri için değil. Ya da eskiden doğruydu şimdi değil. Ne fark eder? İnsan dediğin nedir ki? Hepimiz karbon parçacıkları değil miyiz? Ya zaman? Zaman dediğin nedir? Bir de... mekan atlaması, bir de rol değişimleri var söylediklerimde. Bütün bunları Einstein'a anlatsaydım hiç yadırgamazdı beni.

KADIN: Ama ben yadırgıyorum.

RICHARD: Neden?

KADIN: Çünkü buraya senin saçma sapan teorilerini dinlemeye gelmedim. Eğer böyle tatmin oluyorsan Einstein'ı kiralsaydın.

RICHARD: Gelemez ki.

KADIN: Dene bir kere, ne çıkar?

RICHARD: Yok artık o.

KADIN: Hay aksi. Ne yapacağız şimdi? Nasıl rahatlatacağız seni? Dinleyerek mi?

RICHARD: Başımından geçmiş gibi anlattığım şeyleri ben yaşamam bile dünyanın herhangi bir köşesinde birileri yaşıyor. Ben oralarda olsaydım belki ben üstlenecektim o rollerden birini ama şu anda başkaları oynuyor. Dedim ya, bir şey fark etmez. Çeyrek yüzyıl önce lisede okuyordum ben.

Sessizlik.

KADIN (*Dalar, kendi kendine*): Dün bir lise arkadaşşıma rastladım. Amerika'ya yerleşmiş. New York'a.

RICHARD: Lisede okudun mu sen?

KADIN: Yakıştıramadın mı? Yoksa orospular için eğitim sınırlaması da mı var?

RICHARD: Bilmem. Orospu olmadım hiç. Ama dönme oldum. bak. Hayatımın beş yılını traversti, yirmi yılını da transseksüel olarak geçirdim. Sonra baktın o rol bana göre değil, tekrar döndüm. Önümüzdeki birkaç yılı da hermafrodit olarak geçirmeyi düşünüyorum. Yani demek istediğim...

KADIN: Yeter. Sıkıldım artık.

RICHARD (*Duymamış gibi devam eder*): Şaka şaka. Kainatı bir sahne olarak düşünürsek, zamanı da bir kenara bırakırsak, ben kendimi bildim bileli sahnenin bu köşesindeyim aslında. Değil uçaktan, bir kat yukarıdan bile baksan göremezsin beni. Kendini de göremezsin.

KADIN: Kendini görmek isteyen kim?

RICHARD: Ben tarihin yetiştirdiği en büyük filozofum. Ben ya da bir başkası.

KADIN: Bence yalanlarına kulp takıyorsun sen.

RICHARD: İşte asıl yalan bu. Gelmiş geçmiş en büyük yalan, benim yalanlarıma kulp taktığımdır.

KADIN: Sana göre her şey doğru. Bütün yalanlar gerçek aslında. Öyle mi?

RICHARD: Senin için öyle değil mi? Bütün yalanlar gerçek, bütün gerçekler yalan. Katlanılır gibi değil gerçekler. Sevgilim de gerçek. Sevgilimin karım olması da. Sonra karım olan sevgilimin beni başka bir erkekle boynuzlayıp elbiselerini bile bırakarak çekip gitmesi de. Ve bütün bu gerçekler aslında kocaman yalan.

KADIN: Demek terk edildin.

RICHARD: Prandello'yla görüştüm bu konuyu. Dün. Telefonla. Yarın öğleden sonra Kuğulu Park'ta buluşup uzun uzun tartışacağız.

KADIN: Kuğulu Park mı? Nerede o?

RICHARD: Anılarımda.

KADIN: Anılar? (*Sessizlik*) Hayat çok acımasız.

RICHARD: Öyledir.

KADIN: Dünya da çok berbat bir yer.

RICHARD: Kırk yıldır buradayım. Alıştım artık. (*Vietnamlı savaş esirinin posteri önünde durur, bakarak mırıldanır*) Gençliğimde en büyük hayalim Amerika'ya yerleşmekti. Ama kimseye söyleyemedim bunu. Korkardım.

KADIN: Aşık mısın hala karına?

RICHARD: Aşk mı? Hoşumuza giden bir bedenin içine hayalimizdeki ruhu yerleştirir, adına da aşk deriz bu saçmalığın. Sonra gel zaman git zaman, o bedene alıştıkça, içindeki gerçek ruhu görmeye başlarız. Aşk denilen şeyin masal, aşık olduğumuz kişinin de sanal olduğunu anlarız böylece. O

kutsal duygu yerini kin ve öfkeye bırakır. Çünkü hayalimizdeki insan değildir karşımızdaki. Hiçbir zaman da olmamıştır. Öyle olmadığı için acı çekeriz. Nefret ederiz ondan. Bir zamanlar içimizi okşayan bir sözünden, saçının buklesinden, gözündeki hareden nefret eder hale geliriz. Başlangıçta yadırgadığımız, sonra ağaçlara kazıdığımız, sonundaysa tiksinerik andığımız alelaide bir isimdir o. Aşkın toplamı budur işte. Acı ve yalan. Onu bizim düşündüğümüzden farklı yarattığı için Tanrı'dan da nefret ederiz. Her şeyden nefret ederiz. Herkesten.

KADIN (*Bir an Richard'a bakar*): Niye çağırдын beni buraya?

RICHARD: Söyledim ya. Sevişmek için.

KADIN: Seviş o zaman.

RICHARD: Acelem yok.

KADIN: Ama benim var.

RICHARD: Gece uzun.

KADIN: Hayat kısa.

RICHARD: Hayalimdeki kadını yerleştiremedim henüz içine.

KADIN: Daha iyi ya. Acı çekmezsın hiç olmazsa.

RICHARD: Ya yalan?

KADIN: O her zaman var. İçimizde...

RICHARD: Doğru. Soyun o zaman.

Kadın üstündekileri atarken ışık söner.

3. TABLO

Sabahın ilk ışıkları... Madonna yatağında, üzerinde tuvalet, uyumaktadır... Bir süre sonra içerden tıkırtı gelir, kız yerinden sıçrar.

MADONNA: Kim o? (*Sessizlik*) Abla?

KADIN (*Dışarıdan*): Benim.

MADONNA: Niye cevap vermiyorsun?

KADIN: Verdim ya.

MADONNA: Şimdi verdin ama.

KADIN: Ne zaman verecektim? Merdivenleri çıkarken mi?

MADONNA: Aman ne komik.

KADIN: Komik olsun diye söylemedim. Niye yatağında değilsin sen?

MADONNA: Uyuyup kalmışım burada. Tıkırtı duyunca korktum.

KADIN: Bir türlü bitmedi iş. İki sarhoş müşteri geldi, saatlerce oturdular. Kapatıyoruz diyorum anlamıyorlar bir türlü. (*Üzerinde bornoz, saçlarını fırçalayarak odaya girer*) Sürekli içki istiyorlar. Vermesen olmaz. Herifler zil zurna. Hiç yoktan olay çıkarırlar. Ekmek parası diye sustum ben de. Bu saate kadar servis yaptım. Sonunda bahşiş bile bırakmadan gittiler.

MADONNA (*Alaylı*): Yazık sana.

KADIN: Alay mı ediyorsun?

MADONNA: Yoo. Yazık sana dedim.

KADIN: Biraz tuhaf dedin de.

MADONNA: Tuhaf mı dedim? Ben mi?

KADIN: Arayan oldu mu?

MADONNA: Ben mi tuhaf dedim?

KADIN: Tamam, uzatma. Arayan oldu mu?

MADONNA: Niye uzatayım ki?

KADIN: Arayan oldu mu diye sordum.

MADONNA: Hayır. Kimse aramadı. Kim arayacaktı?

KADIN: Bilmem. Sordum sadece. Suç mu?

MADONNA: Hayır değil!

Madonna doğrulur, yatağın köşesindeki koltuk değneklerine uzanır, alır, ayağa kalkar, Kadın ansızın kızın üstündeki elbiseyi görür.

KADIN: Aaa! Ne o üstündeki?

MADONNA (*Alayla*): Neye benziyor?

KADIN: Soytarılığın sırası değil! Çıkar onu çabuk!

MADONNA: Neden? Yakışmamış mı?

KADIN: İşin gücün oyun.

MADONNA (*Sesini yükselterek*): Oyun oynamıyorum ben.

KADIN (*Sesini aynı tonda yükselterek*): Ya ne yapıyorsun? Ben eve biraz daha fazla para girsin diye sabahın körüne kadar sarhoşlara içki hazırlıyorum, ya sen ne yapıyorsun? Ya bilgisayar başındasın, ya kendi kendine konuşup gülüyorsun. Ya da tuhaf tuhaf giyinip insanı sinir ediyorsun.

MADONNA: Tuhaf tuhaf giyinmiyorum.

KADIN: Deli ediyorsun beni bazen.

MADONNA: Tatlı var mı evde?

KADIN (*Masaya göz atar*): Yediklerin yetmedi mi?

MADONNA: Tatlı var mı evde?

KADIN: Dolapta sufle olacak.

MADONNA: Bitti.

KADIN: Bitti mi? Nasıl biter, daha dün yaptım. Altı kap.

MADONNA: Bitti.

KADIN: Aferin sana.

MADONNA: Özür dilerim bir daha yemem. Parasının senden çıktığını unutmuştum.

KADIN: Zevzeklik etme! Ne için söylediğimi biliyorsun. İsteddiğin kadar ye. Senden bir şey esirgeyen yok. Afiyet olsun. Ama giderek şişiyorsun.

MADONNA: Olabilir. Yakında zayıflarım nasıl olsa. Sayende.

KADIN: O ne demek?

MADONNA (*Alayla*): Formum bozulmasın diye çatı katında oturtuyorsun beni.

KADIN: Onun için değil, biliyorsun.

MADONNA: O zaman işkence olsun diye.

KADIN: Paramız buraya yetiyor. Haftalardır dolaşmadığım sokak kalmadı. Baktığımız bütün evlerin kirası buranın en az iki misli.

MADONNA: Babam para yolladı ya. Yetmez mi?

KADIN: Güldürme beni. Beş yıl sonra hatırladı iki kız olduğunu. Tekrar hatırlaması için büyük ihtimalle bir beş yıl daha geçmesi gerekecek.

MADONNA (*Alayla*): Sen de kazanmak için daha fazla çalış. Fena mı? Zevkli iş.

KADIN: Ne dedin?

MADONNA (*İmalı*): Eve biraz daha fazla para girsin diye sabahın körüne kadar sarhoşlara içki hazırlıyorum demedin mi? Onu söylüyorum işte. Zevkli iş. (*Abla bir an kıza bakar*) Su getir bana.

KADIN: Kendin al. Babanın uşağı yok burda.

MADONNA (*Kendini yatağa atarak*): Yoruldum. (*Kadın bir süre Madonna'ya bakar*) Ne bakıyorsun öyle? Su getirmeyecek misin?

KADIN (*Çıkarken*): Lanet olsun!

MADONNA (*Arkasından*): Lanet okuma bu evde! Her şeyi yap ama lanet okuma!

KADIN (*Dışarıdan*): Tamam, kes sesini.

MADONNA (*Doğrularak*): Lanet okuma dedim!

KADIN (*Bardakla içeri girer*): Al bakalım.

MADONNA: İstemiyorum.

KADIN: İçeceksin bunu.

MADONNA: İstemiyorum! Zorla mı?

KADIN (*Bağırarak*): Delirtme insanı!

MADONNA: Asıl ben deliriyorum bu dört duvar arasında.

KADIN: Benim suçum mu!

MADONNA: Benim suçum mu!

KADIN: Bağırma bana!

MADONNA: Bağırın sensin!

Yan duvar vurulur, ikisi de susar.

KADIN (*Sesini alçaltır*): Yavaş. Polis çağıracaklar gene.

MADONNA: Ben bağırımıyordum ki sen bağırıyordun.

KADIN (*Sesini yükseltir*): Terbiyesize bak sen. Avazı çıktığı kadar bağırın sensin asıl.

MADONNA (*Sesini alçaltır*): Yavaş. Polis çağıracaklar gene.

KADIN (*Bir an Madonna'ya bakar*): Çıkar üstündekileri de uyu hadi.

MADONNA: Uykum yok benim.

KADIN: Kalk yıkan o zaman.

MADONNA: Bu saatte mi?

KADIN: Suratın boya içinde.

MADONNA: Önce sen yıkan. Leş gibi sigara kokuyorsun.

KADIN: Haklısın.

Sessizlik.

MADONNA: Özür dilerim. Çok sıkılıyorum tek başıma.

KADIN: Haklısın.

MADONNA: Annemin elbisesi bu.

KADIN: Biliyorum.

MADONNA: Öyleyse niye tuhaf dedin demin?

KADIN (*Sessizlik, ağlamaklı*): Bilmiyorum.

MADONNA: Onun olan hiçbir şeyi yakıştıramıyorsun bana.

KADIN: Çünkü yakışmıyor.

MADONNA: Doğru. Hayat bile yakışmıyor bana. Öyle değil mi?
(*Sessizlik*) Bugün onun ölüm yıldönümü.

KADIN: Biliyorum. (*İsteksizce yanağından öper*) Doğum günün

kutlu olsun.

MADONNA: Sağ ol. (*Sessizlik*) Yirmi yedi yaşında, evde kalmış, ayakları üstünde durmayı beceremeyen, geri zekalı bir kız kurusu.

KADIN: Kendine haksızlık etme.

MADONNA: Ve sen ben doğduğum günden beri annesizsin.

KADIN: Sen de öyle.

Sessizlik. Kadın ve Madonna konuşmayı sürdürürken Richard odasında, belli belirsiz, kadın elbiselerini yatağa koyar, elbiselerden birini giymeye başlar.

MADONNA: Oysa kaybolmamalıydı anneler. Yaşam oluşmaya başladığı günden beri vardır onlar. Evlatlar daha sonra yaratılmıştır. Bu nedenle yeryüzünün asıl sahibi annelerdir.

ABLA (*Kendi kendine mırıldanır*): Yeryüzünün asıl sahibi annelerdir.

MADONNA (*Ağlayarak*): Abla... Ben... dans etmek istiyorum.

KADIN: Hadi, uyu artık.

MADONNA: Ne güzeldir kimbilir dans etmek.

KADIN: Bu akşam bir balerinle tanıştım.

Madonna (*Ansızın bakışları değişir*): Nerede?

KADIN: Şeyde... Barda.

MADONNA (*Coşkuyla*): Anlatsana.

KADIN: Anlatacak bir şey yok. Hadi.

Sessizlik.

MADONNA: Özür dilerim abla. Çok özür dilerim senden.

KADIN: Önemli değil bitanem. Kardeşler kavga eder bazen.

MADONNA: Onun için değil.

KADIN: Neden peki? Neden özür diliyorsun?

MADONNA: Annemizin hayatını çaldığım için.

Kızın odası söner, Richard'ın üzerine lokal ışık düşer,

Richard'ı üzerinde bir tuvalet, kendini aynada izlerken görürüz, bir süre hayranlıkla görüntüsüne bakar.

RICHARD: Kimim ben?

Karanlık.

2. PERDE

1. TABLO

RICHARD: Öyle özlemişiz ki birbirimizi, gün ağarana kadar çene çaldık. Eskilerden konuştuk, dedikodu yaptık. Sonra sabaha karşı kız kardeşimi arkadaşına bıraktım ve eve döndüm. Sonra da bütün gün ölü gibi uyudum.

MADONNA: Neler konuştunuz?

RICHARD: Çoğunlukla o konuştu, ben dinledim. Hep böyle olur zaten. Yani eskiden de öyle olurdu. Genelde hep kız kardeşim anlatırdı, ben dinlerdim. Çenesi bir düştü mü susturamazsın. Son hatırladığım hava aydınlanırken bana belki yüzüncü kez Einstein'i anlatıyordu. Para karşılığı seminerlere gidermiş.

MADONNA: Kim?

RICHARD: Kim olacak Einstein. Benim de umurumdaydı sanki. *(Madonna güler)* Babasına çekmiş işte n'olacak.

MADONNA: Kim?

RICHARD: Kim olacak, kız kardeşim. Babama çekmiş diyorum. O da ağzını bir açardı, sıkıysa dinleme. Basardı tokadı. Hem de ne tokat. Astsubaydı benim babam. Liseyi bitirene kadar tam on şehir dolaştık.

MADONNA: En çok hangisini beğendin?

RICHARD: Ankara'yı.

MADONNA: Ben hiç görmedim.

RICHARD: Ben de.

MADONNA: Nasıl yani?

RICHARD: Mamak'ta otururduk. Kızılay'a tek dolmuş. Ulus'a da. Kuğulu Park'a iki dolmuş. Kalabalık bir aileydik biz. Bir sürü ağabey... Dışarıya çıkmazdık pek. Ağabeylerimiz Kuğulu Park'ı anlatırlardı bize. Oraya giderlermiş bir zamanlar, hafta sonları. Liseli kızlar gelirmiş çay falan içmeye havuz kenarında. Sarışın, esmer, buğday tenli, mini etekli kızlar. Hep keşişirlermiş bizimkilerle. Bazen da tanışıp konuşurlarmış. Bir hafta sonra da Gölbaşı sinemasına giderlermiş, iki buçuk matinesine. Yiyişmeye.

MADONNA: Ne?

RICHARD: Öylesine ballandıra ballandıra anlatırlardı ki, gitmiş kadar olurum ben de. Bu nedenle çok beğendim Ankara'yı.

MADONNA: Sen niye hiç gitmedin o parka?

RICHARD: İzin vermezdi babamız. Eğitimimi aksatmamı istemezdi. Emirdi onun sözleri. İki yıl kalacaksın dedi, iki yıl kaldım orada.

MADONNA: Nerede?

RICHARD: Mamak'ta. Yani Ankara'da.

MADONNA: Sonra?

RICHARD: Sonra Paris'e kaçtım. Yani okumaya gittim. Resim okumaya.

MADONNA: Resim okunmaz ki çizilir.

RICHARD: Çizgiler okunur ama. Harflerden çok daha fazla şey anlatır çizgiler.

MADONNA: Bana Hamburg'a gittiğini söylemiştin. Ekonomi okumaya.

RICHARD: O daha sonra. Önce beş yıl Paris.

MADONNA: Kaç yaşındaydın sen?

RICHARD: Söylemiştim ya.

MADONNA: Bir daha söyle.

RICHARD: En son kaç demiştim?

MADONNA: Otuz üç.

RICHARD: Yalan söylemişim.

MADONNA: Nasıl yani?

RICHARD: Otuz iki yaşındayım aslında. Geçen gün kağıdı kalemi alıp hesapladım, meğer şimdiye kadar hep yanlış hesaplıyormuşum. Parmaklarımla yani. Doğduğum tarihten başlıyormuşum saymaya. Sanki bir yaşında doğmuşum gibi. Yazarak hesaplayınca bir yıl eksik çıktı. Otuz iki yani. Yalan sayılmaz aslında ama, gene de özür dilerim.

MADONNA: Boş ver.

RICHARD: Hem otuz iki daha iyi.

MADONNA: Neden?

RICHARD: Aramızdaki yaş farkı daha da azaldı. Sen tam olarak kaç yaşındaydın?

MADONNA: Kağıt kalemlerle hesaplırsak on sekiz. Ama parmakla on dokuz. (*Richard güler*) Böylece aramızdaki yaş farkı gene eskisi gibi oldu.

RICHARD: Fark eder mi?

MADONNA: Bilmem? Eder mi?

RICHARD: Bence etmez.

MADONNA: Bence de.

RICHARD: O zaman mesele yok.

MADONNA: Peki başka ne yaptın Paris'te?

RICHARD: Ne gibi?

MADONNA: Yiyiştin mi bari?

RICHARD: Anlayamadım?

MADONNA: Önemli değil. Öyle güzel anlatıyorsun ki, ben bile gitmiş kadar oldum.

RICHARD: Nereye? Paris'e mi?

MADONNA: Paris'e, Hamburg'a, Kuğulu Park'a. Konuşmuş kadar

oldum ağabeylerinle. Sanki hepsini tanır gibiyim.

RICHARD: Tanıyamazsın. Artık ben bile zor tanıyorum onları. Şimdi çoğu köşe oldu. Bir ben kaldım geriye. Bir de Converse'lerim.

MADONNA: Sen miydin o?

RICHARD: Kim? Kim ben miydin?

MADONNA: Tankın arkasına bağlanan adam. Hani ilk kez öpüşürken gözü ayağındaki Converse'lere takılan.

RICHARD: O bir benzetmeydi.

MADONNA: Ayağında Converse'lerin varken bir kızı öptün ama. Daha doğrusu, o seni çok etkileyen ilk öpüşmeyi yaşarken, ayağında çok sevdiğin mavi Converse'lerin vardı. Yalan mı?

RICHARD: Yok canım. O da bir benzetmeydi. Daha doğrusu o körpe kızı öpen aptal genç tıpatıp bana benziyordu. Yok canım, pek tıpatıp değil. O daha toydu. Gözleri daha parlak, daha umutlu, sonra daha yakışıklıydı. Ama uzaktan baktığında çizgileri beni andırıyordu. Benim çizgilerim daha derin tabii. Daha karmaşık. Ve umutsuz. Bu nedenle de daha zor okunuyor. Hiyeroglif gibi. Ufacık bir çizgi öyle çok şey değiştirir ki insan yüzünde. Genç bir adamın göz kenarlarına yılların eklediği minicik bir uzantı, onun o yılları nasıl geçirdiğini anlatır bakmasını bilenlere. Çizgiler... O kadar çok şey anlatır ki çizgiler. Hayatın özetidir. Hatırlamıyorum. Belki de bendim o. Belki de gerçekten öpmüşümdür, o an öpülmekten başka hiçbir şey düşünmeyen, hayattan tek beklediği sadece öpülmek olan o masum, çaresiz kızı. Ya da o öpmüştür beni. O an hayatın tümünün öpüşmekle geçeceğini sanan o geri zekalı delikanlıyı o kız öpmüştür. Ya da öpüşmüşüzdür o an. Ve o anı belleklerimizde farklı biçimlerde kazımışızdır. Ben Converse'lerime göz atarken o saatine bakmıştır belki çaktırmadan. Günahını almayayım, belki de mehtaba bakmıştır. Varsa tabii mehtap. Ya da gözlerime.

Gözkapaklarıma yani. Ne bileyim ben. Öyle bir şey işte.

MADONNA: Hep şaşırtmak zorunda mısın beni?

RICHARD: Neden?

MADONNA: Neye inanacağımı bilemiyorum. Söylediklerin birbirini tutmuyor.

RICHARD: Benim suçum değil ki. Her şey birbirine karışıyor. Bütün yaşananlar, dilediklerimiz, dinlediklerimiz, fotoğraflar... Zaman zaman içinde kayboldukça birbirinin içine giriyor yaşantılar. Birbirine karışmış roman sayfaları gibi. Hangisi benim romanım, hangisi bir başkasının, çözemiyorsun bir türlü.

MADONNA: Hangisi senin romanın?

RICHARD: Senin olmayanların hepsi.

MADONNA: Geriye ne kalıyor?

RICHARD: Hiç. Hepsini toplasan koca bir hiç zaten.

MADONNA: Öyle isterdim ki seni görmeyi.

RICHARD: Monitöre bak o zaman.

MADONNA: Orda mısın?

RICHARD: Hepimiz ordayız. Bütün içtenliğimizle. Hepimiz. İletişim ağlarının arasına sıkışmış, tüm iletişimsizliğimizle duruyoruz orada.

MADONNA: Dün gece bir şey söylemek için aradım seni. Ama uyuyordun.

RICHARD: Çok yorgundum. Bir saat kadar kestirip kendime geldim. Sonrasını biliyorsun. Kız kardeşimle sabaha kadar...

MADONNA (Keserek): Sonra bu sabah söylemek istedim. Ama cesaret edemedim bir türlü.

RICHARD: Neden? Günaha girmekten mi korktun?

MADONNA: Hayır. Düşündüğün gibi değil.

RICHARD: Ne ile ilgili?

MADONNA: Benimle. Ben kandırdım seni. Yalan söyledim. Senin için bir önemi yok belki ama... yalnızca bilmeni istedim.

RICHARD: Tahmin edeyim mi?

MADONNA: Edebilir misin?

RICHARD: Deneyelim bakalım. Üç hakkım var tamam mı? Bilemezsem sen söylersin doğruyu. Anlaştık mı?

MADONNA: Peki.

RICHARD: Birinci tahminim. Hastasın. İki aylık ömrün var.

MADONNA: Yok öyle bir şey.

RICHARD: İyi o zaman. Gelelim ikinci hakkıma. Birini öldürdün. Küçük kız kardeşini. Ya da ablanı diyelim. Günlerdir yatağının altında saklıyorsun onu. Kokmasın diye naylon bir torbaya sarmışsın ama ondan nasıl kurtulacağını bilemiyorsun.

MADONNA: Ablamı öldürmek mi? Keşke. Ama buna cesaret edemem.

RICHARD: Ya. *(Bir an durur)* Ne diyorduk? O halde üçüncüsü. Hamilesin...

MADONNA: Ne!

RICHARD: Karnın giderek büyüyor. Evdekilerden gizli nasıl doğuracağım diye kara kara düşünüyorsun. Bana bak, istersen yardımcı olabilirim bu konuda.

MADONNA: Ne diyorsun sen?

RICHARD: Size en yakın cami ve karakolların açık adreslerini verebilirim istersen.

MADONNA: Ne için?

RICHARD: Piçi bırakman için.

MADONNA: Hoşça kal geri zekalı!

RICHARD: Dur! Bekle bir dakika! Gene mi bilemedim?

MADONNA: İyi geceler.

RICHARD: Gitme.

MADONNA: Bilemedin pis yaratık! Aptal gibi inandım sana. Dürüst olmak istedim bok varmış gibi. Nedense?

RICHARD: Yani hamile değilsin, katil değilsin, ölüme de mahkum değilsin öyle mi?

MADONNA: Öyle! Hiç biri değilim çok şükür!

RICHARD: Yani bana söylemek istediklerin bunlar değil.

MADONNA: Evet. Değildi.

RICHARD: O halde balerin olmuşsun olmamışsın, bunun ne önemi var? Hayallerin suya düştüyse... düşlerinde olmak istediğin insanla şu anki sen aynı değillerse, birbirlerine hiç mi hiç benzemiyorlarsa demek istiyorum... Ne önemi var bunun?

MADONNA: Demek biliyordun. Anlamıştın. Ne zaman? Ne zaman anladın?

RICHARD: Başlarken. Tanıştığımız gün. Tereciye tere satmaya kalktın. Teknolojiyi kullanarak yalan pazarlamaya kalkıştın yanlış adrese. Oysa bu dükkanda yalanın bini bir paraya satılıyor. Gözyaşlarıysa müessesemizin ikramı. Bir yalana iki gözyaşı. İlk günden beri bunu anlatmaya çalıştım sana. O kadar önemli mi balerin olmak? Yani senin için diyorum? Herkes her istediğini yapabiliyor mu bu bataklıkta? Yapılacak başka o kadar farklı, o kadar çok şey var ki. Benim en büyük arzum opera sanatçısı olmaktı. Verdi'den, Puccini'den aryalar söylemekti. Ama olmadı. Değil arya, ıslık bile çalamadım karanlık dehlizlerde.

MADONNA: Ben de öyle. Değil bale, okul çaylarında dans bile edemedim.

RICHARD: Gene de mutluyum.

MADONNA: Acaba?

RICHARD: Yani... bu konuda demek istedim. Mutluyum. Gerçekten. Çünkü şarkı söyleyemesem de konuşabiliyorum en azından.

MADONNA: Öyle mi? Ne güzel.

RICHARD: Güzel tabii. Hem de çok, çok güzel. Konuşan ve de melodileri duyan bir insanım.

MADONNA: Dans edenleri gören ama ne yazık ki yürüyemeyen bir zavallıdan daha mutlusun o zaman.

RICHARD: Anlayamadım?

MADONNA: Keşke ayaklarımı oynatabilseydim. Keşke ayaklarını oynatabilen bir porno yıldızı olsaydım.

*Richard bir an durur, sonra elindeki fırçayı boyaya batırarak tuvaldeki resmi siyaha boyamaya başlar.
Karanlık.*

2. TABLO

*Gece... Richard'ın odası aydınlanır. Richard yatağının ucuna ilişmiş, az sonra Kadın üzerinde bornozla girer.
Köşede kapkara tuval.*

RICHARD: Kusura bakma.

KADIN: Önemli değil.

RICHARD: Dolaptan bira al.

KADIN: Alırım.

RICHARD: Nemlendirici var banyoda. Sürsene.

KADIN: Önemli değil.

RICHARD: Uyuyalım o zaman.

Kadın (*Yanına oturur*): Niye getirdin beni?

RICHARD: Sen geldin.

KADIN: Dün geceden beri seni düşünüyorum.

RICHARD: Bu bir onur mu benim için?

KADIN: Değil elbet. Sadece hissettiklerimi söylüyorum. Niye getirdin beni?

RICHARD: Ben getirmedim. Sen geldin.

KADIN: Etkilenmeseydim gelmezdim. Sonuçta beni etkileyen sensin. O halde sen getirdin.

RICHARD (*Alayla*): Özür dilerim. Oysa etkilemek için özel bir çaba göstermemiştim.

KADIN: Etkiledin ama.

RICHARD: Dolaptan bira al.

KADIN: Alırım sonra.

RICHARD: Söyle bakalım. En çok neyimden etkilendin?

KADIN: Farklısın diğerlerinden.

RICHARD: Harika. Fevkalade. Çok güzel bir konuya parmak bastın. Kadınların aşık olma nedeni. 'Farklısın diğerlerinden.' Ayrılma nedeni, 'Niye herkes gibi değilsin?'

KADIN: Öyle değil.

RICHARD: Yok yok öyle. Adem'den beri öyle.

KADIN: Bana ne Adam'den!

RICHARD: Paranın yerini biliyorsun.

KADIN: Önemli değil dedim.

RICHARD: Önemli. Al hadi.

KADIN: İstemiyorum.

RICHARD: Bak sen. Hayırsever bir orospu. Doğru ya, günahlarından arınmak isteyenler neyi varsa onu verir yoksullara. Sen de sermayeni bağışlıyorsun, bir gecelik bile olsa. Ama ben yoksul değilim. Sen en iyisi sokağa çık ve tinerici çocuklara dağıt onu. Isınırlar hiç olmazsa, bacak aranın hararetiyle.

KADIN: Ahlaksız!

RICHARD: Teşekkür ederim. Al hadi paranı. Al dedim. İhtiyacın varsa fazlasını da al. (*Kadın cevap vermez*) Al hadi. Nazlanma. Laf edersin sonra. Yok üç saatliğine anlaşmışız, yok sabaha kadar kalamazmış...

KADIN: Para için gelmedim dedim.

RICHARD: İyi. Dolaptan bira al.

KADIN: Alırım sonra. (*Sessizlik*) Ful yapraklarını anlat bana.

RICHARD: Ne?

KADIN: Ful yapraklarını anlat bana.

RICHARD: Nereden çıktı bu şimdi?

KADIN: Hadi. Lütfen.

RICHARD: İki sevgili düşün. Birlikte olmaları imkansız iki sevgili.

KADIN: Neden?

RICHARD: O kadar çok nedeni var ki bunun. Neyse. Önemli olan neden değil. Sevişmek istiyorlar. Önce yıkanıyorlar birlikte. Üzerine ful yaprakları serpilmiş köpüklü bir suda saatlerce yıkanıyorlar. Sonra çıkıyorlar sudan ve yatağa girip sevişmeye başlıyorlar.

KADIN: Neden yıkanıyorlar? Neden ful yaprakları var?

RICHARD: Bilmem. Öyle düşündüm. Hoşluk olsun diye belki.

KADIN: Bunu mu anlattın balerin kıza?

RICHARD: Tam değil. Buna benzer bir şey.

KADIN: Aynını istiyorum. Hadi. (*Sessizlik*) Bekliyorum.

Sessizlik.

RICHARD: Karım evlenme yıldönümümüzde sürpriz yapmıştı bana. Küveti doldurup üstüne yüzlerce ful yaprağı dökmüştü. Mum ışığında yıkanıp sevişmiştik sabaha kadar. Fransız aristokratları gibi.

KADIN: Fransa'ya gittin mi hiç?

RICHARD: Hayır. Ama filmlerde gördüm. Paris'i, Londra'yı, New York'u avucumun içi gibi bilirim. Filmlerden. Ya sen? Sen çıktın mı hiç yurt dışına?

KADIN: Pek sayılmaz.

RICHARD: O ne demek?

KADIN: Romanya'ya gittim iki günlüğüne. İş için.

RICHARD: İş için mi?

KADIN: Evli bir sevgilim vardı. O götürmüştü. Ama ful yapraklarıyla dolu bir küvette yıkanmadık. Otel odasında, yatakta sevişmiştik yarım saat kadar. Sonra o uyudu, ben kitap okudum.

RICHARD: Ne okudun?

KADIN: Kitap.

RICHARD: Ne kitabı?

KADIN: Hatırlamıyorum.

RICHARD: Adı neydi kitabın?

KADIN: Hatırlamıyorum dedim ya. (*Sessizlik*) 'Çocuk Kalbi'

RICHARD: Sonra?

KADIN: Hatırlamıyorum. Siz ne yapmıştınız küvetten çıkınca?

RICHARD: Kura çekmiştik yaprakları kim temizleyecek diye.

KADIN: Atıyorsun.

RICHARD: Ciddi söylüyorum. Elimde süpürge, faraş, ıslak bez, saatlerce yaprak ve mum lekesi temizlemiştim banyoda. Karımsa yatağa girip kitap okumuştun.

KADIN: Ne kitabı?

RICHARD: 'Sıfır Noktasındaki Kadın.' Küveti temizleme fikri benden çıkmıştı. Karım şöminenin önüne uzanalım demişti ama ben önce banyoyu temizleyelim diye ısrar etmiştim.

KADIN: Kalasmışsın sen. Tam bir kalas.

RICHARD: Doğru, kalasım ben. Hem de en kalından koskoca bir kalas. Dalgalara kapılıp kaybolduğunda kurtaramadım onu.

KADIN: Kimi?

RICHARD: Karımı. Oysa çok yakındık birbirimize. Ellerimiz birleşti bir an, sonra dalgalar galip geldi. Çekip aldı onu dalgalar. Yuttu.

KADIN: Ne zaman oldu bu?

RICHARD: Bilmiyorum.

KADIN: Nasıl bilmiyorsun?

RICHARD: Hesaplamadım. İki ay mı, iki yıl mı... Bakma öyle. Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

KADIN: Nasıl oldu peki?

RICHARD: Sandalla açılmıştık. Durgundu deniz. Oldukça uzaklaşmıştık karadan. Plajı görüyorduk. Ama insanları seçemiyorduk. Sonra denize girmek istedik. Çırılçıplak. Nasıl olsa kimse görmezdi bizi. Kainatın orta yerinde iki çıplak. Hatta sevişebilirdik bile denizin içinde. Denemeye değerdi. Değmez miydi yoksa?

KADIN: Bilmiyorum.

RICHARD: Değerdi diyeceksin.

KADIN: Değerdi.

RICHARD: Sonra beyaz, büyük bir gemi gördük uzakta. Karım el sallayıp öpücük yolladı gemidekilere. Oysa kimsecikler göremezdi bizi. Kimsecikler... Arzın merkezindeki uçsuz bucaksız maviliğin ortasında alabildiğine özgür sanıyorduk kendimizi. Bir kabusun koynunda olduğumuzu bilmiyorduk henüz.

KADIN: Sonra?

RICHARD: Sonra... o dalgalar üstümüze doğru gelmeye başladı. Dev dalgalar. Çıkalım diye bağırdı karım. Korkmuştu. Sandala doğru yüzmeye başladık. Dalgalar bizden daha hızlı yol alıyordu. Biz üç dört kulaç attığımızda tam arkamızdaydı dalgalar. Sonra o dev dalganın üstünde bulduk kendimizi. ‘Korkma,’ dedim karıma. Sıkıca kavradım bileğini. Oysa deniz daha kuvvetliydi benden. Çekip aldı onu bir anda... deniz. O dev dalga yuttu benim bebeğimi. (*Sessizlik*) ‘Yardım et!’ diye haykırıyordu durmadan. ‘Yardım et, boğuluyorum!’ Ona doğru yüzmeye çalışıyor ama beceremiyordum bir türlü. ‘Tut nefesini, geliyorum!’ diye bağırdım. Ama gidemiyordum. Kahretsin! Bir türlü beceremiyordum iki soluk uzağında çırpınan karıma ulaşmayı! Trenle yolculuk yaparken direklerin

yanından geçerdik bazen. Oyun oynardık hep, direklerin yanından geçerken tren. Bir an gözlerimizi kapatıp açardık. Sonra kaç direk geçtik acaba diye sorardık birbirimize. On. Yok, on beş. Hayır yirmi. Karımsa bir direk uzaklığında bile değildi benden. Değil kapatmak, bir an kırpsam gözlerimi, kendimi yanında bulabilirdim... trende olsaydık eğer. Ama tren kaçmıştı bir kere. Yetişemedik artık. Başka tren de yoktu hayatımızda. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

KADIN: Sonra?

RICHARD: Sonra bir anda kendimi sandalın üstünde buldum. Karımı göremiyordum artık. (*Sessizlik*) Dolaptan bira al.

KADIN: Alırım.

RICHARD: Şimdi al.

KADIN: Önce hikayeni bitir.

RICHARD: Bitti hikaye. Sonrası yok. Her şey hikaye. Bir daha da hiç görmedim onu. Benim yüzümden öldü. Sulara gömüldü.

KADIN: Senin yüzünden mi?

RICHARD: Sandalla açılmak da benim fikrimdi. Tıpkı sarılıp ateşin başına uzanmak yerine ful yapraklarıyla dolu küveti temizlemek gibi. Kahretsin!

KADIN: Böyle olacağını bilemezdin ama.

RICHARD: Nemlendirici var banyoda. Sürsene.

KADIN: Önemli değil.

RICHARD: Uyuyalım o zaman.

KADIN: Sevişmeyecek misin benimle?

RICHARD: Seviştim ya.

KADIN: Ne zaman?

RICHARD: Az önce. Denizin ortasında.

KADIN (*Bir an adama bakar*): İçki var mı? Sakın bira deme bana. İçki istiyorum.

RICHARD: Konyak?

KADIN: Olabilir.

RICHARD: İçmeden önce bir kere daha sevişelim istersen.

KADIN: Hayır. Konyak istiyorum.

RICHARD: Osmanlı döneminde elli altı çeşit deli olduğunu saptamışlar.

KADIN: Kimler?

RICHARD: Çağdaş deliler... Bir sürü deli tipi saptamışlar soygaçlarına bakıp.

KADIN (Umursamaz): Ne güzel.

RICHARD: Ben olsam olsam, cırdar deli olurum.

KADIN: O ne?

RICHARD: Durmadan saçmalarımış cırdar deli. Ne kendi anlarmış söylediklerini, ne de başkaları. Bit pazarında çok güzel kadın elbiseleri var. İkinci el. Çok ucuz.

KADIN: Konyak...

RICHARD: Tanrı niye sınısın ki bizi? Atomlar parçacıklarına hokus pokus yapacak, sonra da ortaya çıkan karmakarışık oluşumları erdem sınavına tabi tutacak. Sonra da barajı aşanları ödüllendirip aşamayanları ateşe atacak. İşi mi yok yani?

KADIN: Hiç inancın yok mu senin?

RICHARD: Senin var mı?

KADIN: Elbette. İnanıyorum Tanrı'ya.

RICHARD: Boşuna uğraşma. Barajı aşamazsın sen.

KADIN: Buna sen karar veremezsin.

RICHARD: Keşke test usulü olsaydı hayat. Bu kadar acı çekmezdik. (*Sessizlik*) Demin yalan söyledim sana.

KADIN: Hangi konuda?

RICHARD: Daha doğrusu kendime de yalan söyledim yıllarca.

KADIN: Hangi konuda?

RICHARD: Karımı kurtarabilirdim ben... isteseydim eğer.

KADIN: Niye istemedin peki?

RICHARD: Korktum.

KADIN: Korktun mu?

RICHARD: Evet. Ölmekten korktum. Uzağımda değildi oysa. İki kulaçta gelmişti yanıma. Sımsıkı kavramıştı bileğimi karım. Ama birlikte sandala ulaşmamız zor olacaktı. Çırpınmaya başlarsa beni de çekebilirdi dibe. O zaman birlikte boğulurduk. Çırpınırken ayağımı karnına dayadım ve ittim... karımı... uzaklara.

KADIN (Şaşkın): Ne?

RICHARD: Yok, hayır, itmedim. Yanlışlıkla oldu. Çırpınırken yani. İtmek istemedim. İster miyim hiç? Canımdı o benim. Nasıl oldu tam bilemiyorum. Giderek uzaklaşıyordu. Bir direk, iki direk, üç direk, dört direk... Sonra ansızın ona doğru yüzmeye başladım ama yetişemiyordum bir türlü. Ben iki kulaç attığımda, o beş altı kulaç ileri sürükleniyordu. Sonra... çaresiz sandala doğru yüzmeye başladım. O haykırıp çırpınırken ben sandala doğru yüzüyordum. Ölmemeliyim diye geçiriyordum içimden. Ölmemeliyim. Ben ölmemeliyim! Ben! Ben! Ben ölmemeliyim! (*Bir an durur, suçlu gözlerle kadına bakar*) Hayır, öyle değil. Ben elimden geleni yaptım diye geçiriyordum içimden. Tanrım diyordum, ne olur yardım et ona. Onun canını alacağına benimkini al. Böyle dua ediyordum, canımı kurtarmak için sandala doğru yüzerken. Karımın haykırışlarını duymamak için avazım çıktığı kadar bağıryordum. (*Sessizlik*)

KADIN: Hayvansın sen!

RICHARD: Evet. Hayvanım ben. Yalnızca kendi canını düşünen bir hayvan. Ben buyum işte. Konyak?

KADIN: Gitmek istiyorum ben.

RICHARD: Sevişmeyecek miyiz?

KADIN: Asla! (*Kalkar, kapıya doğru yürür*)

RICHARD: Paranın yerini biliyorsun.

KADIN (Durur, adama döner, bir an bakar): Hani terk etmişti

seni karın?

RICHARD: Öyle mi demiştim? Ne zaman?

KADIN: Dün gece.

RICHARD: Yalan söylemişim. Ben hiç evlenmedim ki.

KADIN: Ya bu elbiseler? Parfümler?

RICHARD: Yıllardır burada onlar. Belki gelir diye, sanal sahiplerini bekliyorlar.

KADIN: Ya demin anlattıkların? Kimdi o boğulan?

RICHARD: Evli olsaydım eğer, ve de yüzme bilseydim, ve de o şartlarda girseydik denize... belki olurdu bütün bunlar. Bu yüzden hiç evlenmedim işte. Cesaret edemedim buna. (*Sessizlik, sayıklar gibi*) Hayallerin suya düştüyse... düşlerinde olmak istediğin insanla şu anki sen aynı değillerse, birbirlerine hiç mi hiç benzemiyorlarsa demek istiyorum... ne önemi var bunun? Keşke bunu kendime de söyleyebilseydim.

KADIN: Beni çok isteyen oldu.

RICHARD: Saçmalama.

KADIN: Doğru söylüyorum. Ama evlenmedim.

RICHARD: Çünkü kandıramadın insanları. Birkaç gün bakire Meryem maskeler taktın ama işe yaramadı. Sonuçta çözdüler seni.

KADIN: Çözemezler. Kimsenin alnında orospu yazmıyor.

RICHARD: Peki neden evlenmedin? Annen mi izin vermedi?

KADIN: Boş ver.

RICHARD: Annen biliyor mu orospu olduğunu?

KADIN: Altı yaşında bir bebeğim ben annem için. Hep öyle kalacağım. Bu nedenle de zebaniler beni cehenneme götürürken... eğer karşılaşırsak yolda... tanımayacak beni annem. Çok şükür ki tanımayacak. Oysa ben tanıyacağım onu, cennetin kapısından bakarken gördüğümde. Ve başım önümde, yoluma devam edeceğim. Ve sonsuza kadar böyle olacak. Bir daha hiç karşılaşmayacağız. İkimiz için de büyük

bir şans bu. Babamsa hep yanı başımda olacak. Cehennemde. Baba kız birlikte kavrulacağız.

RICHARD: Neden? Ne yaptı baban?

KADIN: Bizi terk etti.

RICHARD: Kime ne bundan?

KADIN: Ne demek bu?

RICHARD: Cehennem sakinleri senin duygusal yaklaşımlarına göre seçilmiyor. Konyak?

KADIN: Altı yaşındaydım annem öldüğünde. Çok ağlamıştım. Ne kadar uzak şimdi. Ben değilim o. O kırık kalpli çocuk ben değilim.

RICHARD: Sensin.

KADIN: Hayır. Değilim. Bambaşka biri. Bir yabancı.

RICHARD: Hayat bir bütündür. Başıyla, sonuyla. Ne kadar değişsen... yabancılaştın yolun başındaki insana... gene de sensin o.

KADIN: Mastürbasyon yapmayı resim yapmaktan daha çok seven on altı yaşındaki çocuk sen misin?

RICHARD: Bilmem... Resim yapmayı hiç sevemedim ben.

KADIN: Annemi özledim. Ara sıra düşlerime giriyor.

RICHARD: Ama adresi yok. Koca kainatta kaybolmuş annen.

KADIN: Öyle. Koca kainatta kaybolmuş annem.

RICHARD (*Kendi kendine Madonna'nın daha önce söylediklerini sayıklar*): Oysa kaybolmamalıydı anneler. Yaşam oluşmaya başladığı günden beri vardır onlar. Evlatlar daha sonra yaratılmıştır. Bu nedenle yeryüzünün asıl sahibi annelerdir. Ve de anne fuller solup kurumadan filizlenmez yavrular. Anneyi koparacaksın ki yavru doğsun. Zalim doğanın vahşi bir yarasıdır bu. Kainatta hiçbir adreste bulamazsın yavru fullerin fedakar annelerini. Yalnızca bu nedenle acı çeker yavru fuller. Yalnızca bu nedenle acı çeker... dans etmek istediği halde yürümeyi bile beceremeyen, dört duvar arasına sıkışmış kırgın

yüreğini tanımadığı ama tanıdığını sandığı ve de hiçbir zaman var olmamış bir sevgiliye, bir bilgisayar klavyesinin tuşlarıyla haykırmaya çalışan zavallı, yalnız ve çaresiz kız. Annesinin yaşamını çaldığı için sürekli vicdan azabı çeker.

Kadın suskun, hareketsiz, Richard'da bakmakta... Bir süre sonra Madonna'nın odasında, yüzüne ışık düşer, Madonna tekerlekli iskemlesindedir.

MADONNA: Richard. Orda mısın?

KADIN (*Gözleri dolu, Richard'a*): Hoşça kal.

Karanlık.

3. TABLO

Gece. Gün henüz ışımamıştır. Madonna bilgisayar başında, uyulamakta. Dışarıdan sokak kapısı açılır, gürültüyle kapanır. Madonna irkilir.

MADONNA: Kim o?

KADIN (*Dışarıdan*): Ben geldim.

MADONNA (*Kendine gelmeye çalışarak hafif sitemli*): Hoş geldin...

KADIN (*İçeri girer*): Yatmadın mı canım? Hava neredeyse aydınlanmak üzere.

MADONNA: Dalmışım.

KADIN (*Bir an durur, sevgiyle Madonna'ya yanına gelir, saçlarını okşar*): Güzel kardeşim benim... Bitanem... (*Saçlarını öper*)

MADONNA (*Şaşkın*): Hayrola? Durduk yerde nerden çıktı bu sevgi gösterisi?

KADIN: Neden?.. Sevmediğimi mi düşünüyorsun?

MADONNA: Niye geciktin?

KADIN: Biliyorsun...

MADONNA: Gene mi lafa tuttular?

KADIN: Kimler?

Madonna (*Alayla*): Sarhoş müşteriler.

KADIN: Hadi hayatım...

Madonna (*Alayla*): Hayatım mı?

KADIN: Toparlan da uyu bir an önce.

MADONNA: Hayatımmış... Umurunda bile değilim aslında.

KADIN (*Zoraki gülümser*): Anlaşılan uykusuzluk başına vurmuş senin... Su ister misin? Getireyim mi?

MADONNA: İstemem. Rahat bırakır mısın beni. Haber bekliyorum.

KADIN: Haber mi? Kimden?

MADONNA: Seni ilgilendirmez. Özel.

KADIN (*Bir an kardeşine bakar*): İyi... Sen bilirsin. (*Kapıya yönelir*) Uyumadan önce havalandır odanı istersen. Bir nebze oksijen kalmamış içerde.

MADONNA: Neden? Ölür müyüm havasızlıktan?

KADIN: O ne biçim söz? Allah korusun.

MADONNA: Bak sen! Demek, 'Allah korusun'.. Eve bir hırsız girse, ya da bir sapık... tecavüz edip öldürseler hayatını, ruhun bile duymayacak. 'Allah korusun'muş!

KADIN: İyi uykular.

MADONNA: Az önce bir rüya gördüm.

KADIN (*Çıkmak üzereyken durur*): Hayırdır, anlatsana.

MADONNA: Beni dizlerine yatırmış, saçımı okşayarak masal anlatıyordun.

KADIN: Ne güzel bir rüya.

MADONNA: Evet. Adı üstünde... Rüya. (*Sessizlik*) Biliyor musun?

KADIN: Neyi?

MADONNA: Sen hiç masal anlatmadın bana.

KADIN: Masal mı?

MADONNA: Çocukken diyorum... Saliha teyzelerin alt katındayken... Korkuyorum derdim... yanında yatmak isterdim, yalvarırdım... Hiç oralı olmazdın. 'Güzel şeyler düşün uyursun' (*Sessizlik*) Sonra da arkana bile bakmadan çıkardın odadan. Bense saatlerce gelmeni beklerdim. Gelip bir şeyler anlatmanı.. Sarılmanı... Yanımda yatmanı...

KADIN (*Bir süre Madonna'ya bakar, yaklaşır, elini tutar*): Yatayım mı yanında? İster misin?

MADONNA: Sabaha kadar çişimi tutardım bazı geceler. Cesaret edemezdim seslenmeye, kızarsın diye. Kızdığın zaman 'Asalak!' diye bağırdırdın bana.

KADIN: İster misin?

MADONNA (*Usulca elini çeker*): Geçti artık. Alıştım kendi masallarıma. Hep suçladın beni. Kendimi bildim bileli bir diken gibi davrandın. Ful yaprakları arasından arsızca fırlamış, istenmeyen, rahatsız edici, kötü kokulu, Tanrı'nın bile yaratmaya utandıgı, asalak bir diken olduğumu hissettirdin. (*Sessizlik*) Bense sevmek istedim hep seni... tutunmak istedim...

KADIN: Sen... çok iyi bir kardeşsin.

MADONNA: Açıkça söylesene... Derdin ne?

KADIN (*Madonna'ya döner*): Derdim mi?

MADONNA: Niye uğraşıyorsun benimle bu saatte? Merak etme temizledim sidiklerimi. Her tarafı sildim.

KADIN (*Öfkeyle*): İyi! Aferin! Umurumdaydı sanki! Uykusuz kalma diye uğraşıyorum. Tek derdim bu.

MADONNA: Yalana bak. Peki sen ne yapacaksın?

KADIN: Bu saatte ne yapılır? Bir duş alıp ben de gireceğim yatağa.

Madonna (*Kadın çıkarken*): Neden? Daha yeni çıkmadın mı yataktan?

KADIN (*Ansızın kapının önünde durur, döner*): Anlamadım?

MADONNA: Bal gibi anladın.

KADIN: Bir daha tekrarlar mısınız?

MADONNA: Dövecek misin? Öldürecek misin yoksa? Öyle ya, sapığın gelmesine gerek yok. Ablacığım kolayca halleder benim işimi. Benden kurtulunca da artık evde servis verir değerli müşterilerine.

KADIN: Canavarsın sen! (*Kapıya doğru yürür*) Ben yatıyorum.

MADONNA (*Alayla*): İyi geceler namus abidesi barmen kız.

Kadın çıkmak üzereyken sırtı kıza dönük, kalakalır.

MADONNA (*Alayla*): Hala bakiresindir belki de. Eline erkek eli değmemiştir. Evleninceye kadar da değmeyecektir. Ne dersin ablacığım?

KADIN (*Madonna'ya dönmeden yumruklarını sıkarak*): Beni çileden çıkarma!

MADONNA: Ayaklarım tutmuyor ama kafam çalışıyor benim. Çocuk mu kandırıyorsun sen! Bebekler bile inanmaz anlattığın masala. Bu evin nasıl döndüğünü bilmiyor muyum sanıyorsun?

Fahişesin sen! Pis, adi bir fahişe! Utanıyorum senden! Aldığın yiyecekleri yemek zorunda kaldığım için kahroluyorum! Midem bulanıyor!(*Ağlayarak*) Tuvalete gitmek isterken iki kez düştüm bu gece! Zor kalktım ayağa! Altımı ıslattım korkudan! Ya sen neredeydin? Kimin koynundaydın bir tanecik kardeşin sidiklerin arasında sürünürken? Ha?.. Söylesene! Kimin koynundaydın!

KADIN (*Madonna'ya döner*): Yargılanıyor muyuz? Peki öyleyse. Neyle suçluyorsun beni? Fahişelikle mi? (*Sahte bir sevecenlikle kıza yaklaşır*) Canım benim. Erdemli yavrum. (*Alayla*) Karnın aç mı? Tatlı ister misin? Tatlıların en lezzetlisini aldım sana.

Ağzının suyu akarken ablanın kimin altına yattığı umurunda bile değil! Hele bir afiyetle ye, sonra düşünürsün midenin bulanıp bulanmadığını. Üşüdün mü? Yakayım mı sobayı? Yeni bir bilgisayar istiyorsun öyle mi? Çok mu pahalı? Olsun. Öderim ben. Daha çok çalışır öderim. Okulumu, hayallerimi bırakır, daha fazla kazanmak için gündüz kasiyerlik, gece orospuluk yapar öderim. Orospuluk yaptığımı da söylemem ona. Üzülmesin, incinmesin diye. Her şeyi yaparım. Akla gelebilecek her şeyi... Yeter ki mutlu olsun kardeşim. Benim anne katili, biricik kardeşim. *(Sessizlik)* Çok mu merak ettin sevgili ablanın geceyi nerede geçirdiğini? Kiminle düzüşüp eve kaç para getirdiğini? Ha? Söylesene şeytan! Cevap versene! *(Madonna hareketsiz, Kadını izlemektedir)* Oysa az önce döndüm yurt dışından. Amerika'da yaşıyorum ben. Los Angeles'da. Ağabeyim karşılayacaktı beni havaalanından. Ama geç kaldı. Terminalin barında saatlerce bekletti beni. *(Sessizlik)* Sonra da bütün gece oturduk ağabeyimle. Eskilerden konuştuk. Karşılığında tam yüz dolar verdi bana. Ama özür dilerim. Yalan söyledim. Çünkü dün gece değildi bu. İlk geceydi. Dün yeniden çağırdı beni. Önce konyak içtik, sonra da sabaha kadar seviştik. Çok güzel bir teni var. Sevmesini de çok iyi biliyor. Para almadım bu sefer. Ne dedim ona biliyor musun?

MADONNA: Yeter!

KADIN *(Haykırarak):* Koca bir kambur var sırtımda benim. Annemi elimden alan, sakat bir kambur. Bütün bu rezilliği o aç kalmasın diye yapıyorum. Ama seni seviyorum Richard! Deliler gibi seviyorum seni!

MADONNA *(Çığlık atarak):* Yeter!

Karanlık.

4. TABLO

Gün ışıkmış ama Richard'ın odasında perdeler kapalıdır. Richard ayakta, yalnızca yüzü aydınlanır.

RICHARD: Çingene kadının önünde duruyordu fuller. Sarı, beyaz, kırmızı... Can çekişen fuller. Kaldırımın kenarında oturuyordu yaşlı, pasaklı, kambur Çingene kadın. Ağzının kenarında sigarası, bir yandan borazan gibi sesiyle, hiç kimsenin bestelemeye değer bulmayacağı bir şarkı mırıldanıyor, öte yandan canlı görünsünler diye buruşan ful yapraklarını düşüncesizce koparıp umursamaz bir tavırla yere bırakıyordu. Yanına yaklaşıp bir süre izledim kadını... tiksinerem. Sonra kaç para diye sordum. 'Alacaksın yaparız bi şeyler...' 'Önündeki bütün fullere kaç para istersin? Koparıp yere attığın yaprakları da istiyorum ama.' Şaşırdı kadın. Sırıtarak yüzüme baktı. 'Hayır. Manyak değilim. Sadece kafa buluyorum.' Ve yerdeki yapraklara basa basa yürüyüp uzaklaştım oradan. *(Sessizlik)* Hiç değilse ağabeylerim bi boktu... eskiden. Bense hiçbir zaman... bi bok olamadım. Hiçbir zaman...

Richard'ın ışığı söner, Madonna'nın yüzüne ışık düşer, odanın ortasında tekerlekli iskemlesinde, üzerinde ilk sahnedeki tuvalet vardır. Perdenin aralığından içeriye gün ışığı sızmaktadır.

MADONNA: Yalancı değilim ben. Kötü bir kız değilim. Yalnızca küçük... ufacık, zararsız masallar söyledim kendime.. Ve sana...

Richard'ın odası karanlıktır. Sadece sesi gelir.

RICHARD: Biliyorum.

MADONNA: Ve... bir dünya yarattım kendime... ikimize.

RICHARD: Biliyorum.

MADONNA: Ve mutlu olmaya çalıştım. (*Sessizlik*) Sense... incittin beni Richard. Aldattın. Yaraladın. Bu sahte dünyanın ve zararsız yalanların ötesinde gerçek bir ihanet yaşattın bana. Oysa ben... Seni sevdim Richard. Tanımasam da, görmesem de kapıldım sana. Parçam oldun... Gerçeğim, düşüm...

RICHARD: Gerçek aşkları göze alamadık. Ölüme bile atlayamadık gerçek aşklarımız için. Oysa nedir ki ölüm? Hiç değilse düşlerimizdeki aşklar için yapmalıyız bunu. Yok olsak bile adresimiz belli olmalı bu saçma sapan boşlukta. Madonna ve Richard. Güneş sistemi. Mars. Kainat. Özel ulak.

MADONNA: Seni sevdim Richard. Çok sevdim. Yüzlerce çift gözün karşısında yürümeye benzemez bir çift göz bile göremeden aşık olmak. Cesaret istemez belki ama dopdolu bir yürek ister. Hoşçakal sevgilim.

*Madonna'nın ışığı söner, Richard'ın odası aydınlanır.
Odanın ortasında bir küvet. İçi yapraklarla dolu.
Richard ve Kadın küvetin içinde birbirlerine sarılmışlardır.*

RICHARD: Gün ağırca, önce kapıyı çalacaklar.

KADIN: Kimler?

RICHARD: Meraklılar. Sonra da kıracaklar kapıyı.

KADIN: Neden?

RICHARD: Meraklı oldukları için. Sonra da... ne yazık ki iki ayrı beden bulacaklar içerde. İki baş, dört kol, dört bacak ve birbirine sırtını dönmüş iki yürek. (*Madonna'ya seslenir gibi*) Bunu senin için yapıyorum Madonna. İkimiz için.

Ben şimdiye kadar hiç bir ölüme üzülmedim aslında. Ne bir savaş esirine, ne babama, ne de ful yapraklarına... Gülüp geçmedim belki ama hiç üzülmedim. Umursamadım. Ve de... hep korktum ölümden. Çok düşündüm ölmeyi ama cesaret edemedim.

*Richard ve kadın birbirlerini öpmeye başlarlar.
Richard'ın odası kararır, ekranda 'M: Hoşçakal...'
yazısı belirir, Madonna'nın odası önce hafifçe sonra
Richard'ın karanlıktaki konuşması boyunca biraz
daha aydınlanır. Pencere açık, tekerlekli iskemle yere
devrilmiş, perde rüzgarla uçuşmaktadır.*

RICHARD: Mars'a yollanacak olan kapsüle isimlerimizi yazdırdım bu sabah. Düşünsene, aşkımız tarihe geçecek... Adem'den beri hiç bir aşk bu kadar uzaklarda duyulmamış, hiç bir aşık böylesine bir gurur yaşamamıştır. Mars'a isimleri yazılan ilk bir milyon insan arasında biz de varız Madonnam. Önce uzun bir süre boşlukta dolaşacak isimlerimiz, sonra da bambaşka bir yere; büyük patlamadan bu yana kavgalarla, ihanetlerle beslenmeyen, yalanla kirletilmemiş... acıların, umutsuzlukların, hayal kırıklıkları, var olma savaşları ve de var olamayışların hiç yaşanmadığı... yapayalnız, dingin, huzurlu ve sessiz bir gezegene düşecek isimlerimiz. Ve de... insanlık kendini yok edip, kainat bir atom çekirdeği haline gelinceye kadar orda kalacağız. Sonsuzluğa kazınan kutsal bir aşk. Sen... ve ben. Madonna... ve... Richard... (*Karanlık*)

perde

Civan Canova

18. 06. 2001 - 16. 02. 2002

SÖYLEŞİ

Söyleşiyi Yapan: Suha Çalkıvık

İstanbul Devlet Tiyatroları'nda görev alan bir sanatçısınız. Profesyonel oyunculukta 26 yılı geride bıraktınız. Toplu Oyunlarınızın üçüncüsü de yayımlandı. 'Ful Yaprakları', yazdığınız oyunlar arasında sahnelenen üçüncü oyununuz sanırım. Oyun yazma uğraşınız nasıl başladı?

1994 yılında 'Kıyamet Sularında' isimli oyunumu yazdım. 1995-96 sezonunda İstanbul DT repertuarına aldı ve Oda tiyatrosunda sahnelendi. On yıl sonra da 'Ful Yaprakları' sahneleniyor aynı yerde. Bu benim için büyük bir onur. 1996 yılında 'Kıyamet Sularında' Avni Dilligil ve İsmet Küntay en iyi yazar ödülleri almıştı. Ayrıca yönetmen ve oyuncular da ödüllendirilmişti. Kenan Işık sahneye koymuştu oyunu. Başta yönetmen ve oyuncu arkadaşlarım ve de çalışan herkes çok

sahiplenmişlerdi. Şimdi de çok sahiplendiler ‘Ful Yaprakları’nı. Bütün arkadaşlarım. En büyük mutluluk bu benim için. Paylaşım. Hiçbir şeyle ölçemezsiniz bu hazzı. Seyircinin size katılması için öncelikle ekibin yaklaşımı çok önemli. Onların bu heyecanı gerek kuliste, gerek sahnede o kadar belli oluyor ki gözlerinden... Tek başıma çalışmayı sevdiğim için başlamıştım oyun yazmaya, arkadaşlarımın desteği devam etmemi sağladı. Şimdiye kadar yedi oyun yazdım. Altısı basıldı, üçü sahnelendi.

Sahnelenmemiş oyunlarınızın oynanması için girişimler var mı?

Hayatım boyunca korkmuşumdur bu girişim dediğiniz işten. Girişimler hep benim dışımda gelişti. İlk oyunumu çekinerek okutmuştum bazı arkadaşlarıma. Biraz destek görünce de Ankara’ya yollamıştım repertuar kuruluna. Şimdi arada arıyor bazı öğrenciler, ‘Falanca oyununuzu oynayabilir miyiz?’ diye, inanılmaz derecede mutlu oluyorum. Sanırım birkaç üniversite oynadı Anadolu’da. Uzun süre mektuplaştık bazılarıyla. Konservatuarda tiradlar çalışıyor çocuklar. İnternette ‘Erkekler Tuvaleti’ni çalıştıklarını okudum İzmir’de. İnşallah çağırırlar beni de. Profesyonel anlamda yeni bir girişim var mı bilmiyorum. On yılda üç oyunumun üç ayrı tiyatro tarafından dört kez sahnelenmesi benim için yeterli şimdilik.

Ful Yaprakları’nı 2002’de yayımladınız. Bu kadar uzun mu sürüyor bir projenin hayat bulması?

Doğrusu bu şans yakalayacağımı ummuyordum başta. Sonra repertuar kurulundan geçince umutlandım biraz. Aslında oyunun repertuar kurulundan geçmesi de bir anlam taşıyor. Oyunu sahneleme arzusu gösteren yönetmen de çıkmayabilir. İki yıl önce DT ilan etti oynayacağını. Kısmet bugüneymiş. Bence sonuç açısından çok da iyi oldu gecikmesi. Şans diyorum çünkü bugün oynanmasını bile büyük bir şans olarak görüyorum. Oyunun seyirciyle buluşacağına inanan seçiciler, idareciler, yönetmen ve oyuncu arkadaşlarım... Bunların bir araya gelmesi bile mucize gibi. Ne bileyim, yönetmen benimser mesela, oyuncuyu inandıramaz. Ya da tersi olur. Yahut yazara inanmayıp kerhen oynarlar. Bunlar genelde yıllardır yaşadığımız şeyler. Belki de işin yapısı gereği, huzur içersinde geçen provalara pek sık rastlanmasa da ben bu oyunun çok huzurlu bir çalışma ortamından sonra sahnelendiğine inanıyorum. Bu anlamda projenin hayata geçmesi için harcanan süre değil, sonuç çok önemli benim için. Sonuç ise dediğim gibi olumlu galiba. En azından benim için varılabilecek en iyi sonuçlardan biri. Oyunum oynanmasaydı ne yapacaktım? ‘Harika bir oyun yazdım’ diye kapı kapı dolaşamayacağıma göre, şimdiki gibi iki arada bir derecede sürdürecektim yazmayı. Benim işim de bu zaten. Gerisinden anlamam, anlamak da istemem. Oynanınca elbette çok mutlu oluyorum ama oynanmaması da pek etkilemiyor yaşamımı. Hiçbir konuda hırslı değilim. Bu özelliğimi zaman zaman büyük bir eksiklik gibi görsem de, sanırım genellikle memnunum halimden. Oyunum oynanmazsa kendim çıkar başkalarının yazdıklarını oynarım. O da olmazsa ense yaparım.

Ful Yaprakları'nı seyrettikten sonra "Bu oyun mutlaka yabancı dillere tercüme ettirilmeli!" demiştim içimden. Metnin anlatım zenginliği, karakterlerin -alt yapılarının-replikleri ile çok sağlam çizilmiş olması, kurgudaki özen ve çağdaş dili gereği... Bir de, metniniz üzerine çözümleme yapacak insanları hayli zorlu bir yolculuk bekliyor. Tekstte yaptığınız göndermeler, metaforlar, kolay yenilip yutulacak sözler barındırmıyor. Sahnelenmeden önce bir tiyatro adamı olarak endişeleriniz oldu mu? Ürktünüz mü hiç, rejisöre teslim ederken?

Çocuğunuzu teslim ediyorsunuz. Ya iyi bir hocaya vereceksiniz ya da Erkin ağabey gibi kendiniz eğiteceksiniz. Şaka bir yana ben rejisörlükten anlamam ama rejisörden anladığımı sanıyorum. Bu nedenle de gönül rahatlığı içersinde, iyi bir hocaya denk düştü diyebilirim. Turgay çok iyi bir isim. Daha önceki çalışmalarını biliyorum. Üstelik oyunun geçtiği dünyadan da haberdar. Ve de şair. Siz olsanız teslim etmez misiniz oyununuzu, gölgesini sonsuzluğa uzatan bir şaire?.. Tabii bu kişi aynı zamanda bir tiyatro adamıysa... Başkaları da var elbet. Hayata komşu pencerelerden baktığımız başka arkadaşlarım da var ama Turgay sonuçta çok iyi bir oyun çıkardı. Oyunu doğru okudu ve zenginleştirdi. Rejisör olarak da bir güzel imzasını attı altına. Kolektif üretilen işin yukarıda da belirttiğim gibi bir huzur ortamı içersinde oluşturulması gerekiyor. 'Huzur'dan kastım üretime yönelik tartışmalar değil elbet. Kıran kırana da tartışabilirsiniz ama o kastettiğim huzur vardır hep. Bu da kanımca doğru paylaşım ile gerçekleşir. Ben bir yazar, Turgay yönetmen, Musa, Özden ve Özlem oyuncu olarak, Enver ışık tasarımcısı, Gülhan kostümcü ve

Ethem de dekor tasarımcısı olarak doğru bir paylaşım yakaladık. Bu isimleri pohpohlamak için yazmadım. Çok çok eminim bu paylaşımından. Dönelim sorunuza; başlangıç da, oluşturma süresi de, sonuç da ürktütücü olmadı.

Oyununuz bana göre, günümüzün yalnızlaştırılmış, hiçleştirilmiş insanının sanal alemdeki gezintilerinden yola çıkarak, bir türlü kendini bulamayışının iç sorgusu, patlamaları, trajikomik yalan gerçekliği üzerine tokat gibi bir metin. Bu oyunu yazma süreciniz nasıl oldu? Sıkıntılı, içinden çıkamadığınız yazma anları oldu mu? Yoksa, 'kurgusu' ta başından hazır mıydı kafanızda?

Başka bir oyun yazacaktım, bu çıktı. Nasıl bitirdim bir ben biliyorum. O anki curcuna arasında nasıl yazdım anlamadım. Dedim ya, çok farklı bir oyun yazmak için oturmuştum masaya ama iki sayfa yazdıktan sonra değiştirdim fikrimi. Sonraki günlerde ne yazacağımı biliyordum artık. İş onları kağıda dökmeye gelmişti. Kağıt ağız alışkanlığı elbet... Kağıdı kalemi unutalı yıllar oldu. Bu arada dizide oynuyordum, tiyatrodaki oyunum vardı ve hayatımda özel acılar, tatsızlıklar yaşıyordu. Hayatımı beş altı parçaya bölmüştüm. Oyun yazmak yoktu bu parçaların arasında. Ne zaman müsaitti, ne de kafam. Öte yandan hiç çıkaramadım aklımdan. Saplantı halinde oyunu düşünmeye başlamıştım. 'Kaktüs Çiçeği' oynuyorduk Taksim sahnesinde. Setten oyuna koşturduğum sıralarda notlar alırdım kuliste. Bir yandan oyunumu oynar öte yandan eve gittiğimde yazacağım sahneleri düşünürdüm. Makyaj kalemiyle ufak notlar alırdım soyunma odasında. Sonra eve

dönüp tasarladığım sahneyi yazardım. Böyle böyle bitti Ful Yaprakları. Bittiğinde çok mutlu olmuştum. O zamanlar hayatımdaki tek mutluluk o şartlarda bir oyun yazabilmiş olmaktı. Ve de kanımca güzel bir oyun çıkmıştı.

Oyunlarınızı yazarken aynı zamanda bir ‘oyuncu’ olmanın avantajları oluyor mu? Dramatik düşünce, sizde zaten yıllar içinde özümlediğiniz bir şey... Faydası oluyor mu oyun yazarken?

Olmaz mı... Sahnede oldum olası kitabi konuşmalardan nefret etmişimdir. Edebiyat arenası değil ki sahne, hayatın kendisi. Ama hayatın kendisi diye de hayatı olduğu gibi getiremezsiniz. Rastgele yaşanan hayatı rastgeleymişçesine oynayabilirsiniz. Rastgele değil de rastgeleymişçesine yazmaksa ayrı bir denklem gerektiriyor. Tekniği sezdirmemelisiniz. İlk sahnedeki alelde bir cümle birkaç sahne sonraki başka bir sözcükle bağlantılı olabilir. Bütün şifreleri oyunun bütününe ve birbirini tamamlayacak uzaklıkta serpiştirmelisiniz. Bu arada ufacık bir mesaj kaygısı oyunu yerle bir edebilir. Yazarken bir sahnenin ne kadar süreceğini tam bilemeseniz de, dinleyerek ayarlamamız gerekiyor. Mizansenleri de göz ardı etmemeli. Çünkü süre çok önemli. Bu anlamda oyunculuk deneyimi işe yarıyor. Rol çalışırken de yaparsınız bunları. Ben yazarken kafamda oynarım o sahneyi ama asla belli bir oyuncu düşünmem. Başta söz de düşünmem. Kanımca tam bir formülü de yok bunların ama oyunun gerçeği

ile oyunun gerçeğine ters düşen her şeyi ayırmalısınız birbirinden. Bazen müziğini bile duymaya çalışırım yazdığım sahnenin. O sahneye vuran ışığı düşünürüm. Sakın yanlış anlaşılmasın, yazarlık böyle olur falan demiyorum. Zaten yazar olduğumu da sanmıyorum. Yazıyorum ve seviyorum bu işi. Oyunculuk deneyimim olmasaydı, sahne gerçeğini bilmeseydim daha farklı yazardım sanıyorum. Laf aramızda oyuncu falan olduğumu da sanmıyorum. Kendi çapımda bir şeyler haykırıyorum sadece. Gene de bütün bunları rastgele haykırımlar şeklinde değil de, bilinçli bir biçimde yaptığımı düşünüyorum.

Gelelim oyunun sahnelenişine; Turgay Kantürk ve yaratıcı ekibin çarpıcı, zekice buluşları hakkında ne düşünüyorsunuz? Metninizin sahnedeki teknolojik buluşlarla zenginleştirildiğine katılıyor musunuz?

Bu sorunuza okumadan cevaplamışım yukarıda. Yerden kazanmış olduk böylece. Elbette zenginleştirdiler.

Oyuncuların, başta Musa Uzunlar olmak üzere, rollerini çok sevdiklerini hissettik. Başarılı buldunuz mu oyuncu arkadaşlarınızı siz de? Yoksa izlerken, “Ya şurayı, şöyle yapsaydı!” deddiğiniz yerler çok oldu mu?

Söyledim ya, üçü de can kattılar oyuna. O kadar çok şey söylemek istiyorum ki, ama yağcılığa girer diye korkuyorum. ‘Şurayı şöyle yapsaydı’ meselesine gelince, o hiç bitmez ki. Beylik bir laf olacak ama gerçekten oyunculuğun sonu yok. Gene de, doğru yorumladıktan sonra, iyi de oyuncu olunca –nasıl hayatta yaşadıklarımıza, yaşandıktan sonra ‘şurayı da

şöyle yapsaydım' deme şansımız yoksa- oyuncuya da 'şurayı şöyle oynasaydın' demeye gerek yok pek. Adam doğru oynuyor. Güzel oynuyor. Oynamaktan haz duyuyor ve en önemlisi hayatın içindeymişçesine oynuyor ve inandırıyor. İstese de çizginin dışına çıkamaz ki... Çıkmayı da istemez zaten. Çünkü bilinçli yapıyor işini. Orayı da kafasına göre oynasın. Bizim kızlar alınmasın sakın, 'adam' derken hepsini kastediyorum.

Türkiye'de bir ilk gerçekleşecek yakında sanırım. Oyunun internetten yayınlanması projesi gerçekleşirse nasıl tepkiler bekliyorsunuz?

Bu konuda hiçbir fikrim yok. Tanımadığım kişiler bile mail atıp soruyorlar ne zaman gerçekleşecek diye. Bakalım, birlikte göreceğiz.

Oyunu tercüme ettirmeniz konusundaki önerime nasıl bakıyorsunuz?

Başka oyunlarım için birkaç çevirmen arkadaşşıma teklif etmiştim laf arasında ama pek sıcak bakmadılar. Ben de üstünde durmadım. 'Kızıl Ötesi Aydınlık' isimli oyunumu birkaç yıl önce erkek kardeşimle birlikte İngilizceye çevirmiştik, eğlenmek için. Öylece duruyor kütüphanemde. Ful Yaprakları'na gelince... Üşenmezsem belki ilerde ben çeviririm desem de, bu gibi işler bana vergi iadesi zarfı doldurmak kadar külfetli geliyor. 'Erkekler Tuvaleti' Almanya'da oynanacaktı geçen yıl ama çevirmen yarım bırakmış galiba. Elbette çok isterim çevrilmesini. Oynanmasa

bile birkaç tiyatrosever tarafından okunmuş olur. Ama sanırım o kadar kolay değil bu işler.

Çok teşekkürler Sevgili Civan Canova.

Oyuna ve şahsıma gösterdiğiniz yakınlıktan dolayı ben çok teşekkür ederim.

Söyleşiyi yapan: Suha Çalkıvık

<http://arsiv.ntvmsnbc.com/news/319497.asp>

SÖYLEŞİ

Söyleşiyi Yapan: Ayten Uncuoğlu

A.U - Sevgili Civan Canova, öteki oyunlarında olduğu gibi gene “insanı” ; hem kendi yalnızlığı içinde, hem de toplumsal sorumluluğu içinde sorguya çekiyorsun. Yeni oyunun “Ful Yaprakları” ; iletişim ağları arasına sıkışmış ama aslında iletişimsizlikten bunalmış yalnız ve çaresiz insanların hikâyesini anlatıyor, gösteriyor. Doğru mu anlıyorum?

C.C - İletişim ağları bir araç sadece. Bir nesil önce olsaydı telefon tellerinin arasına sıkışacaklardı. Ama iletişimsizlik giderek artıyor tabii. Ne büyük bir paradoks değil mi? Teknoloji iletişimin emrine girdikçe iletişim kayboluyor. Yalnızlık da doğal bir sonuç oluyor.

A.U - Gene bu oyunda da mizah ile hüznün; gerçek ile sanal; felsefe ile sadelik iç içe geçmiş, birlikte yürüyorlar... Bence bu durum yazar Civan Canova'nın kimliği ile çok örtüşüyor. Yanılıyor muyum?

C.C - Kesinlikle doğru söylüyorsun. Hüzün ve mizahın iç içe olması, bizde genetik galiba. Babamın cenazesiyile ilgili bir hikaye yazmıştım. Babamı morgda son gördüğümde önce içim kaskatı kesilmiş, sonra boğazım düğümlemiş, derken gözüm ansızın cenazeyi yıkayan din görevlisinin takunyalarına ve 'Berlington' marka çoraplarına takılmıştı. Gülümsemiştim. Sonra da utanmıştım gülümsediğim için. O hikayenin sonunda şöyle bir cümle kullanmışım;

“En acılı durumlarda espri üretmenin, çıldırmaya karşı bir zeka sigortası ya da ağzımızdan çıkan nükteli sözlerin, aslında içimize attığımız gözyaşlarımızdan başka bir şey olmaması... Bütün bunları senden öğrenmiş olmalıyım.”

Dedim ya, babam da benim gibiydi. Gözleri dolar ama espri patlatırdı. Çevresindekiler anlamazdı gözlerinin dolduğunu. Önemli olan bunlar değil tabii. Bu sadece bir noktaya kadar üslubumu ve yarattığım dünyayı belirleyebilir. Dışarıya baktığın pencerenin şeffaf bir tülü olabilir ancak bu karmaşık duygular. Önemli olan baktığın pencerenin büyüklüğü ve görebildiğin ufuktur. Ben ömrümün sonuna kadar bu ufku bir nebze olsun kendi çapımda da olsa genişletmek niyetindeyim. Tülü her zaman aralayabilirsin. Tülü aralamayı beceremezsen, anı defterinden başka da bir şey yazamazsın zaten. Ben yaşımı aldıkça huy olarak babama benzediğimi düşünüyorum. Yukarıda saydığın özellikler eğer bende varsa, ya model olarak ya da genetik olarak rahmetli peder beyden geçmiş olmalı.

A.U - Bir anlamda oyunun içinde yazar olarak hem varsın, hem de yoksun. Oyunun çok iyi bir kurgusu olduğu için de herkes kendinden bir şeyler bulup çıkarabilir. Yazarın işaret parmağı hiç görünmüyor oyunda yani..

C.C - Yukarıdaki cevabımı bu sorunu okumadan vermiştim. İşte ben de bunu söylemek istiyorum. İşaret parmağın ufku göstermeli. Ve de herkes o ufka kendi penceresinden bakmalı.

A.U - Çok ilginç, oyunun mizah yanı; en ağır eleştirinin, en sert, keskin suçlamaların havada uçuştuğu sahnelerde beliriyor. Değil mi? Neden?

C.C - Hayat böyle değil midir? Yıllar önce bir düğünde, damada araba çarpmış, gelin de korkudan denize düşmüştü. Alkışların yerini kaçan arabanın arkasından edilen küfürler almıştı. Ben olayı yolun karşısındaki büfede sandviç yerken izlemiş ve çok gülmüştüm. Ölen ya da yaralanan olmamıştı çünkü. Olay dışarıdan baktığında kesinlikle bir drama dönüşmemiş ama içinde olanların gözünde adeta bir trajedi yaşanmıştı. Sonra gelin sudan çıkartılmış, damatla kavgaya tutuşmuştu. İşte sana seyircisiyle, oyuncusuyla hayat. Absürtçüler bu üsluba hayatın kendisi diyor. Sonuçta hayat rastgele yaşanıyor. Ben de onu rastgele değil ama rastgeleymişçesine yazmalıyım diye düşünüyorum.

A.U - Aşk konusunda çok karamsarsın. Sence aşk bitti mi? Bu oyunla bittiğini mi ilân ediyorsun yoksa saklandığı yerden çıkarmaya mı niyetlisin?

C.C - Benim bir şey ilan ettiğim yok. Onlar piyesteki adamın düşünceleri. Rol kişinin ağzından çıkan sözler. Ben sadece kaydedip, yeniden formatlayıp başkalarına dinletiyorum. Kim ne düşünürse düşünsün. İnsan olarak düşüncemi sorarsan, hiçbir şey kalıcı değildir ama hiçbir şey öyle kolay kolay bitmez. Aşkın bitmesi bence insan türünün tükenişiyle aynı zamana denk gelir. Türümüz varsa aşk da vardır. Her birimiz, ta baştan beri, birbirlerini seçen çiftlerin ürünleri değil miyiz? Kısa da olsa atalarımız kendilerince bir aşk yaşamış. Belki zaman içerisinde mutasyona uğrar aşk, ki kesinlikle uğrayacaktır, o kadar! Bizler değiştikçe olgulara yüklediğimiz anlamlar da değişir doğal olarak. Aşk bitti söylemi bizim nesil için sadece kuru bir nostalji geyiği. Aşk da, nesil de kabuk değiştiriyor. Ama özü aynı. Bu nedenle hala Juliet'e de yakınlık duyuyoruz, çağdaş bir bilim-kurgu filmindeki androide de...

A.U - Ful Yaprakları'nın hüznün kokan bir yanı da, dünyanın kirlenmişliği yanında saf, lekesez, temiz çocukluğa duyulan özlem. Çocukluk hem özlem, hem de sorgunun başladığı yer...

C.C - Çok doğru söylüyorsun. Hem özlem hem de sorgunun başladığı yer çocukluk. Ama hesapsız sorgular ve de çocuksu özlemler. Bu özelliklerimiz ne yazık ki büyüdükçe kayboluyor. Ya da 'çocukluk' olarak değerlendiriyoruz. Beynimizi geliştirdikçe naif hallerimizin yok olması gerektiğini sanıp, içimize bastırıyoruz. Ben bir yazar olarak, oyuncu olarak, sıradan bir insan olarak ileriye temiz ve olabildiğince adil bir dünya kalsın istiyorum. Belki de John Lennon kuşağı olmamdan dolayıdır, şiddetle arzuluyorum bunu.

A.U - Sen, ben, hepimiz hem çocukluğumuzu, dolayısıyla geçmişimizi özledik, bir yandan da sorgulayıp, didik didik edip tüm suçu ona yüklüyoruz. Ben kendime de soruyorum. Artık büyümek, sorumluluk almak, bugünü keyifli yaşamak çağına gelmedik mi? Sorgulamayı sürdürdükçe daha karamsar olmuyor muyuz?

C.C - Sorunu böldüğüm için özür dilerim ama gelelim suçlama bölümüne. Bizim didik didik edip suçladığımız çocukluğumuz değil ki! Şimdi özlediğimiz dünyayı bize, o zaman sağlayamamış olanlara bütün öfkemiz. Bizi fırlatan yayların yanlış hedefe doğrultulduğunu düşünüyoruz. İnsan yaşlandıkça çenesi düşüyor. İlkokul ikinci sınıftayken okul müdürü sınıfa girerek öğretmenimize sınıftaki çalışkan, akıllı ve uslu öğrenciler arasından yavrukurt namzetleri seçmesini söylemişti. Sonra da çıkmıştı sınıftan. Öğretmenimiz 'Kimler yavrukurt olmak istiyor?' diye sorduğunda sevinçle ben de kaldırmıştım parmağımı. Sonra öğretmen beni yanına çağırıştı, 'Sen uslu ve akıllı mısın ki parmak kaldırıyor sun?' diyerek bütün sınıfın önünde tokatlamıştı. Düşünsene; yaşım yedi ve hayatımda ilk kez aşağılanıyorum. Şimdi bu kadının, oku doğruya yakın bir hedefe fırlatması mümkün mü? Dolayısıyla da son hızla yanlış hedefe ulaşma korkusu içerisindeyiz. Bizim derdimiz kendimizle olsa bile, daha çok bizi fırlatanlarla. İşte bu yüzden temiz bir dünya istiyoruz. Ama bizim fırlattığımız okların da doğru hedeflere gitmesi gerekir. 'Bizce doğru' olan değil tabii bu hedef. Daha doğrusu 'Doğru bu!' diyerek yanlış hedeflere fırlatmayalım da, onlar bulurlar nasıl olsa yollarını. Bize gelince; 'Acaba kendi hedefimizi

değiştirme şansımız var mı hala?’ diye düşünmekten keyifli yaşamaya pek zamanımız kalmıyor. Ha, o da olabilir. Pasta yemek de güzeldir aslında. O zaman ufka bakmayacaksın. Çek perdeni, bak keyfine. Arada onu da yapıyoruz zaten. Hem de fazlasıyla.

A.U - Oyunda “BAŞKALARININ ACISI”na bakıyor, kendini başkalarının yerine koymaya çalışıyorsun. Bunu yaparken oyuncu kimliğinin hep yanı başında olduğunu, ondan güç aldığını düşünüyorum.

C.C - Oyunculuk deneyimim yazmama çok yardımcı oluyor. Bence oynamanın da, yazmanın da özünde empati yatar. Oyunculuk, eğer ciddiye alırsan, empati yeteneğini geliştiren bir yetenek. Ayrıca oynarken; ‘Keşke araya bir sahne daha yazsaydı. Kostüm değişecek vakit bırakmamış’ gibilerden kızdığımız yazarları bildiğim için teknik açıdan da oyuncu arkadaşlarımı kızdırmamaya gayret ediyorum. Şaka bir yana, oyunculuk çok kapılar açan bir meslek.

A.U - Yabancılaşma, yabancılaştırma öğesi oyunlarında sık başvurduğun kavramlar, bir dönemeç. Neden gereksinim duyuyorsun yabancılaşmaya?

C.C - Hayatı genelde yabancılaşarak yaşadığım için olmalı.

A.U - Oynamak ve yazmak arasında nasıl bir bağ kurabiliyorsun? Bir araya nasıl getirdin, buluşturdun onları?

C.C - Ben aslında heykeltıraş olmak istiyordum. Plastik sanatlarla daha fazla ilgiliydim. Öte yandan tiyatro kulislerinde büyüdüm. Bu çok etkiledi yaşamımı. Sahnede var olmanın çok farklı bir haz; gerçek yaşamın hem içinde hem de çok ötesinde bir durum olduğunu keşfettim. Düşünsene; Shakespeare zamanındaki bir barda oturabiliyordun. Ya da eski ‘Yunan’da yaşamış bir kahraman olabiliyordun. Bunlar o yaşta çok cezbedici şeyler. Sonuçta bir zar attım ve güzel sanatlar yerine konservatuara girdim. En az on yılım sahnede elimi kolumu nereye koyacağımı düşünmekle geçti. Hayatta da öyle. Artık her ikisini de az çok öğrendim sayılır. Bunca yıl öğrenmezsen adama ayıp derler zaten! Oynamak ve yazmak... ikisi de farklı ifade biçimleri. İkisi de büyük haz veriyor insana. Ama yazılanın daha kalıcı olduğunu düşünüyorum. Ve yazdıklarım kitlelere ulaşmasa bile, çok çok ilerde genç bir delikanlının veya bir genç kızın bulacağını, demode bir bilgisayar disketinde tesadüfen rastladığı bilinmeyen bir oyunu okuyacağını, ya da izbe bir köşede unutulmuş kitabı açacağını hayal ediyorum. Var olmadan da küçücük bir iletişim kurabilme ümidi belki. Zamanı aşabilme isteği. Zamanın ötesinde bir duygu ve düşünce paylaşımı. Var olma dürtüsü ya da ölüm korkusu. Bence bunlar karışık duygular ama güzel arzular. Oynamak ya da yazmak bir anlamda var olma nedeni benim için. Bazı arkadaşlarım takılıyor, ‘Oyunun oynuyor, dünyanın telifini alacaksın’ diye. Elli yıl sonra da okunmaya değer görülecek bir oyuncuk bile yazabilmek için ömrümden birkaç yılı feda edebilirim. Bir hafta daha fazla yaşayabilmek içinse tüm servetimi dökerim. Bilmem anlatabildim mi?

A.U - Oyunu seyrettiğin o ilk temsil, o ilk alkışlarla Ful Yaprakları ne dediler sana? Zor bir soru biliyorum ama, tutamadım kendimi...

C.C - Ben o oyunu çok kötü bir dönemimde yazdım. Özel hayatım karmakarışıktı. Kafam allak bullaktı. Oyuna da başlamış bulunmuştum. Nasıl 93'de Ankara'da babamı gömüp, ertesi gün İstanbul'da matine oynadıysam, özel çalkantılarımı da yazdığım oyuna karıştırmamaya çalıştım. Ama yazarlık aktörlüğe benzemiyor. Yaşananlar bir biçimde bulaşıyor ürettiklerine. Tabii örtüşükleri kadar. Kapkara bir şeyler yaşıyorsun ve de iki arada bir dereye kapkaranlık bir oyun yazıyorsun. E, bundan güzel fırsat mı olur? O oyunu karım oynasın diye yazmaya başlamıştım ama ne yazık ki oyun bittiğinde kızcağz beni boşamak zorunda kalmıştı. Çok düşünmüşümdür yazarken, acaba yaşadıklarımın ihanet mi ediyorum diye. Ama az önce dedim ya, hayatı ne yazık ki yabancılaşarak yaşıyoruz bazen. Şunu da belirtmek istiyorum; yaşadıklarımı yazmadım. Denk düşen ve doku benzerliği olan örnekleri yeniden sentezlemeye çalıştım. Yani eğer boşanmasaydık ve her şey güllük gülistanlık olsaydı, oyunun finali falan değişmeyecekti. Bir anlamda fizik kanunlarına bağlı kalarak kendini oluşturdu. İlk gece sahnedeki Ful Yaprakları, daha önce neredeyse aynını düşlediğim bir dünyayı gösterdi bana. Çok mutlu oldum. Oyuncularla ve yönetmenle doğru bir paylaşım içinde olduğumuzu fark ettim. Finalde alkışlarıyla seyirci de katıldı bu paylaşımına. Büyük haz duydum. Küstahça ümitlendim ve hayallere kapıldım elli yıl sonrası için. Tabii bu arada, kusura bakmasınlar, parmaklarımla alacağım telifi hesaplayamadım.

A.U - Ben oyunun iyi anlaşıldığını, iyi yorumlandığını, iyi oynandığını düşünüyorum. Seyirciyi düşündüren, güldüren, sorgulayan yanlarıyla, insanların salondan çıkarken de bir şeyleri beraberinde sürükleyeceğine ve çok kişi tarafından izleneceğine inanıyorum. Sana hoşça kal, senden nice yeni oyunlar bekliyoruz demeden önce, çok az kişinin bildiği bir uğraş alanından, kuklalarından söz eder misin?

C.C - Ah Aytenim ah... Sizler, cumartesi günleri TRT Ankara Radyosu Çocuk Saati stüdyosunda mikrofon karşısındayken, ben karşınızdaki reji odasında babamın yanında oturur, kös kös izlerdim. Sonra neler olduğunu sen anlatırsın istersen. Sizler, yani on beş yaşındaki Ayten Abla, Köksal Abi, Güneri Abi, Erdoğan Abi, Rüştü Abi ve daha niceleri... Ellerinizde tekstler, mikrofon karşısında döktürürdünüz.

Bense hep hayal ederdim elime teksti alacağım günleri. Ama cezalıydım biliyorsun. Bana mikrofon yasaktı. Sonra anneanneme bırakırdı beni babam. Pazar günü oturur, kendime seramik hamurları, boyalar, kumaşlar hazırlar, sizin oynadığınız kişilerin kuklalarını yapardım. Teyzemden kalma kırık müzik dolabını da sahne yapıp oraya dizerdim kuklalarımı. Sonra da evdekilere seans yapar, sizin oynadığınız piyesleri oynatırdım kuklalarımın. Öyle başladı merakım. Konservatuara girdiğimde, tiyatro tiplerini yapmaya başladım. Hayal gücünü müthiş geliştiren bir şey. Oyunculuk için de yararlı bence. Detay düşünmeyi öğreniyorsun. Mesela Einstein'ın kuklasını yapmıştım. Monblanc dolma kalemini kibrit çöpünden oymuştum. Hep düşünürdüm bir kukla ya da minyatür bebek yaparken, 'Bu adam nasıl giyinir, saç ne renk olmalı ya

da mendili ekose midir?’ diye. Bence bir rolü çalışırken de düşünmeli bunları. Hamlet’deki mezarcıları yapmıştım mesela, birkaç yıl önce... Parmaklarının tırnaklarına, göğsünün kıllarına, hatta elindeki kuru kafaya kadar yapmış, ama adamın şarap şişesi ebadında bir şişe bulamamıştım. Günlerce uykularım kaçtı, ne bulabilirim diye. Sonra bir gece, bir ilaç ampulünün bu işi görebileceğini düşündüm ve yataktan fırlayarak evdeki ilaç dolabını boşalttım. Ne o, kuklanın şarap şişesi yapılacak. Ne kadar çocukça bir davranış. Düşünsene bunu yaptığımda kırk yaşındaydım. Ama hoşuma gidiyor. Başta da dedik ya, çocuk yanı olmalı insanın. Ya da ben öyle olduğum için, böyle düşünüyorum. Öte yandan çok da istismara açık bir davranış. Çocuksu yanların zekayla ya da saygınlıkla eşdeğer olduğunu düşünen muhataplarınız da olabiliyor. Neyse, Ankara dedik de, ne kadar çok anı biriktirmişiz birlikte. Çok seyrek ama baktığında hayatlarımızın minicik ama çok değerli mozaik taşları onlar. Seni, Rüştü Ağabeyi, diğerlerini, Ankara’yı hiçbir zaman çekip çıkaramam hayatımdan. Bu nedenle de mozaik taşlarıma çok değer veriyorum. Bazıları kırık da olsalar. Bir de yapı taşlarımız var tabii. Hayatta kalanların en yaşlısı Cüneyt Bey’di. O da ayrıldı aramızdan.

NEON

(Oyun. 2 perde)

KİŞİLER:

Aktör – Yazar

Neon – Diğerleri

Yazı masasının üzerinde abajur, kasetçalar, telesekreter cihazı, kalemler, kağıt tomarları, döner çalışma koltuğu, iki koltuk, abajur. Yerde küçük bir halı, kağıtlar için bir çöp kutusu. Yatak odası olarak kullanılacak bölümde pirinç başlıklı bir yatak, duvarda ayna.

1. PERDE

1. SAHNE

Sahne karanlık, lokal ışık sadece yazarı aydınlatır.

YAZAR: Önceleri bir okyanustu. Ayak ucumdan ta ufka doğru serilmiş, saçakları kum tanecikleriyle düğümlü pırıl pırıl bir okyanus. Hangisi olduğunu çıkartamıyorum. Sanırım bütün okyanusların toplamıydı, düşüme serdiğim kendi okyanusum. Benim düşüm. Benim sularım. Mavi beyaz desenleri vardı okyanusumun. Köpük köpük. Saçakları boyunca yürüyordum okyanusumun. Ve sessizlik. Çıt çıkmıyor kainatta. Ne bir bulut hışırtısı ne de bir yıldız patlaması. Ve huzur. Derken, ansızın, sessizce çekiliveriyor sular. Baştan aşağı kumla doluyor düşümdeki evren. Birdenbire. Alabildiğince kum. Düşüm sapsarı artık. Düşüm sıcacık. Benim düşüm. Benim kum taneciklerim. Ayaklarım çıplak. Hoşuma gidiyor bu sıcaklık. Bir süre yürüyorum tabanlarımı sürte sürte kendi kum taneciklerime, öylesine, nedense?.. Sanırım bir nedeni yok bunun. Sanırım program öyle. Düşünmeden yürümeliyim düşümde. Sorgulamadan. Ve sanki oluşmaya başladığım ilk andan beri sadece bunu yapıyorum. Paytak bir ördek misali. Yapacak başka bir şey de yok zaten. Dedim ya her yer kum. Arşimet ustanın parmak hesabına göre, kainatı doldurabilmek için tam bir vigintilyon kum taneciğine ihtiyaç varmış. Bense daha fazlasını sığdırmışım düşüme. Bunu becerebilirdiysem eğer, beynimin içi en az kainat kadar geniş olmalı. Bravo

bana. Sonra, ansızın tuhaf bir acı duyuyorum tabanımda. Pürüzsüz bir düş için alışılmadık bir durum. Huzura henüz kavuşmuş bir düş sakini içinse tatsız bir rastlantı. Düşümün baş sorumlularından biri olmasam da, tek sahibi sıfatıyla eğilip bakıyorum. O da ne! Bir çakıl taşı!

Karanlık.

2. SAHNE

Sahnenin farklı bir köşesinde Neon aydınlanır. Fonda şehrin kirli gürültüsü. Neon'un elinde kestaneler ve cep telefonu.

NEON (Telefona): Canım? Kapandı az önce. Bak eğer istersen birlikte gidelim tiyatroya. (Dinler) O halde ben eve geleyim televizyon izleyelim, sonra da sen gitar çalarsın bana. Hayır, sıkılma diye söylüyorum. Sinemaya ne dersin? Dokuz matinesine. Parktayım şu an. Gezi parkı. Tiyatro önemli değil, gitmesem de olur, atarım biletimi çöpe. Yoo, iyiyim, ne varmış sesimde? (Gözünü sanki önünden geçen birine takılmış gibi, telefona) Kapatıyorum. Ararım sonra seni. (Seslenir) Küçük! Kaç para karanfiller? (Gözünü bir an başka bir noktaya takılır. Bir süre bakar) Merhaba. Biz bu sabah karşılaştık sizinle. Metroda. Siz benim...

(Karanlıkla birlikte Beethoven'ın 9. senfonisinin girişi.)

3. SAHNE

Karanlık sürmekte. Müzik bir süre sonra yazı

masasının üzerindeki kasetçalardan verilmeğe başlanır ve cızırtılı bir biçimde belli bir süre devam eder. Sahne yavaşça aydınlanır. Yazarın üzerinde eski püskü bir pijama altı, alelade bir kazak. Konuşurken bir yandan da elinde tuttuğu külahtaki kestaneleri teker teker atarak, çöp kutusuna sokmaya çalışmaktadır.

YAZAR: Çölde bir çakıl taşı. Yaramaza bak sen. Kim atmış olabilir ki? Benden habersiz kim girebilir ki düşüme? Tabanım kanıyor. Ama ben her nasılsa bunun gerçek olmadığını, gününbirlik bir düşün içinde gezindiğimin, aslında yüreğimden başka hiçbir yerimin kanamadığının farkında gibiyim. Çünkü yatağımdayım o an. Gene de engel olamıyorum duyduğum acıya. Sanki telepatik bir bağ var düşümdeki ayağımla yorganın altındaki gerçek ayağım arasında. Kötü olan da bu işte. Saçma sapan bir düş yüzünden acı çekmek. Oysa ne güzel vakit öldürüyordum çölümün kıyısında, kimseye zarar vermeden. Kendimle bile barıştım yürürken. Bütün kainatla. Bir bütün gibiydik. Ahenkliydik. Sonra uyandım. Sonra bir sigara yaktım. Siren sesleri geliyordu dışarıdan. Düşümün öncesini düşünmeye başladım. Ya ben o ayağımı kesen alelade taşı yıllardır arıyor olsaydım? Ya umutsuzca ama inatla bulmaya çabalarken çakıl taşı mı, apansız saplanıverseydi tabanıma?.. Ben buradayım dercesine?.. İlahi bir buluşma. Oysa aramıyordum onu. Aklımda bile yoktu. Ben, öylesine basıvermişim o tuhaf düşün yollarında gezinirken; o suskun, o kendi halinde, o tevekkül içersinde kıyametini bekleyen hayali çakıl taşının üstüne. Yemin ederim ki. Öylesine. Öyleyse hiç önemi yoktu bunun. (Kestane külahını buruşturup çöp kutusuna atar) Mucize yok! Arayıp aramamak sonucu değiştirmiyor. Olan oluyor her nasılsa. Düşümdeki ayağım,

çölün ortasında, muzip bir çakıl taşı ile buluşuverdi. O kadar. (Önündeki kağıt tomarını alır, okur gibi) Tıpkı seninle karşılaşmamız gibi. Kimse planlamamıştı bunun öncesini ya da sonrasını. Hayatın devinimi içersinde kendiliğinden oluşuveriyordu her şey. Ta baştan beri. (Kağıtları masaya bırakır, kendi kendine) Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey; tanıdığını hissettiğin ama tanımlayamadığın bir yüzü, bir nefesi, bir sesi o güne kadar yaşadığın bütün zaman dilimlerinde aramak. Parça parça olmuştu tabanlarım. Seni ben çağırmıştım. Ya da sen beni. (Kalemi alır yazamaya başlar) Seni ben çağırmıştım. Ya da sen beni. (Yazacaklarını aklından geçirir gibi) 'Nihayet,' demiştik içimizden. Kapımı çalmanı bile ben istemişim senden. Oysa ne değişecekti ki? Hayat ve gidişat aynıydı. Işık parçacıkları, atomlar, kum zerrecikleri, galaksiler... Her şey her zamanki gibi dönüp duruyordu. Eğer aramıyorsak hiç önemi yoktu karşılaşmalarımızın. Peki mucize dedikleri saçmalık nedir o halde? Tesadüflerin yorumlanması mı? (Ayağa kalkar, kapıya döner) Lütfen. Çalmanı bekliyorum. Bak kapatıyorum gözlerimi ve üçe kadar sayıyorum. (Gözlerini yumar) Bir, iki... (Sessizlik. Hafifçe iki kez kapıya vurulur. Sessizlik. Sonra üç kez daha vurulur. Olduğu yerde şaşkın, öylece durur. Tekrar üç kez daha vurulur.

Karanlık.

4. SAHNE

Karanlık sürmekte. Yazarın üstü ve ayakları çıplaktır. Döner koltukta -çalışma koltuğu- bir battaniye durmaktadır. Koltuk seyirciye dönük vaziyettedir ve görülmez. Yazı masasının üzerinde boş bir kadeh vardır.

YAZAR (Mumları yakarken): Kahve? (Sessizlik. Koltuğa bakarak) Severdin kahveyi. (Sessizlik) Nasıl gidiyor hayat? İyi misin? Gitmeden önce son kez görüşelim istedim. Sigara? (Kendi bir sigara yakar, bir nefes çeker, öksürür, söndürür) Karanlık mı burası? Ampullerin çoğunu gevşettim. Aşırı sarfiyat küresel ısınmayı hızlandırıyormuş. Bense sürekli geciktirmek istiyorum felaketleri. Bir nebze de olsa yardımım dokunsun istiyorum can çekişen insan kalabalığına. (Sessizlik) Bakma öyle bana. Hiçbir zaman düşündüğün gibi bencil bir herif olmadım ben. Hiçbir zaman. Az önce çaldı kapı. Sen geldin sandım. Ağlayarak açtım kapıyı. Oysa çöpü almaya gelmişti kapıcı. Yüzümün halini görünce çok şaşırıldı adamcağız. Aynada tamamiyle saf halimizi görebilme imkanımız var mı acaba? Olduğumuz gibi görünmek ya da göründüğümüz gibi olmak düşüncesi korkutuyor mu bizleri? Kahve? (Sessizlik) Sana soruyorum! Niye aramadın şimdiye kadar?

Fonda eski, cızırtılı bir kayıt. Sanki Neon'un sesi.

SES: Kahve suyunu ısıt aşkım. Yarım saate kalmaz yanındayım. Seni seviyorum. *Karanlık. Müzik.*

5. SAHNE

YAZAR (Müzik alınır. Karanlık sürerken): Ben... ölüyorum. (Bir an dinler) Bilmiyorum ne zaman. Ama yakında. Çok yakında. (Işık verilir. Bağlantısı olmayan eski bir telefon cihazının ahizesine konuşmaktadır) Yalan söylemiyorum. Mum yaktım hoşuna gider diye. Daha bir romantik olsun istedim. (Sessizlik) Haklısın. Karanlıkta hesaplaşırsak birbirimizin gözlerine

bakmak zorunda kalmayız diye de düşünmüş olabilirim. Gene de, en azından gölgelerimizi duvara asabilirdik. Ve sadece ikimiz kalabilirdik tam bir vigintrilyon kum taneciğinin ortasında. Ha, bir avuç da fazlası var. *(Cihaza dokunur.)*

SES: Kahve suyunu ısıt aşkım. Yarım saate kalmaz yanımdayım. Seni seviyorum.

YAZAR: O eski dolapta buldum bunu. Hani ıvır zıvır deposu olarak kullandığım, bir ihtimal günü gelir de işe yarar düşüncesiyle atmayı göze alamadığım hurda parçalarını tıktığımda külüstür dolap. Başka bir şey arıyordum oysa. Bir kol saati. Dört döndüm evi, o kol saatini bulabilmek için. Altını üstüne getirdim. Derken bu telesekreterli telefon çıktı karşıma. Büyük ihtimalle Tanrı istedi bunu. Seni hatırlamamı istedi Yüce Tanrı yıllar sonra. Hani salonda dururdu eskiden, eski evimizde. Çalışmayan bir telefonla konuşuyorum şu an. Anlayacağın... çaresizim.

Ahizeyi yerine bırakır. Sessizlik. Dışarıdan asansörün sesi duyulur. Dinlemeye koyulur. Asansör durur. Koşarak kapıyı açar, kimse yoktur. Sesleri dinler. Başka bir dairenin kapısı açılır ve kapanır. Sanki içeri biri giriyormuşcasına gözleriyle takip eder. Sokak kapısını kapatır.

YAZAR: Hep saydım zamanı. Parmaklarımla. Yıllar boyu. Saniye saniye saydım. Ve hep bir kaç saniye önünden koştum zamanın. Ve aslına hep geriye doğru koşmak istedim. Ama beceremedim. Sürekli dönüp duruyordu yelkovan. Sonra gelmiştin o gün. Yarım saate kalmadan içmiştik kahvelerimizi, baş başa. Sonra da sevişmeye soyunmuştuk. Zamanı saymaya başlamamıştım henüz o zamanlar. Ruhuma yalnızlık yerleşmemişti henüz. Henüz terk etmemiştik yüreklerimizi.

(Kısa bir sessizlik.) Özür dilerim. Çok hassaslaştım son zamanlarda. Belki inanmayacaksın ama ota boka ağlar oldum. Takıntılarım da arttı her ne hikmetse.

(Salonun bir köşesinde ayakta duran Neon'un cep telefonu çalmaya başlar. Yazar duymazdan gelerek sürdürür konuşmasını) Agresifleştim! (Susar. Neon'un telefonu duyulmakta. Bir süre çalar. Neon telefonu nihayet montunun cebinden çıkartır, ses daha da artar. İstenmeyen bir durum gibidir bu. Doğal olarak kısa bir süre için de olsa seyirci huzursuzlanmaya başlamalıdır.)

NEON: *(Telefonunu arar, bulur, sesini kesmeye çalışırken bir yandan da söylenir):* Hay aksi! Şu an konuşacak durumda değilim ki. *(Sesi kesmeye çalışarak)* Çaldırma artık şunu diyorum sana! *(Nihayet sesi keser. Seyirciye)* Özür dilerim. *(Sahnedeki oyuncuya)* Sizden de özür dilerim.

YAZAR *(Duymamış gibi oyunu sürdürmeye çalışır):* Agresifleştim...

NEON: Bekleyin. Geliyorum. *(Elinde karanfillerle sahnenin önüne doğru yürür, durur.)* Buradayım. *(Seyirciye döner)* Kusura bakmayın. Çok önemli. Yazarla ilgili. *(Sahneye)* Sizinle konuşmak zorundayım.

YAZAR *(Boşluğa bakar gibi salon tarafına bakar):* Çok hassaslaştım son zamanlarda.

NEON: Sanırım arka kapıdan girmem gerekiyor.

YAZAR *(Kendi kendine):* Yoruldum. Son kez yanımda ol istedim.

NEON: Şuradan mıydı giriş? Tamam gördüm. Şuradan. *(Karanfilleri sahnenin köşesine bırakır, kulise geçerek gözden kaybolur.)*

Yazar *(Zoraki, oyunu sürdürmeye çalışarak):* Yalnızlık yordu beni. Giderek daha da ağırlaştı. Oysa tek kişilik bir hayat kalabalık

yaşantılara nazaran daha hafif olmalı. Böyle düşünmüştüm. Çok yoruldu. *(Kapı vurulur. Kulak kesilir. Kapı bir kaç kez daha vurulur. Telaşla toparlanmaya çalışır, kulise çıkar, elinde pantolonla tekrar girer, pantolonu giyerken)* Geldim! *(Kapıya koşar, açar. Bir an karşılıklı bakışır.)*

NEON: Merhaba.

YAZAR: Merhaba?

NEON: *(Bir an göz göze kalırlar)* İnanamıyorum.

YAZAR: Anlayamadım?

NEON: Kahramanım!

YAZAR: Kim?

NEON: Çok zaman geçti aradan. Kafam karıştı birden. Ama bunu tahmin etmeliydim. Tabii ya. Elbette sizsiniz. Hay aptal kafam. Hayır bunu size söyleyemem.

YAZAR: Neyi söyleyemezsiniz?

NEON: Önemli değil. Az önce salondaydım ben. Oradan çok farklı görünüyor her şey. Aşağıdan yani. Sahnede bir başkası vardı sanki. Oysa ben oyuncuyla konuşmak istemiştım. Birdenbire karşıma siz çıktınız. Neyse. Unutalım bunu şimdilik. *(Cebinden bir külah kestane çıkartarak uzatır. Kendi sahne boyunca yemeyecek, sadece kabuklarını soyacaktır.)* Kestane yer misiniz? Sıcacık.

YAZAR *(Ön tarafa yeltenir):* Perdeleri örtsem iyi olacak.

NEON: Örtmeyin! *(Yazar durur)* Çok çarpıcı bir görüntü. Ayna gibi yansıyor dışarıya.

YAZAR: Ne yansıyor?

NEON: İçersı. Elimde olmayan bir gecikme nedeniyle oturamamıştım yerime. Salonun köşesinden izledim sizi bir süre. Yani sizi canlandıran oyuncuyu demek istiyorum. Sonra telefonum çaldı. Oradan bakınca dekor gibi görünüyor her şey. Oysa değilmiş. Bence tersi olmalı. İçeriden dekor gibi görünüp dışarıya sahiciymiş izlenimi vermeli. Sizce? *(Adam*

cevap vermez. Kestane uzatır) İstemediğimize emin misiniz?

YAZAR: Birini mi aramıştınız?

NEON *(Bir an adamın yüzüne bakar):* Beni tanımadınız.

YAZAR: Tanışıyor muyuz?

Sessizlik. Bir süre göz göze kalırlar.

NEON: Bu sabah metrodaydınız. İkinci duraktan bindiniz.

Omzunuzda bir bilgisayar çantası vardı.

YAZAR: Bilgisayar?

NEON: Arkalarda bir yerde oturuyordum ben. Siz kapı kenarında ayakta duruyordunuz. Aramıza bir sürü görüntü girip çıkıyordu. Kollar, kafalar... Ama bir süre sonra kayboldunuz. Sanırım indiniz duraklardan birinde, kalabalıkla birlikte.

YAZAR: Yanılıyorsunuz.

NEON: Arada çakışıyordu bakışlarımız. O anlık kesişmelerin beni rahatsız edebileceğini düşünerek hemen başka yönlere kaçırıyordunuz gözlerinizi. Bense sürekli sizi görmeye çabalıyordum. Daha doğrusu kendimi göstermeye. Belki hatırlarsınız diye. Issızlığın istasyonlarında dolaşırken, birdenbire tanıdık bir yüz görmek. Sonra akşamüstü gene karşılaştık. Bu sefer parkta. Gene kesişti bakışlarımız. Ama gülümsediniz bu sefer bana. ‘Merhaba,’ dediniz

YAZAR: Tanışıyor muyuz?

NEON: Karşılaşmıştık. Yıllar önce. İstiklal caddesinde. İlk bakışta tanımıştım sizi. Gözlerinizden. Oysa daha önce hiç görmemişim gözlerinizi.

YAZAR *(Bir an kıza bakar):* Durun terlik vereyim size.

NEON: Tesadüfe bakın. Yıllar sonra gene karşılaşıyoruz. Önce metroda sonra da parkta. Üstelik oyununuza geleceğim gün oluyor bunlar. Kardeşime anlatacak olsam hayatta inanmaz. Yazılırsun der.

YAZAR: Bence kardeşiniz haklı. Evet bir yazarım ben. Tiyatro oyunları yazıyorum. Ama hiç bir oyunum oynanmadı henüz. Ama oynanır oynanmaz çağırırım sizi. Söz. Kardeşinizi de. İkincisi hayatımda metroya binmedim. Üçüncüsü...

NEON (Keserek): Kendinizi hep böyle mi savunursunuz?

YAZAR: Nasıl?

NEON: Madde madde.

YAZAR (Bir an bakar): Terlik vereyim size.

NEON: Şart mı?

YAZAR: Değil mi?

NEON: Bilmem?

YAZAR: Neyse. Önemli değil.

NEON: Bu kadar mı?

YAZAR: Ne bu kadar mı?

NEON: Yaşadığınız ev.

YAZAR: Dökmeyin kabukları yere.

NEON: Özür dilerim. *(Paketi cebine tıktırır)*

YAZAR: Asıl ben özür dilerim. Sınır işte.

NEON: Ayrıca tiradınızı böldüğüm için de çok üzgünüm. Benim yüzümden metnin dışına çıkmak zorunda kaldınız. Kafanızı karıştırdım.

YAZAR: Oyalanıyordum sadece. Zaman öldürüyordum. Aslında iyi ki geldiniz. Neden kapımı çaldığınızı anlamasam da hoş bir rastlantı.

NEON: Çölde bir çakıl taşı.

YAZAR: Anlayamadım?

NEON: Ev bu kadar mı diye sordum. Yani sadece oturma odasından mı ibaret?

YAZAR: Hayır. Diğer odalar şu tarafta.

NEON (Yazarın işaret ettiği tarafa bakar): Her şey ne kadar görece.

YAZAR: Efendim?

NEON: Efendim?

YAZAR: Görmek ister misiniz?

NEON: Neyi?

YAZAR: Evi.

NEON: Hemen mi?

YAZAR: Sonra mı?

NEON: Bilmem?

Bir an karşılıklı dururlar. Yazar ne diyeceğini bilemez.

NEON: Kira mı?

YAZAR: Efendim?.. A, hayır. Kendi evim.

NEON: Şanslısınız.

YAZAR: Öyle mi?

NEON: Mutlu musunuz bari? Yani ev açısından soruyorum.

YAZAR: Ev açısından? A, evet. Yani mutlu sayılırım. Yani en azından huzurlu bir ev.

NEON: Ve güvenli.

YAZAR: Hiç bir yer güvenli değildir. Hiç bir yuva sizi dış tehlikelerden tamamiyle koruyamaz küçükhanım.

NEON: Orası öyle. Gene de insanın kendini tehlikenin ortasında buluvermesinden iyidir, böyle çatısı olan bir dört duvar arasında oyalanmak.

YAZAR: Orası öyle. Sizin eviniz yok mu peki?

NEON: Yo, var. Yani kira.

YAZAR: Hepimiz kiracıyız. Yani öyle derler.

NEON: Doğru bir tespit. Yani her neyse. Güle güle oturun.

YAZAR: Teşekkür ederim.

NEON (Bir an adama bakar): Her şeyi takmayın kafanıza.

YAZAR: Ben mi?

NEON: Böyle giderse bir kaç yıla kalmaz cildiniz daha da kırışır. Sonra saçlarınız.

YAZAR: Ne olmuş saçlarıma?

NEON: Hiç. Böyle de güzel.

YAZAR: Teşekkür ederim.

NEON: Ama tamamen kırışınca daha da hoş olacak.

YAZAR (*İçin için gururlanır*): Yok canım abartıyorsunuz.

NEON: Ama hala direnen siyahlar var arada. Kır saçlı ve kırışmış bir yazar. Ne işi vardı acaba metroda?

YAZAR (*Bir süre öyle ne diyeceğini kestiremez*): Buyrun oturun.

NEON (*Öne doğru yürürken*): Otururum.

YAZAR: Aman dikkat.

NEON: Ne oldu?

YAZAR: Halı.

NEON: Basılmıyor mu?

YAZAR: Yo basılıyor. Ama terlikle.

NEON: Verin o halde.

YAZAR: Tabii. Hemen vereyim. (*Bir süre ne yapacağını kestiremez*)

Ben en iyisi kaldırayım onu. (*Halıyı toparlamaya başlar*)

NEON (*Mırıldanır gibi*): Saçakları kum tanecikleriyle düğümlü pırıl pırıl bir okyanus.

YAZAR: Efendim?

NEON: Durun! Sakın kaldırmayın!

YAZAR (*Adam durur, kıza bakar bir an*): Neden?

NEON: Takıntılarınızın üstüne gidin.

YAZAR (*Bir an kadına bakar, gülümser*): Peki. (*Halıyı bırakır.*

Sonra dikkatlice hizalar, saçaklarını düzeltir. Neon onu izler.)

Siz bana bakmayın. Rahatınıza bakın. İsterseniz basabilirsiniz. Otursanıza.

NEON (*Umursamadan öne doğru yürür, seyirci tarafına bakar*):

Ne hoş.

YAZAR: Nedir hoş olan?

NEON: Neonlar. Rengarenk. (*Parmakları üzerinde doğrulur*)

Deniz görüyor mu?

YAZAR: Hayır. Meydana bakıyor.

NEON: Doğru. Bir de parkı görüyor uzaktan. İşte ben o parktaydım az önce. Yani buraya gelmeden önce. Bakın. Anıtı görüyor musunuz?

YAZAR: Evet.

NEON: Hani bir kalabalık var.

YAZAR: Nerede?

NEON: Anıtın sol tarafına bakın. Kestaneci var hani. Onun az ilersinde. Bir ambulans duruyor. Görüyor musunuz?

YAZAR (*Gözlerini kısarak görmeye çalışır*): Benim için oldukça uzak bir mesafe.

NEON (*Mırıldanır*): Zavallı çocuk.

YAZAR: Bir şey mi oldu? (*Görmeye çalışır.*) Nerede?

NEON: Aldırmayın. Sizin için oldukça uzak bir mesafe.

YAZAR: Bir çocuk görüyorum. Bu tarafa doğru yürüyor.

NEON (*Dikkatle dışarı bakarak*): O pizzacı.

YAZAR: Ne pizzacısı? (*Eliyle göstererek*) Şu çocuğu söylüyorum. Elinde poşet olan.

NEON: Ne poşeti?

YAZAR: Aparmana girdi şimdi.

NEON: Hangi apartman?

YAZAR: Şu karşıdaki köhne yapıyı söylüyorum.

NEON: Orada köhne yapı falan yok ki. İnşaat var.

YAZAR: Ne inşaatı?

NEON: Daha ileri bakın. Park yönüne doğru. Ben tam oradaydım işte. Kalabalığın bulunduğu yerde. Patlamayı duydunuz mu?

YAZAR: Ne zaman?

NEON: Az önce.

YAZAR: Hayır. Müzik dinliyordum. Beethoven.

NEON: Berbat bir gündü.

YAZAR: Ağlamışsınız siz.

NEON: Metroya bindim. Son durakla ilk durak arası sürekli gidip geldim. Kaç sefer olduğunu hatırlamıyorum. Aslında

iyi de oldu. Terapi gibi geldi. Tekerleklerin tekdüze ritmine dalıp unutuverdim sabah ofiste yaşadıklarımı. Sonra siz girdiniz görüntüye, bir kaç durak için bile olsa. Sonra uğultulu kalabalık, sonra yeniden tekerlek sesleri... Sonra da parkta oturdum oyun saatine kadar...

YAZAR: Ve ağladınız.

NEON: Afişte bir sürü surat vardı. Ne güzel dedim içimden. Tam benlik bir konu. Neşeli ve kalabalık bir hayat.

YAZAR: Niye ağladınız?

NEON (Umursamadan): Ama az önce de bir araba laf ettiniz. Kusura bakmayın ama içimi bayılttınız.

YAZAR: Ama bu benim hayatım.

NEON: Ama ucu bana da dokunuyor.

YAZAR: Nedenmiş o?

NEON: Etkileniyor insan.

YAZAR: Nasıl etkileniyor?

NEON: Sesiniz duyuluyor dışarıdan.

YAZAR: Çok mu bağırdım? Çalışırken kaybediveriyorum kendimi.

NEON: Oyalanırken demek istediniz.

YAZAR (Bir an kıza bakar): Evet. Oyalanırken. Rahatsız ettiysem özür dilerim.

NEON: Yok canım, bağırın istediğiniz kadar. Ev sizin. Benim söylemek istediğim o değil. Yani siz sahnede böyle tek başınıza... Yani ben de tek başıma... Hani hiç olmazsa hayal dünyam kalabalıklaşır ümidiyle umutla bekledim birilerinin gelip kapınızı çalmasını.

YAZAR: Demek ben perdeyi açtım, siz de dışarıya gizlenerek evimi dikizlediniz öyle mi?

NEON: Ne alakası var canım? Niyetim oyun bitiminde kulise gelip oyuncularla ufak bir söyleşi yapmaktı.

YAZAR: Kulis mi?

NEON: Yani öyle düşünmüştüm bu sabah. Rahatsız etmedim değil mi?

YAZAR: Hayır. Kesinlikle. Ben de dertleşiyordum. Çıkarsanıza montunuzu.

NEON: Böyle iyi. Kiminle dertleşiyordunuz?

YAZAR: Anılarımla. Çakılıp kaldım uzaklara, kendimi oyalamaya çalışırken. Eskilerden bugünkü bana bir el sallamayı bile çok gören kendini bilmez hayallere dert anlatmaya çalıştım.

NEON: Devam edin o halde.

YAZAR: Gerek yok artık.

NEON: Neden?

YAZAR: Siz geldiniz.

NEON: Bakın ben geldim diye hayallerinize yol vermeyin sakın. Bu sabah bilet almak için gişeye uğradığımda hangi oyunun oynadığını bilmiyordum bile. Ayaküstü göz gezdirdim vitrindeki tanıtım fotoğraflarına. Sonra da broşüre. Yanlış hatırlamıyorsam şöyle yazmışsınız: 'Aynada tamamiyle saf halimizi görebilme imkanımız var mı acaba? Olduğumuz gibi görünmek ya da görüldüğümüz gibi olmak düşüncesi korkutuyor mu bizleri?' Ve son cümle: 'Bu oyunun tek amacı günah çıkarmaktır.'

YAZAR: Ben mi yazmışım bunları?

NEON: Başkasına mı yazdırdınız yoksa? Keşke broşürü alsaydım yanıma. Sanırım parkta düşürdüm.

YAZAR: Böyle düşünmüş ve not almıştım az önce. Ben hala kalemle yazarım.

NEON: Alışkanlıklar.

YAZAR: Dijital devrim korkutuyor beni.

NEON: Haklısınız.

YAZAR: Alışkanlıklarım da dediğiniz gibi teknolojinin bir hayli gerisinde. Ve de sanırım henüz hazır değilim.

NEON: Neye hazır değilsiniz?

YAZAR: Çıplak halime bakmaya.

NEON: Korkuyor musunuz aynalardan?

YAZAR: Onu demek istemedim. Belki oyun bile yazmıyorum.

Öyle sanıyorum ama aslında terapi uyguluyorum kendime.

Oyalanıyorum demem de bu yüzden işte. Siz metro raylarının ritmiyle rahatlıyorsunuz bense karalayarak. Hepsi bu.

NEON: Hüküm verildi demek. Haklısınız. Ne deseniz doğru.

Yazar olan sizsiniz. Ama haddim olmayarak benden size naçizane bir tavsiye. (*Fısıltıyla*) Dürüst olmalısınız.

YAZAR (*Fısıltıyla*): Kime karşı?

NEON (*Fısıltıyla*): Terapistinize.

YAZAR (*Fısıltıyla*): Niye böyle konuşuyoruz?

NEON (*Fısıltıyla*): Nasıl konuşuyoruz?

YAZAR (*Fısıltıyla*): Fısıltıyla.

NEON (*Gülerek*): Bilmem. Başka neler yaparsınız?

YAZAR: Ne zaman?

NEON: Zaman zaman.

YAZAR: Hiç. Attım suya oltamı, oturdum tabureme ve bekliyorum. Ama henüz vuran tek bir balık bile yok.

NEON: Desenize bir salon seyirci çölde balık tutmaya çalışan bir yazar için toplanmış. Çok bencilce.

YAZAR: Anlamadım?

NEON: Aşağıdan öyle anlaşılıyor.

YAZAR: Gene anlamadım.

NEON: Boş verin. Takılmayın her şeye. Rahat olun rahat.

Bütün benliğinizi terapistinizin kollarına ve de koltuğuna bırakmışçasına rahat olun. Neyse ki Hamlet falan yoktu bu geceki programda. Yoksa çok zor olacaktı Shakespeare'e ulaşmak. Sözün kısası bizler, yani hepimiz, yani bütün dışarıdakiler; dünyanızı gözetlemek istemiştik bir iki saatliğine, toplu halde ama birbirimizden habersiz bir biçimde.

YAZAR (*Şaşkın*): Kaç kişisiniz?

NEON: Saymadım. Dedim ya ben istemeden de olsa geciktim biraz. Ama artık durum değişti.

YAZAR: Nasıl değişti?

NEON: Şu kapıdan içeri girdiğim an onlarla ilgili her şey yok oldu.

Yani aşağıdakileri kast ediyorum. Yani hepimiz. Bu akşamüstü karşılaşmış olduğum bütün yüzler gelecek zamanın belirsizliği

içersinde birer birer kaybolup gitti. Ya da ben geçmiş zamanın içine daldım. Yani size göre gelecek zaman. (*Fısıltıyla*) Laf

aramızda ben aldattım zamanı. Küçücük bir kaçamak yaptım.

YAZAR (*Şaşkın ve biraz da hayranlıkla izlemiştir Neon'u*): Çok iyi ettiniz. Ne içtiniz?

NEON: Ben mi?

YAZAR: Ya da 'Ne içersiniz?' diye değiştireyim soruyu.

NEON: Ne zaman yaşadınız bunları?

YAZAR: Başladık mı?

NEON: Söyleşiye mi? Hayır. Gerek kalmadı. En son ne zaman gerçekten geleceğini bilerek birini beklediniz demek istiyorum.

YAZAR: Önemli değil artık. Ne içersiniz?

NEON: Şimdi neredesiniz?

YAZAR: Şimdi mi?

NEON: Yani dışarıdakilere göre şimdi demek istiyorum. Yani aşağıdakilere göre.

YAZAR: Anlaşılan bir hayli uçmuşsunuz siz. Kafanız bayağı iyi.

NEON: Ne zaman yazmaya başladınız bu oyunu?

YAZAR: Söyledim ya, henüz pek bir şey çıkmadı. Daha doğrusu bir türlü sokamadım diğerlerini içeri.

NEON: Belki de sokmak istemediniz.

YAZAR: Kader desek?

NEON: Yalnızlığınıza mı?

YAZAR: Başka ne diyebiliriz?

NEON: Seçim olmasın?

YAZAR: Hayır kader.

NEON: Patron sizsiniz.

YAZAR: Hayır değil. Kader değil. Korku. Dış dünya korkutur insanı.

Bu nedenle kapatır kapılarını bazı insanlar dışarıdakilere.

NEON: Oysa bir kaplumbağanın dış dünyası kabuğu ile sınırlıdır.

YAZAR: Ne demek şimdi bu?

NEON: O kabuğun içine ikinci bir kaplumbağanın sığması ise doğaya aykırı bir durum.

YAZAR: Yani?

NEON: Ama milyonlarca yıl içersinde alışmış olmalı haline.

Yani kaplumbağaların korkması için bir sebep yok demek istiyorum. Dünyaları kabukları kadar.

YAZAR: Bilemem.

NEON: Nereden bileceksiniz? Sözü geçen kaplumbağa siz değilsiniz ki. Peki bir kırkayağın dış dünyası neyle sınırlıdır?

YAZAR: Bilemem.

NEON: İç dünyası ile.

YAZAR: Bu doğru işte.

NEON: Peki ya bir ördeğin?

YAZAR: Bilemem dedim ya. Hayvanbilimci değilim. Uğraşıyorum sadece. Bir şeyler yazmak istiyorum. Ama yetiştirebileceğimi sanmıyorum artık.

NEON: Güzel bir kaçış.

YAZAR: Kaçış değil.

NEON: Ama ben izledim az önce.

YAZAR: Neyi?

NEON: Yazdıklarınızı.

YAZAR: Sahi mi? Hayret. Nerede oynuyor? Niye bana haber vermediler?

NEON: Belki ölmüşsünüzdür.

YAZAR: Ne?

NEON: Şaka. Gördüm sizi. (*Kuşkuyla mırıldanır*) Ama ya ben tiyatro salonuna girdiğim zaman öldüyseniz?

YAZAR: Anlamadım?

NEON: Hiç. O zaman duymamış olurum demek istiyorum. Yani daha geç duyarım. Oyundan çıkıp eve döndüğüm zaman. Belki gece haberlerinde verir kanallar. Ve de ben çok geçiririm. Bağırırım kardeşime avazım çıktığı kadar. 'Duyuyor musun? Ben bu gece bu adamın oyununa gittim! (*Kendini izleyen yazara bakar*) Siz mi canlandıracaksınız yoksa aktör mü kiralamayı düşünüyorsunuz?

YAZAR: Pardon?

NEON: Yazdıklarınızı diyorum. Şu anki düşünceniz nedir bu konuda? Başkası mı haykırarak sizin adınıza dünyaya, yoksa siz mi üstleneceksiniz o kutsal görevi?

YAZAR (*Bir süre baktıktan sonra*): Kahve?

NEON: Neden yazıyorsunuz?

YAZAR: Çay?

NEON: 'Ben varsam dünya da var,' diye düşünüyorsunuz. 'Ben yoksam hiç bir şey yok.' Bir nevi özel görecelik yasası. Şahsa mahsus. Yaşamak için yazıyorsunuz. Çünkü siz unutacaksınız. Bütün yaşadıklarınızı. Hatta çoğunu unuttunuz bile. Ama her nedense başkaları unutsun istemiyorsunuz. Çünkü sizce bir felaket olur bu. Başkalarının ruhunuzu görmezden gelmesine tahammül edemiyorsunuz.

YAZAR: Siz edebilir misiniz?

NEON: Çok zor.

YAZAR: Kahve mi, çay mı?

NEON: Çay.

YAZAR: Acı çekiyor olamaz mıyım?

NEON: Acılar besin kaynağınız olamaz mı?

YAZAR: Ben su ısıtayım. (*Mutfak tarafına yönelir*)

NEON: Güzel miydi bari?

YAZAR: Kim?

NEON: Beklenen kadın. Ya da beklenen kadınlar. Ya da beklenen

kadınlardan herhangi biri.

YAZAR (*Durur, kadına döner, bakar*): Çok mu önemli mi bu?

NEON: Değil tabii. Önemli olmamalı. Sizi yıllarca bekletti ya önemli olan bu. En azından biz öyle anladık.

YAZAR: Yanlış anlamışsınız.

NEON: Ama aşağıdan öyle anlaşılıyor.

YAZAR: Niye geldiniz?

NEON: Merak desek?

YAZAR: Kimsiniz siz?

NEON: Sahi, siz kimsiniz?

YAZAR: Önce siz söyleyin.

NEON: Hayır. Önce siz söyleyin. Yazar mı, rol kişisi mi, yönetmen mi yoksa aktör mü? Aşağıdan bakıldığında, ya da dışarıdan diyelim, sahnedeki beden bir aktörün bedeni. Ama içine yazar da saklanmış. Sadece yazar olsa iyi. Üstüne üstlük bir de yönetmen. Dış dünyaya bakarken aynı gözleri kullanıyorlar. Ama şu anki şaşkınlık ifadesi yazara ait. Oysa göz çevresindeki kaslar aktörün beyninden alıyor kuşku komutlarını. Bu gizemli şifreyi çözense yönetmen. Ne ürpertici bir karışım. Bir şişede üç cin. Bir kapışılırsa yandık. Sahi hangi aydayız biz?

YAZAR: En iyisi ben size koyu bir Türk kahvesi yapayım.

NEON: Unutmuş olamaz mıyım?

YAZAR: Mart sonu.

NEON: Yıl? (*Bir an şaşkın bakar*) Neskafe. Neskafe yapın.

YAZAR: İyi.

NEON: Çok karıştı iş.

YAZAR: Efendim?

NEON (*Hesaplayarak*): Sanırım bugün olanların yaşanmasına daha epey bir zaman var. Sonra tiyatro. Bilet alıp sizi izlemeye gelmem için, buna neden olacak bir sürü olayın yeniden yaşanması gerekecek. Gene yağmur çiseleyecek mi acaba? Belki de hiç gitmeyeceğim dergiye. Parkta yürümeyeceğim.

Kızarmış kestane kokusu gelmeyecek burnuma. Belki de bir şans bu. Tanrının hiç kimseye lütfetmediği bir fırsat. Geriye dönüp aynı yolu yeniden yürümeme izin verdi Yüce Tanrı. Ve de öyle bir noktadan başlayacağım ki, her şey çok farklı olacak. Belki de o yıl mart ayı geldiğinde, o tiyatro salonuna hiç mi hiç gitmeyeceğim. Ama şu an buradayım. Çizginin öbür tarafında. Ve de her ne hikmetse aşağıda olduğumdan daha mutluyum. O halde hiç önemi yok oynadığınız oyunun. Ne isterseniz oynayın. (*Külahı uzatır*) Kestane?

YAZAR: Teşekkür ederim. Durun tabla vereyim size.

NEON: Zahmet etmeyin. Ben alırım.

YAZAR: Kimsiniz siz?

NEON: Nerede tabla?

YAZAR: Bari adınızı söyleyin.

NEON: Özür dilerim. (*Elini uzatır*) Ben Neon.

YAZAR: Pardon?

NEON: Neon. (*Üstüne basarak*) N, tire on. Yuvarlayarak söyleyecek olursanız Neon.

YAZAR: Değişik bir isim. Kimin aklına gelmiş?

NEON: Gişe görevlisinin. (*Yazar anlamadan bakar*) Ama özel bir seçim değil. Tesadüf. Yaşadığım her şey gibi, bu ismi almam da tamamıyla bir rastlantı benim için. Yani ben şimdilik öyle düşünüyorum. ‘N’ sırası, on numaralı koltuk. Anlamı bu. ‘N’ tire on. Daha açık söylemek gerekirse, gizemli dünyanızı gözetlemek amacıyla duvarlarınızın ötesine sıralanmış bir gecelik meraklı tayfasının ‘N’ sırasına tekabül edenlerinin onuncusuyum. Biletimde öyle yazıyor. Gişedeki bilgisayara bakarsanız daha iyi anlarsınız. ‘N’, on. Üzerime kırmızı bir çarpı işareti koydular.

YAZAR: Neden?

NEON: ‘Satıldı’ anlamında. Tam bilet fiyatından satıldı. Üzerine kırmızı çarpı. Kardeşimle gelseydik iki biletimiz olacaktı.

'N' on ve 'N' on iki. Ya da 'N' sekiz. Ama onunki indirimli fiyattan. Öğrenci kimliği var. Üniversitede okuyor. Ziraatçı olacak kısmetse. Ama nerde... Akli fikri gitarında.

YAZAR: Ben su ısıtayım.

NEON: Pardon?

YAZAR: Kahve suyu.

NEON (*Bir an bakar adama, kıkırdar*): Absürt bir adama benziyorsunuz siz.

YAZAR: Yapmayın. O kadar demode miyim?

Neon (*Gülerek*): Vallahi öylesiniz.

YAZAR: Demode mi absürt mü?

NEON: Her ikisi.

YAZAR: Ben su ısıtayım. (*Mutfak tarafına çıkar*)

NEON: Yarattığınız karakter program dergisindeki rol dağılımında 'Yazar' olarak geçiyor.

YAZAR: Ortada oyun falan yok henüz.

NEON: Olacak ama. Ve de anladığıma göre sahneye beklenen rol kişilerinden hiç biri girmeyecek. Ama siz, sanki her an kapı ya da telefon çalacakmışçasına garip bir beklenti içine sokacaksınız zavallı seyirciyi. İki saat boyunca sizinle yetinmek zorunda kalacaklarını bilmeden mihlanacaklar koltuklarına. İşiniz mi yok sizin?

YAZAR (*Girer*): Böyle mi düşünüyorsunuz?

NEON: Çok mu ileri gittim?

YAZAR: Hayır. Ben de aynen sizin düşündüğünüz gibi düşünmüştüm. Hatta siz kapımı gerçekten çalmamış olsaydınız, büyük ihtimal çöpe atacaktım yazmak arzusuyla kafamın içinde sıralamaya çalıştığım bütün cümleleri.

NEON: Atılır mı hiç? Kusura bakmayın ama siz de çok ileri gitmişsiniz.

YAZAR: Kime karşı?

NEON: Peki niye son bir kez görmek istediniz onu? Ya da onlardan

birini?

YAZAR: Hastayım ben. Fazla zamanım kalmadı. Her biri giderken farklı birer hayat bıraktı burada. Şimdi gelecek olsalar eşyaları bile hatırlamazlar. Oysa çoğunu birlikte almıştık. Ama çoktan silindi parmak izleri. En son onlar gitti. Parmak izleri. Belli etmeden. Yavaş yavaş. Her toz alınışında silindiler birer birer.

NEON (*Bir an adama bakar*): Çok dramatik.

YAZAR: Teşekkür ederim.

NEON: Ben de işten atıldım.

YAZAR: Ne zaman?

NEON: Bu sabah. Tiyatro biletimi aldıktan sonra. Şimdiye kadar hep sivri yazılar yazdım. Sivri söyleşiler. Zıpır derdi patronum bana. Bir kez olsun şöyle hoşuna gidecek bir yazı götürüyüm dedim. Hoşuna gitmese bile burun kıvrımayacağı bir yazı. Tiyatro mesela. Bir oyunla ilgili izlenimler. Ama daha teklif bile edemedim işime son verildiğini öğrendim. Anlayacağınız çat kapı kulis söyleşimiz kendiliğinden iptal edilmiş oldu. Biletimi parktaki çöp kutusuna atacaktım ama son anda vazgeçtim.

YAZAR: Üzücü bir durum.

NEON: Doğru. Bir tek ben üzüldüm. Doğrusu da bu zaten. Kime ne benim hayatımdan?

YAZAR: Sanırım anladım ben durumu. Müsait bir zamanımda telefon eder konuşurum patronunuzla merak etmeyin.

NEON: Tanışıyor musunuz?

YAZAR: Hangi dergi demiştiniz?

NEON: Bu nedenle kapınızı çaldığımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

YAZAR: Ciddi söylüyorum.

NEON: Ben de ciddiğim. Düşünmüş olmanız bile yeterli benim için. Anlayacağınız kimsenin derdi değil benim iş durumum. Hele onun hiç değil. Akli bir karış havada.

YAZAR: Kimin?

NEON: Erkek kardeşim diyorum.

YAZAR: Beraber mi oturuyorsunuz?

NEON: Evet. Yaz sonuna doğru yeni bir eve taşındık, dergiye yakın olsun diye. Bu nedenle bile başımın etini yedi. Ne o, barlar sokağına uzakmış. Okulu düşünmüyor da... Neyse. Kendimi umursatabilecek kadar çarpıcı cümleler kuramam ben. Zaten umursanmak niyetiyle değil sizi umursadığım için uğradım dünyanıza. Sanırım biraz fazla içeri daldım ama çaresiz çekeceksiniz artık. Bu sabah kovulduğumu öğrenince şuna karar vermiştim, artık kendim için gelecektim tiyatroya. Yalnızca kendim için. Kahve demiştik?

YAZAR: Suyu bakayım. *(Telaşla mutfağa yönelir)*

NEON: 'Kahve suyunu ısıt aşkım. Yarım saate kalmaz yanındayım.' *(Yazar ansızın durur. Kısa bir sessizlik)* Sevişmiş miydiniz o gün?

YAZAR: Ne demek şimdi bu?

NEON: Ne ne demek?

YAZAR: Süt ister misiniz?

NEON: İstemem. Teşekkür ederim. Şeker de istemem. *(Yazar çıkar)*

NEON (Arkasından): Bardaklar aksesuar masasının üzerindeydi.

YAZAR (Dışarıdan): Biliyorum.

NEON (Seslenerek): Ama hayatı paylaşmayı bilmiyorsunuz. Öyle değil mi?

YAZAR (Başını uzatarak): Aksesuar masası mı?

NEON: Sadece yazdıklarınızı paylaşıyorsunuz.

YAZAR: Kötü bir şey mi bu?

NEON: Keşke bana da nasip olsaydı.

YAZAR: Yazmak mı?

NEON: Yaşadığımı kanıtlamak. *(Yazar çıkar)* Belki de bir yazarak onlara ders vermeye kalktınız. *(Bir süre sessizlik)* Duyamadım?

YAZAR (Başını uzatır): Kimlere?

NEON: Paylaşamadıklarınıza. *(Kısa bir bakışma)* Yani hayatı diyorum. Korkularınız nedeniyle... Paylaşamamışsınız ya bir türlü. Bu yetmezmiş gibi bir de utanmadan öğretmeye kalkıyorsunuz. *(Yazar bir süre mutfak kapısının kenarından Neon'a bakar)* Bu sefer çok ileri gittim.

YAZAR (Girerken): İzniniz olursa herhangi bir tatsızlık çıkmaması için bence çok mühim bir konuyu baştan belirtmekte yarar görüyorum. Ben aslında pek hazzetmem, sürekli eleştiren, bunu yaparken de komik olmaya çalışan tahlil meraklısı dişilerden.

NEON (Harekete geçerek): Ben gideyim o halde.

YAZAR: Sakın! *(Neon durur)* Yani demek istediğim... Daha tanıştıkları saniye yatırırverirler herifi otopsi masasına o tarz hanımlar. Alelacele. Tek işleri bu. Bakalım altından ne çıkacak. Dur bir yemek ye, şarabını iç... Yok. İlla tahlil yapılacak. Yanlış anlamayın size söylemiyorum. Herifi deşeceksin de ne olacak? Hepsinin içindeki sakatat aynı. Beyin desen üç aşağı beş yukarı bir buçuk kilo. Eğer derdin insan tanımaksa, niye beni alet ediyorsun? Yok eğer sohbet etmek, birlikte vakit geçirmekse niyetin, o zaman bırakacaksın bu ayakları. Bak üstüne alınma sakın, sana söylemiyorum.

NEON: Önemli değil. Nasıl olsa kaynarım ben o kadın kalabalığında. *(Kısa bir sessizlik)* Işığı kapat istersen.

YAZAR: Sahi mi?

NEON: O anlamda söylemedim. Küresel ısınma.

YAZAR: Boş ver. Bana ne küresel ısınmadan. Böyle iyi.

NEON: İyi. *(Kısa bir sessizlik)* Çok mu kötü hastalığın?

YAZAR: İstenmeyen bir misafir. Kafatasımın içinde. Beynimin en hassas yerinde. İkincisi de yoldaymış. Öyle dediler. Oysa ben başka şeylere ayırmıştım beynimin o kısmını. Hayallere ayırmıştım. Henüz yaşanmamış günlere dair hayallere

ayırmıştım. Kısmet değilmiş. Misafirim pek acımasız çıktı. Gasp ettiler beynimi. Paldır küldür dalıverdiler umut kırıntılarımın arasına. Sığındığım tek yerdı orası. Şimdi de ışıklarımı söndürüyor yavaş yavaş. Elektrik kısıntısı var beynimi içinde. Nöron tasarrufu. Bir vigintrilyon kum zerreciğinden geriye sadece bir avuç kaldı. (*Sessizlik*) Çok mu dramatik oldu?

NEON: Kaç kum taneciği dedin?

YAZAR: Birin yanına altmış küsur sıfır ekle.

NEON: Küsuratı ne kadar?

YAZAR: Ne fark eder?

NEON: Hak geçmesin.

YAZAR: Geçmez.

NEON: Ne biliyorsun?

YAZAR: Geçmez dedim. Sahibi tanıdık.

NEON: Neyin sahibi?

YAZAR: Kumların.

NEON: Olsun. Sen gene de söyle. Kaç sıfır eklemeliyim? Altmış beş mi, altmış üç mü?..

YAZAR: Bence uğraşma.

NEON: Denemek istiyorum.

YAZAR: Neyi denemek istiyorsun?

NEON: Bir vigintrilyon kum taneciğini canlandırmak istiyorum hayalimde.

YAZAR: Uğraşma. Değmez. Hepsi birbirinin aynı. Söyledim ya zaten pek bir şey kalmadı geriye. Yeminle sana. Uçtular. Yok oldular. Sonuç da burada işte. Karşında. İtinayla elekten geçirilmiş, el değmeden paketlenmiş bir avuç kum zerreciği. İyi muhafaza etmeli. Sinsidir kum zerrecikleri. Hiç fark ettirmeden süzülüp kaçır parmaklarının arasından. Tıpkı zaman gibi. Üstüne üstlük kum kısıtlaması var. Avuçta kalanı takviye edecek başka kum kaynağı kalmadı kainatta. Bunlar

son sözler. Vurdumduymaz bir yazarın yaşama dair final cümleleri. Umurumda değil. Bensiz ne bok yerse yesin kainat. Zaten nedir ki yaşamak? Hayalin bir süreliğine maddeye dönüşmesi. Sonra gene hayal.

NEON: Kimin hayali bu?

YAZAR: Benim. Ya da Tanrının. Tabii ya. Tanrının hayali tabii.

İlahi bir öğle üzeri şekerlemesi nedeniyle acı çekiyoruz. Her ne haltsa. Bu konu beni ilgilendirmiyor artık. Ben ölüyorum.

NEON: Ben ölecek olsam kimsenin ruhu duymaz öyle değil mi?

YAZAR: İstersen ölüm konusunda sidik yarıştırmayalım.

NEON: Bence yarıştıralım. (*Sessizlik*) Kabul. Yarıştırmayalım.

Siz her halükarda daha uzağa işersiniz benden. Siz yazarsınız çünkü. Mühürlü tasdikli belgeleriniz var hayata ve bu hayatı dibine kadar yaşamış olduğunuza dair. Üstelik yarı kahin sayılırsınız. Her şeyi hissediyorsunuz. Ölümü bile. Ama... Anlamıyorum. Sonuç dediğimiz şey nedenlerin toplamıysa eğer... Ve eğer ben öldükten sonra hiç kimse yaşadığını hatırlamayacaksa... Ben bütün bir hayatı nedensiz yaşamış olmuyor muyum? (*Kısa bir sessizlik*) Söylesenize.

YAZAR: Hani senli benli olmuştuk?

NEON: Olmasak daha iyi.

YAZAR: Neden?

NEON: Çünkü siz gidicisiniz.

YAZAR: Nereye?

NEON: Ne demek nereye? Gözünüz toprağa bakıyormuş ya. Müstakbel mevtamıza saygıda kusur etmemek gerekir öyle değil mi?

YAZAR: İnanmıyor musun bana?

NEON: Size bir soru sordum. Hayatı nedensiz yaşadıysam diyorum...

YAZAR: Tanrının hayalimiz diyorum ben de. O halde izleniyoruz. 'Big Father' gözlerini yummuş sürekli izliyor bizi. Demek ki

konu komşuyu telaşa verecek bir durum yok ortada. Çünkü kimsecikler hatırlamasa bile en azından ‘Big Father’ hatırlar seni.

NEON: Ama sadece bir hayal olarak.

YAZAR: Evet. Hayal meyal.

NEON: Alay etmeyin.

YAZAR: Alay etmiyorum. İkinci ihtimal, Big Father’ın izlemesine fırsat bırakmadan, hiç umulmadık bir anda dayanabilirler kapına.

NEON: Kimler?

YAZAR (Oynayarak): “İyi günler. Fi tarihinde bir dostunuza göndermiş olduğunuz elektronik postada resmi ideolojiye, genel geçer ahlak kurallarına, geleneklerimize, göreneklerimize, konuşma adabımıza aykırı birtakım sözcükler tespit etmiş bulunmaktayız. Bu sebepten ötürü bizimle merkeze kadar gelmenizi rica ediyoruz.”

NEON: Kim bu?

YAZAR: Big Father’ın büyük oğlu. Bu mu bir neden uğruna yaşamak? Değer mi? Nedensiz yaşamakmış. Takıldığı şeye bak.

NEON: Konuşmak kolay. Nasıl olsa sizin tuzunuz kuru.

YAZAR: Kim demiş?

NEON: Ben diyorum. Çünkü ‘N’ sırasındaki on numaralı koltuk nasıl olsa her akşam dolu olur. Ya da tam tersi, satılmamıştır o gece o koltuk. Sadece boşluk. Boşluk izler sizi ‘N’ sırası on numaralı koltuğun bulunduğu noktadan. Sadece boşluk. O halde o gece salonun o noktasında var olmazsınız siz. Tatsız bir durum boşluk tarafından izlenmek. Hiç hoş değil. Kimse izlemiyorsa hiç bir şey olmuyor demektir. Bu nedenle de, her akşam dolu olmalı salon. Bütün koltuklar. Hiçliğe maruz kalmamak için. Bizi izleyen birileri yoksa eğer, hepimiz birer hiçiz öyle değil mi? Birinin anahtar deliğinden evreni

gözetlemesi gerekiyor. Ya da seyirci koltuğuna kurulup izlemesi. Aksi takdirde hiç oluruz. Sadece hiç. (*Sessizlik. İmalı*)

Ve de sizin hiç payınız yok.

YAZAR: Niyetin nedir senin?

NEON: Peşinen ödemiş olduğum bilet ücretinin karşılığını almak. Ama sizin niyetinizi bozmuş oldum öyle değil mi? Sizin niyetiniz gelmelerini umduğunuz ama için için gelmeyeceklerini çok iyi bildiğiniz kişilere, hiç beklemedikleri şeyler söylemekti. Yalan mı? Yok bitmeyen özelemlerim, yok tapılası yalnızlıklarım... Sonra da çarpıcı bir final. ‘Ben ölüyorum!’ Giderayak sarsmak istediniz onları. Ve de kendinizi. Son bir kez. Bir yere gideceğiniz de yok ya neyse. Muhteşem bir şov izlercesine izlemek ve de izletmek istediniz özel çöküntünüzü, müthiş bir zevkle.

Sessizlik.

YAZAR: Sabah hava almak için dışarı çıktım. Taşlı yolda yürüdüm sahil boyunca. Yüzlerce çakıl taşına bastım. Ama aradığım yoktu aralarında. Ve doğal olarak hiç bir mucize olmadı hayatımda. Keşke bastıklararımdan birini arıyor olsaydım diye geçirdim içimden. Ya da öyle sansaydım. Bakma, çok doluyum aslında.

NEON: Ben de. Üstelik haykıramıyorum ben.

YAZAR: Bak ne diyeceğim. Biz yapalım gene söyleşimizi. Ve de beraber götürelim dergiye. İkimiz. Ne dersin?

NEON: Siz beni dinlemiyorsunuz.

YAZAR: Can kulağı ile dinliyorum.

NEON: Düşünmeniz yeterli.

YAZAR: Ciddiyim.

NEON: Ben de öyle.

YAZAR: Sen bilirsin.

NEON: Ama kendim için sorabilirim sorularımı. Hepsi aklımda.

YAZAR: Neden geldin?

NEON (*Sessizlik. Pencere tarafına doğru yürür, dışarı bakar*):

Haklıymışsın. İnşaat falan yok orada. Apartman var. Metruk bir apartman.

YAZAR: Neden geldin?

NEON (*Yazara döner*): İstersen başlayabiliriz.

YAZAR: Neden geldin diye sordum.

NEON: Haber vermek için.

YAZAR: Neyi?

NEON: Boş ver. Şu an için hiç mi hiç önemi yok bunun.

YAZAR: Neyin önemi yok?

NEON: İstersen başlayabiliriz.

YAZAR: Neyin önemi yok?

NEON: Hasretsin değil mi?

YAZAR: Neye?

NEON: Kapı sesine. Ama kapıcı ya da istenmedik biri olmamalı gelen. (*Sessizlik*) Başlayalım mı?

YAZAR: Sen bilirsin.

Neon mumları söndürür. Karanlık.

2. PERDE

1. SAHNE

Karanlık. Kapı yumruklanır. Bir yandan da farklı bir zil sesi gelir. Sanki başka bir zaman ve mekan.

YAZAR (*Karanlıkta*): Geldim.

Kapı tarafı aydınlanır. Yazar telaşla ışığa girer, kapıyı açar. Neon üzerinde kapüşonlu yağmurluk, aynı telaşla içeri girer.

NEON: Sevgilim müjde. (*Sarılr, adamın dudağına bir öpücük kondurur*) Çok özledim.

YAZAR: Ev sahibi geldi.

NEON: Isıttın mı kahve suyunu?

YAZAR: Mahkemeye verecekmiş.

NEON: Isıttın mı kahve suyunu?

YAZAR: Mahkemeye verecekmiş dedim.

NEON: Neden?

YAZAR: Boşaltın evimi diyor.

NEON: Oğlu gelecektir.

YAZAR: Yalana bak.

NEON: Olacağı buydu. Kahve suyu?

YAZAR: Isıttım hayatım. Hayırdır ne müjdesi?

NEON: Duymadın mı haberi?

YAZAR: Hangi haberi?

NEON: Duvar yıkılmış.

YAZAR: Hangi duvar?

NEON: Berlin duvarı.

YAZAR: Yalan söylüyorsun.

NEON: Çalkalanıyor ortalık.

YAZAR (*Sevinçli, şaşkın*): İşe bak ya!

NEON: Sevgilim nihayet değişiyor.

YAZAR: Söylemiştim ama ben.

NEON: Düşünsene duvarsız bir dünya.

YAZAR: Benimle bahse girmeyin demiştim.

NEON: Çocuk yapabiliriz artık.

YAZAR: Tam beş yüz dolarımız var.

NEON (*Bir an adama bakar*): Beş yüz dolarımız mı var?

YAZAR: Bu yıl yerle bir ederler demiştim inanmamışlardı.

NEON (*Oyundan çıkar*): Kimlerdi inanmayanlar?

YAZAR (*Oyundan çıkar*): Arkadaşlar.

NEON: Hangi arkadaşlar?

YAZAR: Dergide çalışan arkadaşlar.

NEON: Dergi mi?

YAZAR: Direnişçi bir örgüt dergisi. Takma isim kullanarak yazılar yazıyordum. (*Usulca*) Laf aramızda.

NEON: Neden takma isimler kullanıyordun?

YAZAR: Çünkü başka bir işim daha vardı. Başımın belaya girmesini istemiyordum. Çocuk açısından. Yeni kurulan bir reklam şirketinde işe başlayacaktım. Metin yazarı olarak. Dolgundu ücret. Sonra da evlenip çocuk yapacaktık. Bir düşünsene. Babası hüküm yemiş bir çocuk. ‘Baban nerede?’ ‘Hapiste.’ Sence doğru mu bu?

NEON: Direnişçiydin demek.

YAZAR: Bununla övünmek istemiyorum.

NEON: Ama direnişçi olduğunu özellikle belirtmek istedin.

YAZAR: Ben mi? Neden?

NEON: Kendini saygın ve önemli göstermek için.

YAZAR: Kime karşı?

NEON: Kime olacak bana karşı.

YAZAR: Senin gözünde yeterince saygın değil miyim?

NEON: Olsun. Bir tutkudur bu. Önüne geçemezsin. Peki kime karşı direniyordun?

YAZAR: Biz mi?

NEON: Siz değil sen.

YAZAR: Dünyayı değiştirmek istiyorduk.

NEON: Sizi sormuyorum. Sen ne istiyordun?

YAZAR: Çok soru soruyorsun.

NEON: Direnişçi bir örgüt dergisinin yazı işleri sorumlusu.

YAZAR: Abartma. Sorumlu falan değildim. Sadece arada sırada yazılar yazıyordum.

NEON: Ne kadar sıklıkla yazıyordun? Her gün? Her hafta? Her ay?

YAZAR: Arada sırada.

NEON: Sen hiç koltuk değneği kullandın mı?

YAZAR: Nereden çıktı şimdi bu?

YAZAR: Bir odadan diğerine gitmek istediğinde kolayca başarıyordun bunu, öyle değil mi?

YAZAR: Saçmalamaya başladık.

NEON: Özür dilerim. (*Tekrar oyuna girer*) Ama hayatım!.. Gene çamurlu ayakkabılarınınla girmişsin salona!

YAZAR: Ne yapayım? Dünyanın sonu değil ki bu.

NEON: Ama alışkanlık haline getirdin.

YAZAR: Bırak şimdi halıyı. Bire beş koymuştum. Dar görüşlü dostlarım sayesinde tam beş yüz dolar kazandık.

NEON (*Oyundan çıkar*): Sadece beş yüz dolar mı?

YAZAR: Az mı?

NEON: Başka?

YAZAR: Ne demek başka?

NEON: Bir bahis daha vardı. İyi hatırla. Çok uzun yıllar önce. Ve bu bahis çok daha önemliydi senin için. Hatta paradan bile daha önemliydi.

YAZAR: Bir adet kol saati kazanmıştım.

NEON: Ucuz bir saat. Nacar marka. Ama çok önemli.

YAZAR: Nereden biliyorsun?

NEON (*Bir an göz göze kahlırlar. Ansızın oyuna girer*): Yüzün kırışıyor senin!

YAZAR: Yüzüm mü kırışıyor?

NEON: Evet hayatım.

YAZAR: O halde hemen çocuk yapmalıyız. Bana dede demelerini istemiyorsan elini çabuk tutmalısın.

NEON: Ama yaşlı değilsin ki sen.

YAZAR: Olsun. Yolun yarısına kaç yıl kaldı ki? Hadi hayatım. Çocuk yapmalıyız bir an önce.

NEON: Parayı istemeyeceksin değil mi arkadaşlarından?

YAZAR (*Bir an Neon'a bakar*): Böyle bir soru sormamıştı.

NEON (*Yalvarırcasına*): Parayı ve o kol saatini... istemeyeceksin değil mi?

YAZAR: Arkadaşlar istememe fırsat bırakmamıştı. Borç alıp vermişlerdi parayı. Ev sahibi de dolarları görünce mahkemeden vazgeçmişti. Böylelikle evi tahliye etmek zorunda kalmamıştık.

NEON: Ya kol saati?

YAZAR: Mumları yakayım.

NEON (*Adamı izler, yağmurluğu çıkartırken*): Sen ikinci bin yılı hatırlıyor musun?

YAZAR (*Mumları yakarken*): Ömrümün yarısından fazlası ikinci bin yılda geçti benim.

NEON: Ben sonuna yetişebildim. Ama hayal meyal hatırlıyorum. Her şey çok çabuk değişiyor. Herkes çok çabuk alışıyor. Bir oyun yazarı ne zaman buluşur seyircisiyle?

YAZAR: Şansı yaver giderse kısa süre içersinde buluşabilir. Bazen de yıllar sürer. Hatta bazen ömrü bile yetmeyebilir o günü görmeye.

NEON: O halde nasıl bir buluşma bu? Aklın alıyor mu senin?

YAZAR: Almasa hala inatla yazmayı sürdürmezdim.

NEON: Ben de. Aklım almasa gelmezdim. (*Köşedeki duran şalı örtünür. Bir süre aynada kendine bakar*) Yakıştı mı?

YAZAR: Fena durmadı?

NEON (*Aynı yerde duran perukayı alır, takmadan başına tutar*): Ya bu?

YAZAR: Olmadı. Yaşlı gösterdi seni.

NEON (*Perukayı bırakırken*): Kimin bunlar? Yoksa başka bir oyunun kostümleri mi?

YAZAR: Ne oyunu?

NEON: Canım kahve istedi. Sen de içer misin? Fındık aromalı.

YAZAR: Yıllardır kahve içmiyorum ben. Mideme dokunuyor.

NEON: Ya içki? O dokunmuyor mu midene?

YAZAR: Esiyor değil mi burası?

NEON (*Aynada kendine bakarak*): Kalorifer de yanmıyor galiba.

YAZAR: Doğalgaz çalışması varmış. Bütün gün dondum evde. Cam aralıklarına sünger çekmek lazım ama ne zaman? En iyisi Jale'de kalmak birkaç gün. Onun evi müsait.

NEON: Jale şu bardaki kadın değil mi? Hani şu son yattığın kadın. Yani benden önce.

YAZAR: Biz seninle yatmadık ki.

NEON: Ne malum? Yazarın gözünden kaçmış olamaz mı?

YAZAR: Yazar mı?

NEON: Ya da yönetmenin? Veya oyuncunun? Ne malum prens Hamlet'in, ölen kralın gerçek oğlu olduğu? Kemik testi mi yapmışlar?

YAZAR: Bilemem.

NEON: Ne malum Horatio'nun, Hamlet'in en yakın arkadaşı olduğu? Şaka şaka. Yatmadık. Korkma. Nasıl yatabiliriz ki sürekli izleniyoruz.

YAZAR: Biz mi?

NEON (*Yarı alaylı, usulca*): Big Father. Neyse değiştirelim konuyu yoksa dikkat çekeriz. Biliyor musun, benim babam da dergi çıkarırmış eskiden.

YAZAR: Sahi mi? Ne dergisi?

NEON: Dergi işte. Direnişçi bir örgüt dergisinin yazı işleri sorumlusuymuş. Ama ben bildim bileli çalışmıyor. Çünkü ben bildim bileli ancak koltuk altlarına sıkıştırdığı değneklerle durabiliyor ayakta. Tabii ellerini de kısıtlıyor bu durum. Kolay değil. Yürürken parmaklarıyla sürekli kavramak zorunda değneklerini. Bu da ister istemez hırçın yapıyor onu. Ben gözümü açtığımda dört bacaklıydı babam. Hala öyle. Hala ördek kızım diye sever beni, küçükken paytak paytak yürüdüğüm için. Ama ben hiç olmazsa yürüyebiliyordum. Ve utanıyordum babamdan, paytak paytak da olsa yürüyebildiğim için. Bazı geceler kırk ayaklı bir dev olarak hayal ederdim babamı. Çocukluk işte.

YAZAR: Şimdi ne yapıyor?

NEON: Giderek içine kapandı. Arada anneme yardım eder. Hediyelik eşya standımız var bizim, sahilde. Birlikte tespih tanecikleri dizerler ipe, turistlere satmak için. Allahsızmış benim babam. Öyle demişlerdi.

YAZAR: Kimler?

NEON: Gümüşçünün kızları. Sonra ilkokuldaki hademe. Hafta sonları görüşebilirdik o zamanlar. Ziyaretçi bölümünün kalın camlı penceresinden bakardı bana, tebessüm ederek. “Ne haber minik ördek?” Dudağımı sarkıtıp bakardım yüzüne. “Ne zaman döneceksin eve?” (*Sessizlik*) İple çekerdim görüş günlerini. Hep Tanrı tarafından cezalandırıldığını düşünürdüm babamın. Ulu Tanrı, kendisini reddettiği için, dört bacaklı bir sürüngene dönüştürmüştü onu. Çocuk aklı işte. Sonra bitti cezası. Eve geldi. Ama sanırım Tanrı'nın gözünde hala suçluydu. Bir odadan diğerine ulaşabilmek için

nasıl çabaladığını her gördüğümde dua ederdim içimden, bağışlanması için.

YAZAR: Suçu neymiş? Sakıncası yoksa?..

NEON: Daha ne olsun, Allahsızın tekiymiş. Üstüne üstlük servet düşmanlığı yapıyormuş.

YAZAR (*Bir an kıza bakar*): Ben de neden bu kıza görür görmez kanım ısındı diye sorup

duruyordum kendime. Bir devrimcinin kızısın sen.

NEON: Komünistin kızı! Böyle bağırıyorlardı arkamdan.

YAZAR: Kimler?

NEON: Gümüşçünün kızları.

YAZAR: Gümüşçü kim?

NEON: Mahalle komşumuz.

YAZAR: İyi. Görürsen söyle o şaşkınlara, ben de öyleydim.

NEON: Nasıldın?

YAZAR: Komünist.

NEON: Ama o hala öyle.

YAZAR: Ben de hala öyleyim.

NEON: Seninki laf aramızda.

YAZAR: ‘Ne laf aramızda’sı? Her yerde haykırdım bunu ben. Hem de göğsümü gere gere.

NEON: Demek Tanrı da devrimci düşler görüyor.

YAZAR: Ne?

NEON: Onun hayalleri değil miydik hepimiz?

YAZAR: O konu başka.

NEON: Öyle ya, belki de sadece sen kuruyorsundur bizi. Bir yazarın hayali olmak. Ne feci. Bana soracak olursan Tanrı’yı tercih ederim.

YAZAR: Keyfin bilir.

NEON: Peki ne zamandan beri her yerde göğsünü gere gere haykırıyorsun?

YAZAR: Anlayamadım?

NEON: Üç yıl mı, beş yıl mı? Yoksa daha mı fazla? (*Yazar ansızın başını tutar*) Ne oldu?

YAZAR: Gözüm karardı ansızın. Rahat durmuyor beynimin misafirleri.

NEON (*Samimi*): Yazık sana. Başka şeylerden konuşalım o halde.

YAZAR: Ne gibi şeylerden?

NEON: Senden söz edelim gene. Sonra vakit kalırsa benim hikayemi de serpiştiririz aralara. Hadi Jale'yi anlat bana. Gerçekten barda mı tanıştınız?

YAZAR: Üç gün sonra evine davet etti beni.

NEON: Ve seviştiniz.

YAZAR: Öyle dediysem sevişmişizdir.

NEON: Emin değil misin?

YAZAR: Yok canım eminim. Seviştik.

NEON: İyi miydi?

YAZAR (*Ne cevap vereceğini kestiremez*): Kahve diyordun...

NEON: Tamam, geçelim bu soruyu.

YAZAR: Yo, geçmeyelim. İyi değildi, çünkü bana göre çok yaşlıydı. Kahve diyordun az önce?

NEON: Vazgeçtim. Senden yaşlı mıydı?

YAZAR (*Kısa bir sessizlikten sonra*): Sanmıyorum. Ama tipim değildi zaten. Nasıl olduysa oldu işte o gece. Şişede durduğu gibi durmuyor meret. Evet, seviştik. Çünkü onu kıramadım. Etkilenmişti benden. Üçüncü gece gene yan yana oturuyorduk barda. Kulağıma eğildi ve usulca fısıldadı. 'Film izlemek istersen bana gidebiliriz.'

NEON: Sen de hemen atladın.

YAZAR: Ben bir yolluk daha içtikten sonra paşa paşa kendi evime dönecektim. Soyunup dökünecek, kanepeye uzanacak ve de gün doğuncaya kadar müzik dinleyecektim. Tek başıma. Ben, Beethoven ve 9. Senfoni. (*Bir an göz göze gelirler*) Uyuyamıyorum ben geceleri. Ya salonu topluyorum ya da

9. Senfoniye dinliyorum. Eğer salon topluysa, sadece 9. Senfoniye dinliyorum. Yani sadece halı saçaklarını düzeltirken demek istiyorum.

NEON: Ama densiz Jale, takıntılarına çomak soktu o gece.

YAZAR: Biraz öyle oldu.

NEON: Düşüncesiz kadın.

YAZAR: Hem ne! Film izleme bahanesiyle eve attı beni kaltak! Yanlış anlama sakın. Arkasından konuşmak gibi olmasın. Ben sevmem böyle şeyleri anlatmayı.

NEON: Sen de gittin.

YAZAR: Evet gittim.

NEON: Çünkü kıramadın.

YAZAR: Evet kıramadım.

Karanlık.

2. SAHNE

Karanlık sürer.

NEON (*Dışarıdan*): Girsene. Rahatına bak. Işık girişte solda.

YAZAR (*Dışarıdan*): Sağ ol. (*Üzerinde trençkotla girer, ışığı yakar ve sahne aydınlanır. Sanki farklı bir mekandaymışçasına etrafa göz atar, duvarda bir tablo varmış gibi inceleyerek bakar.*) Schumacher ha?

NEON (*Başında perukla salona girer*): Kim?

YAZAR: Resim diyorum. Emil Schumacher'in.

NEON: Çıkarsana üstünü. (*Yan kulise geçer*)

YAZAR (*Resme bakarken trençkotunu çıkartır. Seslenir*): Sever misin?

NEON (*Girerken*): Ne sever miyim?

YAZAR: Schumacher diyorum.

NEON (*Abajuru açarken*): Benim afacan hayranı.

YAZAR: Afacan?

NEON: Küçük torun. Ben pek anlamam o işlerden.

YAZAR: Hangi işlerden?

NEON: Araba yarışı. Babasıyla izliyorlarmış Schumacher'i. Sonra da gelip anlatıyor bana. Su içer misin?

YAZAR: Hayır.

NEON: Resmi soruyorsan, duvarı boyattıktan sonra aldım. Sızıntı vardı o gördüğün duvarda.

Kurşun boru tabii. Bildiğimiz kurşun. Zamanla pas tutmuş, sonra da doğal olarak çatlama yapmış. Öyle söyledi tesisatçı. Duvarı yıkıp, bütün boruları değiştirdi. Kolay mı duvar yıkmak? Dünyanın işi. Sonra badana bittiğinde dönüp şöyle bir baktım... (*Adama diker gözlerini*) Bir eksiklik gördüm.

YAZAR (*Kadının bu bakışından tedirgin olmuşçasına*): Hayırdır?

NEON: Birdenbire cıvılcıplak göründü gözüme.

YAZAR: Kim?

NEON: Duvar. Meğer o sızıntının oluşturduğu lekeli görüntü, yıllarca süslemiş salonumu. Ben de o lekeleri, o görsel karmaşıklığı, o kaosu, yıllar boyu bir sanat şaheserine bakıyormuşçasına hayranlık içersinde izlemişim.

YAZAR: Hepimiz öyle.

NEON: Tam şurası işte. Tablonun bulunduğu yer. Yıkımdan sonra çok boş kaldı duvar. Yani badanadan sonra demek istiyorum. Doldurayım istedim. Alışveriş merkezinde gördüm bu tabloyu, bir mobilya mağazasının vitrininde. Satmak istemediler önce. Vitrin dekoruymuş. Israr edince de kıramadılar.

YAZAR: İçki var mı?

NEON (*Duymazdan gelerek*): Eski duvarın yerini tutmadı ama hiç yoktan iyidir. Halbuki ben çok alışmıştım o su sızıntısının yol açtığı zihin yolculuğuna. Boğazım kurudu benim. Su

istemediğine emin misin?

YAZAR: İçki diyorum.

NEON: Ben bir bardak su alayım kendime.

*Kadın kulis tarafına geçerken adam da peşinden gider.
Konuşmayı sürdürürler, sahne bir süre boş kalır.*

NEON: Kepekli kurabiye yer misin? Çok taze. Bu sabah aldım.

YAZAR: Sağ ol, yemem kepekli kurabiye. İçki var mıydı evde?

NEON: Hani içmiyordun artık?

YAZAR: Bir kadeh. İzlerken. Varsa tabii, yoksa mühim değil...

NEON: Malibu var.

YAZAR: Alayım mı şarküteriden?

NEON: Ne?

YAZAR: Viski.

NEON: Bu saatte? (*Girerken*) Çoktan kapanmıştır ayol şarküteri.

YAZAR: (*Peşi sıra girerken*): Baktım ben taksiyle önünden geçerken. Açıktı. Ya da rakı alalım. Yani istersen.

NEON: Kapatmıştır. Hesap yapıyordur.

YAZAR: Ama müşteri vardı içerde. Yeminle sana.

NEON: Hani bırakmıştın sen?

YAZAR: Neyi?

NEON: Ama haklısın. Bıraktığını söylerken de içkilydin zaten.

YAZAR: Ben sen içmek istersin diye... Her neyse. Ne gerek var canım zaten gecenin bu saatinde?

NEON: Malibu istersen...

YAZAR: Az ama... Üç parmak. Ya da dört.

NEON: Ne üzerine demiştin film?

YAZAR: Ufo'lar. Pek bir methetti veren arkadaş. Muhakkak izle dedi. Aklıma sen geldin. Özlediğimi hissettim seni. Paylaşmak istedim.

NEON: Barda kulağıma eğilip, 'Sana gidelim mi?' diye sorduğunda

çok şaşırdım.

YAZAR: Öyle deme. Senin yerin başka.

NEON: Belgesel mi demiştin?

YAZAR: Sayılır. *(Oturur)* Ben şimdi hazırlıyorum yeni bir tane.

NEON: Ne hazırlıyorsun?

YAZAR: Belgesel. Daha doğrusu bir belgesel yazmamı istediler benden.

NEON: Sahi mi?

YAZAR: Görüşmelerimiz sürüyor, bakalım...

NEON: Nasıl yazılır belgesel?

YAZAR: Kolay değil tabii. Ama yazılır.

NEON: Konusu ne? Ufo'lar mı?

YAZAR: Değil. Transandantal meditasyon.

NEON: Enteresan.

YAZAR: Ama vaktim yok.

NEON: Neden?

YAZAR *(Bir an susar):* Annabel Lee.

NEON: Jale.

YAZAR: Tabii, Jale. *(Bir an kadına bakar)* Jale.

NEON: Efendim.

YAZAR: Ben ölüyorum.

NEON *(Oldukça yüksek):* Ne! *(Kısa bir sessizlik ve dışarıdan gitar sesi gelir, ses yükselir ve kesilir)*

YAZAR: Ne bu?

NEON: Zemin kattaki kızın kardeşi. Yarı yıl tatilini geçirmek için misafirlğe gelmiş ablasına.

Lisede okuyormuş. Sanırım bir an boş bulunup çok açtı amfinin sesini. Ne diyorum ben? Hay aksi. Özür dilerim. Birden kafam karıştı. Ne kadar ömrün varmış peki?

YAZAR: Çok az.

NEON: 'Çok az' ne kadar oluyor?

YAZAR: Bir hafta.

NEON: Ne!

YAZAR: Bilemedin on beş gün.

NEON: Canım benim.

YAZAR: Jale.

NEON: Efendim.

YAZAR: Çok teşekkür ederim beni kırmayıp evine kabul ettiğin için.

NEON: Ne demek.

YAZAR: Sensiz kalmak istemedim.

NEON: Anlıyorum. Yatalım istiyorsan.

YAZAR: Sen bilirsin.

NEON *(İyice yaklaşılarak adamın burnuna dikkatlice bakar.):*
Ayyyy!

YAZAR *(Şaşkın):* Ne var?

NEON: Daha ne olsun? Bir sürü siyah nokta. İki tane de yağ birikintisi. Anlaşılan sevgilin yok bu aralar. Neyse, üzülme. Sıkarsız şimdi onları. Önce ben bir duşa gireyim...

YAZAR: Jale dur! *(Kadın giderken durur)* Sen hiç benim şiirlerimi okumadın.

NEON: Ama senden şiir dinledim.

YAZAR: Ne zaman?

NEON: Barda. Kulağıma fısıldamıştın, 'Annabel Lee' diye.

YAZAR: Çok yaşa. Şimdi hatırladım.

NEON: Ama en kısa zamanda okuyacağım şiirlerini.

YAZAR: Ne kadar kısa?

NEON: Bir hafta.

YAZAR: Söz mü?

NEON: Bilemedin on beş gün. Müzik koyayım mı sana?

YAZAR: Ne müziği?

NEON: Cohen.

YAZAR: Cohen?

NEON: Hani tanıştığımız gece sen bana sözlerini tercüme

etmiştin.

YAZAR: Ben yabancı dil bilmem ki.

NEON: Zaten farklı şeyler söylemiştin. Sonra da saatlerce burcumun özelliklerini saymıştın. *Çıkar.*

YAZAR (*Arkasından seslenir*): İçki almayacak mıyız?

NEON (*Tekrar girer*): Alacak mıyız?

YAZAR: Dedik ya.

NEON: Malibu var dedim ya.

YAZAR: Çok acı çekiyorum.

NEON: Votka olur mu?

YAZAR: Var mı?

NEON: Sorarım.

YAZAR: Kime?

NEON: Delikanlıya.

YAZAR: Sen bilirsin. Sonra da sen duşa girersin.

NEON: Sonra da yatarız.

YAZAR: Sen bilirsin.

NEON: Sonra da sen, duşunu alıp gidersin. (*Sessizlik*) Ne kadar tutuyor demiştin ameliyat?

YAZAR: Sus Jale, ne olur. Gecenin büyüsünü bozma.

NEON: O halde ben içkiyi alayım.

YAZAR: Sen bilirsin.

NEON (*Sessizce peruğu çıkartır, şalı koltuğa bırakır. Gözleri dalar*): Dünya çok küçük.

YAZAR: Açayım mı ışıkları? Ya da böyle kalsın. Yok yok açayım, sen sevmiyorsun.

NEON: Gitar çalan liseli çocuk.

YAZAR: Öylesine karanlık bir dönemde var olmuşuz ki, bu bir ceza mı yoksa lütuf mu anlayamıyor insan. Ben artık zamanın geçmek bilmediği bir yerde olmak istiyorum. Ne bileyim, iki soluk arasının bile asırlar sürdüğü bir yer. Hiç bir değişimin olmadığı, huzurlu, dingin, sessiz... Yo, mezarlığı kast

etmiyorum. Hem orada olmalıyım hem de farkında olmalıyım orada olduğumun. Mezar uymaz bana. Uymamalı demek istiyorum. İstiyor musun açayım mı ışıkları?

NEON: Işıklar açık.

Karanlık. Fonda Leonard Cohen, 'Hallelujah' başlar.

3. SAHNE

Neon ve Yazar yataktalar. Yazar, uyumakta olan Neon'u izlemekte. Neon gözlerini aralar.

NEON (*Gülümseyerek*): Günaydın aşkım.

YAZAR: Günaydın karıcığım.

NEON: Karınım artık değil mi?

YAZAR: Evet.

NEON: Ve bu ilk sabahımız.

YAZAR: İlk sabahımız.

NEON: Ne kadar sürecek bu ilk sabah?

YAZAR: Sonsuza kadar. Kahve?

NEON: Şimdi değil. Sen?

YAZAR: Şimdi değil.

NEON: Güzel miydi düğünümüz?

YAZAR: Hatırlamıyor musun?

NEON: Sence nasıldı diye soruyorum.

YAZAR: Bence yüzyılın en görkemli düğünüydü.

NEON: Sevgilim. Bu gemi batmaz değil mi?

YAZAR: Batmak mı? Rüyamda görsem inanmam.

NEON: Ama Titanik bile batmış.

YAZAR: İstersen bahse girelim.

NEON: İlk günden iddialaşmaya başlayacağız öyle mi?

YAZAR: Yanlış anladın. Yolumuzun üstünde hiçbir zaman buzdağları olmayacak demek istiyorum.

NEON (*Bir süre hayranlıkla adama bakar*): Nasıl da yakışıyor.

YAZAR: Yakışan nedir?

NEON: Kırışıklar. Gülümsediğin zaman hemencecik beliriveriyorlar.

YAZAR: Yaşlı mı demek istiyorsun bana?

NEON: Asla. Olgunluk çağına adım atan karizmatik yazar.

YAZAR (*Oyundan çıkar*): Böyle başlamıştık güne. Yan yana uyanmıştık. Sonra sevişmiş ve tekrar uyumuştuk. Sonra da kahvaltıya çıkmıştık. Güverteye.

NEON: Burcu neydi?

YAZAR: Ne?

NEON: Karının diyorum. Burcu neydi?

YAZAR: Anlamam ben o işlerden. Kadınsı meraklar bunlar. Yok tarotmuş, yok iskambil falıymış...

NEON: Acı çekmiş miydi ayrılırken?

YAZAR: Bilemiyorum. O pek belli etmezdi duygularını.

NEON (*Yataktan çıkarken*): Ben kahve istiyorum.

YAZAR: Fincanlar masanın üstünde.

NEON (*Çıkarken*): Biliyorum.

YAZAR: Şeker de şeyde...

NEON (*Dışarıdan*): Şeker kullanmıyorum.

YAZAR (*Yerinden kıınıldamadan*): Geleyim mi yardıma?

NEON: Hallederim ben.

YAZAR: İyi o zaman.

NEON (*Dışarıdan*): İyice dağıldı burası.

YAZAR (*Seslenir*): Aldırma. Takıntılarımı mutfığa taşıyorum. Sadece salon ilgilendiriyor beni.

NEON: Bölgesel takıntılar desene. Sen içmezsin değil mi? Midene

dokunur.

YAZAR: Koyu içerim ben.

NEON (*Girer, durur, adama bakar bir süre*): Kahve diyorum.

YAZAR: İçerim karıcığım. (*Neon bir an bakar*) Lütfen. Devam edelim.

NEON: Su ısınsın da...

YAZAR: Teşekkür ederim.

NEON: Yanlış hatırlamıyorsam çocuk yapmamıştınız.

YAZAR: Hayır.

NEON: Ama ilkinden iki tane.

YAZAR: Evet.

NEON: Anneleriyle yaşıyorlar. Kızla görüşüyorsunuz arada. Ama oğlan aramıyor pek.

YAZAR: Huysuzdur o. Kincidir. Kime çektiyse haylaz? Hayal aleminde yaşıyor. Hayali olaylar yaratıyor kafasında, sonra da beni suçluyor.

NEON: Hasta mı?

YAZAR: Yok canım. Şımarık sadece. İlgi istiyor.

NEON (*İmalı*): Kime çektiyse?

YAZAR: Kime olacak, tıpkı anası. Domuz burcu. Düğünüm bile gelmedi.

NEON: Seviyor mudur acaba şimdiki kocasını?

YAZAR: Kim?

NEON: İlk karın.

YAZAR: Biz erkekler hep kıskanırız kadınlarımızı, bizden önceki sevgililerinden, için için de olsa. Ne büyük bir yanlış. Oysa bir kadın için 'erkeğim' dediği her yeni erkek ilk erkeğidir.

NEON: Doğal olarak unutuldu desene.

YAZAR: Sanmıyorum. Ben farklıyım. Beni unutamaz. Unutmamalı. Benim, birlikte olduğum kadınlarla aramdaki yegane fark, hatırladıklarımız. Yaşadıklarımızı farklı hatırlıyoruz. Çocuklarla ilgili sorunları bahane ederek arar

bazen ilk karım. Bir yerlerde oturup bir şeyler içer, yanında da birbirimizi yeriz çocukları bahane ederek. Ruhlarımızda ısırk atmadığımız bir bölge, tatmadığımız bir lezzet kaldı mı diye merak ederiz hala. Bir yandan da, ortamı yumuşatmak amacıyla geçmişiyad etmeye çabalarız. Tuhaftır, ne ben onun anlattıklarını hatırlayabilirim ne de o benimkileri. Diyelim ki evlendiğimiz gün hakkında konuşuyoruz. Sanki iki farklı günden bahseder gibiyizdir. Sanki ben o günü bir başka bir kadınla yaşamışım gibi... Ya da o bir başka adamla... Buna rağmen çok benzeriz birbirimize. Aramızdaki en önemli benzerlik sığınma içgüdüğü. Kadınlarım hep bana sığınmak istediler. Oysa ben ana rahminden çıktığım andan beri başımı sokacak bir delik aradım. Her seferinde karşılıklı açıkta kaldık. Neyse. Bozmayalım havamızı. Kamaramızdaydık az önce. Gemide. İkinci karımla. Adriyatik kıyılarına doğru yelken açmıştık. Çünkü zengin sayılırdım artık. İlkiyle Beyoğlu'nda evlenmiştik. Ayaküstü. Nikah dairesinde. Ben, karım, dört beş yakın akraba ve iki adet tanımadık şahit. Oysa önemlidir şahitlik. Yabana atılmamalıdır. Devrim ateşiyale yandığımız günlerde, bu iş için en yakın dava arkadaşımı düşünmüştüm. Eğer ilerde evlenecek olursam nikah şahidim o olmalıydı. Zaten eli kulağındaydı devrimin. Bizler yükselen yeni nesle can vermeden önce kesin değişecekti dünya. Ama olmadı. Ne devrim gerçekleşti, ne de en yakın arkadaşım şahidim olabildi. Derken, gitgide daha da yükseldi duvarlar. Sardılar dört yanımı. Yıkılan her duvara sevinmek zorunda kaldım. Kimin yıktığı değildi artık önemli olan. Ve de eşlerimle kurmayı planladığımız ortak geleceğin şahitleri hep yabancı gözler oldu. Hep yabancı parmaklar mühürledi izdivacımızın kutsal sözleşmesini, tırnağı törpülenmiş, nasırları alınmış şahadet parmaklarıyla. (*Sessizlik*) Üçüncü geceydi sanırım. Akdeniz rüzgarını arkamıza almış dolaşıyorduk güvertede,

el ele. Üst güvertede bir ışık demeti çarptı gözüme. Sanki beni çağırıyordu. 'Bir uğralım mı?' diye sordum karıma. 'Yukarıda kumarhane var. Birkaç jeton alır şansımızı deneriz.'

NEON: Ne cevap verdi?

YAZAR: 'Mutlu değil misin şu an?' diye sordu. Mutlu olduğumu söyledim. Kuşkusuz çok mutluydum. 'Yanlış anladın,' dedim. 'Sadece değişiklik olur diye. Eğlenmek için.'

NEON: Eğlendiniz mi bari?

YAZAR: Onu bilmem ama ben çok eğlendim. Rulet masasında bıraktığım kırk bin doları umursamayacak kadar çok eğlendim.

NEON: Böylece Adriyatik kıyılarına ulaşmadan balayınız bitmiş oldu.

YAZAR: Onun gibi bir şey.

NEON: Gelecekle ilgili planlar yapmak nasıl bir duygu acaba?

YAZAR: Hadi güverteye çıkalım.

NEON: Sözelimi, henüz yaşanmadan önce, ilerde neler yaşayacağım kulağıma fısıldansaydı eğer, korkar mıydım? Belki de pişman olurdum kulağıma fısıldamalarına izin verdiğim için. Şu an kestiremiyorum. Nerede olduğumu bile bilmiyorum şu an. Varlığımı sürdürebiliyor muyum, inatla? Ya da evrenin hangi noktasındayım?

YAZAR: Bizler özlediğimiz geleceğe kavuşamadık ne yazık ki. Çok hata yaptık. Kendi adıma konuşuyorum. Yanılttı bizleri. Hem gelecek, hem de Leonard Cohen. Meğer ben onun o hırıltılı melodilerine hep kendi dünyamın sözlerini iliştiirmişim, sanki kendim fısıldıyormuşum gibi dünyaya, kendi inandıklarımı. Halbuki adam bambaşka şeyler anlatıyormuş. Kandırıldığımı hissettim. Ağrıma gitti bu duygu. Kandırılmayı yediremedim kendime. Geçenlerde çocukluk aşkı aradı. Bir arkadaşından bulmuş numaramı. Öylesine çevirmiş hatırımı sormak için. Sadece iki cümle konuşabildik. Sonra sustuk. Konuşacak bir

şey kalmamıştı çünkü. Karşılıklı soluk alıp verdik telefonda. Sonra da, tekrar arama vaatleriyle vedalaştık. Yanağını koklatmıştı bana, bir öğle teneffüsünde, okul bahçesinde, bahçenin okul kalabalığı ile maskelenmiş kuytu köşelerinden birinde. Derken günlerden bir gün sınıfın belalısı söyle fısıldadı kulağıma. ‘Seninkinin gerdanı ne güzel kokuyor öyle.’ Dünyam yıkılmıştı. Aldatmıştı beni. Hayatımın ilk ihanetini yaşatmıştı bana ilk sevgilim. Yolda görsem tanımam şimdi. Kızıl saçlıydı. Gözleri koyu kestane. Cilveliydi. Ama somurtkandı. Hassastı hatırladığım kadarıyla. Ve de öfkeliydi. İşin tuhafı, tıpatıp diğerlerine benziyordu. Bütün kadınlarım, hatta ara istasyondakiler bile, sanki onun kusursuz birer kopyası gibiydi. Sen de öyle.

NEON (Bir an adama bakar): Ben kahveleri koyayım. (Mutfağa yönelirken, ışık alınır)

4. SAHNE

Karanlık sürer.

YAZAR: Beğendin mi?

NEON: Harika olmuş. Ellerine sağlık.

YAZAR: Dur biraz daha vereyim.

NEON: Dikkat et yere dökülecek.

YAZAR: Önemli değil. Sonra temizlerim.

NEON: Biraz ara verelim. Çatlamak üzereyim.

Işık verilir. Önlerinde spagetti tabakları, türlü çeşit meyve, çerez vs.

NEON: Niye bakıyorsun?

YAZAR: Makyaj yapmayı sevmiyor musun sen?

NEON: Neden? Çok mu çirkinim?

YAZAR: Ne alakası var?

NEON: Alışık değilim boyanmaya. Daha doğrusu hiç denemedim. (Dalar, mırıldanır gibi) Bu saatten sonra da beceremem pek.

YAZAR: Neden?

NEON: Çok geç.

YAZAR: Nasıl çok geç?

NEON: Gözlerimi boyasam mesela, sokakta yürüyemem. Herkes bana bakıyor sanırım. Utanırım insanlardan. (Aynaya gözü takılır) Oysa aynada beğenirdim kendimi. Daha çok gözlerime odaklanırdım aynaya baktığımda. Gözbebeklerime. O anı nasıl geçirdiğimi, mutlu olup olmadığımı gözbebeklerim söylerdi bana. Mutluysam gülümserdim kendime. Gülümsedikçe güzelleştiğimi hissederdim. Mutsuzsam gene gülümserdim. Moral verirdim kendime. Aklıma gelmezdi kaşımla, burnumla ya da dudaklarımla ilgilenmek. Ya da onları tamir etmek. Ya da farklı bir ifadeye bürünmek. (Adama döner) Nasıl yaşıyorsun sen?

YAZAR: Ne gibi?

NEON: Nasıl yaşıyorsun işte?

YAZAR: Gördüğün gibi.

NEON: Yani?

YAZAR: Ot gibi.

NEON: Onu sormadım. Nereden para kazanıyorsun?

YAZAR: İlahi güçler vakfından.

NEON: Ne?

YAZAR: Tam daha sıkı bir komünist olmaya karar vermiştim ki reis bey kırırverdi kalemi.

Bence iyi de oldu. Paylaşım ideolojisinin özündeki evrensel sevgiyi kavrayamadı insanlar. Çünkü bazılarımızın işlerine gelmedi bu. Öcü diye tanıttılar paylaşımçıları. Kapitalist şeytan komünist öcüye savaş açtı ve yedi onu. Herkes bir

anda satanist oldu. Dost görünümlü düşman nöronlar. Şimdilerde acıyarak bakıyorlar benim gibi zararsız öcülere. Sevimli hayalet Casper! İsteddiğin dolaşabilir evlerimizde. Oysa ben gerilla olmaya gidecektim. Sırt çantamı bile hazırlamıştım. Sözleşmiştik. Beni bekliyordu arkadaşlarım. Neyse ki Tanrı'nın sevdiği kullarındanmışım. Gözü kara bir yoldaşın daha fazla yoldan çıkmasına müsaade etmedi Yüce Tanrı. Sessizce uyardı hakimleri. 'Verin kararınızı' dedi onlara. 'Yoksa gidişatı kötü bu çocuğun.' Ve dava sonuçlandı.

NEON: Hangi dava?

YAZAR: Veraset davası. Mısır'da toprak kaldı dedelerden. (*Asker gibi*) Dikkat! Geriye dön! İstikamet feodalizm. Veraset davasını kazanmadan önce çıkarılmıştım işten. Daha doğrusu, ekonomik nedenlerle eleman kısıtlamasına gitmişti şirket. Reklam işi de yatmıştı bu arada. Her zamanki gibi torpilleri almışlardı metin yazarı olarak. Pis kapitalistler. Ama yüz yüze görüşmüştüm hepsiyle. Bill Gates'in kim olduğunu sormuşlardı mülakatta, sanki çok önemliymiş gibi. Özellikle söylemedim ben de. Tepki olsun diye. Silikon Vadisi neredeymiş. Soruya bak. Yunanistan'da dedim. Bir ada. Seks adası. Meğer öyle değilmiş. Benim de çok ipimdeydi sanki. Bir süre daha aç kaldık. Çok sabrettim. Karımsa bütün diğer hemcinsleri gibi daha fazla sabredemedi. Yirmi küsur yıl sonra çektik gitti. Tabii veraset işini duyunca başını taşlara vurmuştur.

Bu arada yazdıklarımı yolluyordum sağa sola. Şiirler falan...

Eminim sizin derginin çöp sepetinde bile vardır bazıları.

NEON: Benim dergim değil o artık.

YAZAR: İstersen konuşurum patronunla.

NEON: Sağ ol. Artık çok geç.

YAZAR: Yesene.

NEON: Yeter. Çok yedim. Kalanını kedilere atarız. Ne zamandır yalnızsın?

YAZAR: Hep. Her zaman. (*Kadehini kaldırır*) Azgın bir fahişeye benzer beynimin içi.

Dönenip durur yalnızlığın dehlizlerinde. Hadi. Şerefe. (*İçer*) Yalnızken, içinde bulunduğun anı yaşayamıyorsun. Hep bir sonraki ana koşturuyorsun, umutla, çaresizlik içersinde. Sürekli koşturuyorsun. Oysa alışmış olmalıydım milyonlarca yıldır kendi kabuğuma. Kaplumbağa ile aramızdaki fark bu işte. O ağır yaşıyor. Sindire sindire. Bense koşturup duruyorum kabuğumun içinde.

NEON: Bense bütün zamanları aynı anda yaşıyorum. Burada, salonda, parkta... Düşüncem seninle dertleşirken bir yandan da kardeşimi arıyor ışık hızıyla. Dolaşıp duruyor aklım bütün zamanları. Sanki bir film makarasının içinde her şey. Seçiyorum istediğim kareyi, dalıveriyorum içine. Sonra da döndürüyorum. Bazen ileri bazen geri. Dönüp duruyorum. (*Sessizlik. Seyirci tarafına bakar*) Perdenin köşesine ışık vurmuş. Ne güzel. Renk renk neon ışıkları. Görüyor musun?

YAZAR: Biraz da sen anlat istersen.

NEON: Anlatacak fazla bir şeyim yok benim. Sevgi, çaresizlik ve umut temalı birtakım skeçler. Oyun bile değil. Bir erkek kardeşim var.

YAZAR: Hani telefon eden.

NEON: Evet.

YAZAR: Ziraatçı.

NEON: Okul biterse olacak bakalım. Ama onun niyeti rock'cu olmak. Bizse öncelikle adam olmasını umuyoruz. Yani ben, annem ve babam. Uzak bir şehirde onlar. Binaları, havası, insanları her şeyi farklı buralardan. Büyüdüğüm yer annem ve babamdan çok daha fazla giriyor rüyalarım. Oysa çok az rüya gördüm son yıllarda. Sabahlara kadar çalıştım. Editörlük bile yaptım. O dergi senin, bu dergi benim...

YAZAR: Rüyalarla harcamamalısın zamanını. Her zaman sünger

çekmelisin ardında bıraktıklarına. Sürekli temiz kalmalı kafanın içi. Bir sünger darbesi, cam tertemiz.

NEON: Ama hala dört gözle bekliyorsun gelmelerini?

ADAM: O benim eşekliğim.

NEON: Anlaşılan pek de adam gibi silememişsin pencereni. Biraz daha tükür cama. O zaman daha iyi parlar. Tertemiz olur. Bal dök yala. *(Bir an çaresiz adama bakar)* Az önce bir soru sormuştum. Ne zamandan beri göğsünü gere gere ben komünistim diye haykırıyorsun?

YAZAR: Kendimi bildim bileli.

NEON: Babamı sakat bıraktıklarında da haykırıyor muydun? Yoksa sırt çantayı hazırlarken cebinde Adriyatik biletleri mi vardı? *(Sessizlik)*

YAZAR *(Tabakları almaya yeltenerek):* Ben kedileri doyurayım.

NEON: Ben kendi bölgeme dönmek istiyorum.

YAZAR: Anlamadım?

NEON: Ait olduğum yere. Salona. Koltuğumdan izlemek istiyorum bu tek kişilik komediyi. “N” sırasının on numaralı koltuğundan izlemek istiyorum. Fazla içine girdim hayatının. Ayrıca, başkalarının adına burada bulunmak da hoşuma gitmedi. Karşımda durduğu halde aklının ve hayallerinin nerede olduğunu bilmediğim bir adamla çene yarıştırmak değildi benim niyetim. Ama sen, bütün bencilliğinle içine çekmeye çalışıyorsun beni. Sadece beni değil. Hepimizi. Sanki ilahi bir dayanışma içersindeyiz. Sanki hepimiz kayıtsız şartsız sadece ve sadece seni var etmekle yükümlüyük. Bencilce yaşadığın bir hayatın savunucuları olarak haykırmamızı istiyorsun tüm salonlara. *(Sessizlik)* Özür dilerim. Fazla ileri gittim.

YAZAR: Seni dinliyorum.

NEON *(Pencere tarafına yani salona doğru bakar):* Neon ışıklarını görüyor musun?

YAZAR: Bakmak istemiyorum.

NEON: Hoşça kal.

YAZAR: Başka şansım yok mu? *(Cevap bekler)* Söylesene. *(Sessizlik)* Ben sadece savruldu. *(Sessizlik)* Devam edelim. Lütfen. Soru işaretlerimi halletmeden yok olmak istemiyorum.

NEON: Yok olduğunda soru işaretlerinin önemi kalmayacak.

YAZAR: Gene de bilmek istiyorum.

NEON: Neyi?

YAZAR: Saat.

NEON: Saat?

YAZAR: Kol saati. Kayboldu. Evin içinde yok oldu. Sanki yer yarıldı içine girdi.

NEON: Neredeyse sabah olacak.

YAZAR: Lütfen. Başka şansım yok mu? Hiç olmazsa gün doğuncaya kadar.

NEON *(Bir an kararsız kaldıktan sonra çaresiz oyuna girer):* Yarın bir kaç parça eşya almaya gelecek annem. Elbiselerim, kitaplarım...

YAZAR *(Oyuna girer):* Neden?

NEON: Batırdık gemiyi.

Karanlık. Müzik. 9. Senfoni.

5. SAHNE

Neon'un kullandığı aksesuarlar itinayla toplanmış, koltuğa bırakılmıştır. Neon kendi giysilerini giymiş, cebinde kestane külahı, önde, seyirci tarafına bakmakta. Yazar masasına çökmüş, başı ellerinin üzerinde.

YAZAR *(Duruşunu bozmadan, uykulu bir sesle):* Kahve?

NEON: İstemem.

YAZAR: Gidecek misin?

NEON: Yapılacak yığınla iş var.

YAZAR: Ertele hepsini.

NEON: Ama bu senin hayalin.

YAZAR: Dışarı çıkalım birlikte. Yürürüz park boyunca. Sahile ineriz. Simit alırız sıcacık.

NEON: Burada değilim.

YAZAR (Ona aldırmadan): Belki de gelmek zorundaydın. Başka seçeneğin yoktu. Yazgımızdı bu bizim. Bu evin, bu eşyaların yaşaması için gelmeliydin. Uzun zamandır her şey ölü burada. Yıllardan beri. Değil duvarlar, çiçek bile nefes alamıyor bu yalnızlıkta.

NEON: Burada değilim. Ama önemli değil bu. Defalarca rastlayacaksın bana. Sürekli eğilip alacaksın, tam bir vigintrilyon kum taneciğinin arasından, durduk yerde ayağına batan o muzip çakıl taşını. Tekrar tekrar. Sonsuza kadar.

YAZAR: Tanrı değil bu düşü gören.

NEON: Duyunca çok üzülecekler. Hele babam kahrolacak bizi bu şehre yolladığı için.

YAZAR: Neyi duyunca?

NEON: İfadeler, ölüm raporu, defin izni. Bir dünya iş. Ya kardeşim? Tek başına nasıl uğraşacak hepsiyle? Nasıl da arayacak beni. Günlerce. Her içeri girişinde kokumu duyacak. Oysa tiyatroya gelecektim ben. (*Ansızın sevinçle*) Oyununuza geleceğim. Sizin yazdığınız oyuna. (*Bir an durur*) Hayır. Gelemeyeceğim. Canım çekecek ve bir külâh kestane isteyeceğim mangal başındaki amcadan. Sonra cüzdanımı çıkartacağım, açacağım ve kardeşimin fotoğrafı çıkacak karşıma. Minicik bir resim. Gözleri sıcacık. Sonra sesini duymak isteyeceğim. ‘Canım, istersen birlikte gidelim tiyatroya.’ Sonra o çiçekçi çocuk. Kirli parmaklarının arasında

karanfil buketleri. Ben seslenmesem durmayacaktı belki de. Tabii ya. Durmayacaktı. Devam edecekti yoluna, hayatına. Sonra ansızın seninle rastlaşacak bakışlarımız. İkinci kez. ‘Merhaba. Bu sabah metroda da karşılaştık sizinle. Tam cesaretimi toplayıp yanınıza gelecektim, kayboldunuz. Hatırladınız değil mi beni? Siz benim kahramanımsınız.’ Sonra o hiç beklenmedik patlama. Neydi acaba? Kader mi? Sonra kestaneleri çeviren yaşlı amcanın yüzü. Şaşkın, korkmuş... Sonra ansızın telefonum çalacak. Uzun uzun. Ama açmayacağım. Ya kapatmayı unutsaydım ve tiyatroya çalsaydı diye geçireceğim aklımdan, yattığım yerde. Nasıl da utanırdım. Oysa tiyatroya gelecektim ben. Kendime bir jest. Bir avuntu. Sonra kanadığımı hissettim. Boynumun, yüreğim... Çalıp durdu telefon. Sonra kızarmaya başladı kaldırım taşları, yerdeki kestanelerle birlikte. Sonra üçüncü kez karşılaştık. Ambulansta. Ama ben bakmıyordum artık sana. Bakmıyordum.

YAZAR (Sayıklar gibi): Derken birdenbire çekiliyor sular. Sonra ansızın baştan aşağı kumla doluveriyor her yer. Sapsarı, yumuşacık kum. Ve çölde bir çakıl taşı. (*Kadın ışıkları kapatır. Sahne ışığı 1. Perde, 3. sahnedeki gibidir.*)

NEON: Hadi. Otur koltuğuna. Bitir oyununu. Benden de söz et, laf açılırsa eğer. Az da olsa çitlat bir şeyler. Vaktin kalırsa tabii. Ördük sesleri yankılanmaz doğada. Sen seslen benim adıma. Teşekkür ederim. Ne yapacağımı bilemez bir haldeyken yalnız bırakmadın beni. Bir şeyler paylaştık sana dair de olsa. Beni de kattın haykırıp hatırlatmak istediklerin arasına. Sonsuzda bir gece. Bir ucu başka bir zamanda, bir ucu burada. Bundan böyle benim varlığım pek bir şey ifade etmeyecek senin için. Çünkü salonda olmayacağım. “N” sırası on numaralı koltuk boş kalacak. Ama üzülme. Seni izleyen, bu geceden haberdar olan başka gözler de var. “K-9”lar, “G-3”ler, “C-4”ler... Ya onlar

da gelemeyecek olsaydı? Ne yapardın o zaman? Koca bir hiç olurdu, benim gibi. İşte asıl felaket de bu olurdu. (*Donuk*) Ama senin hiç payın yok, öyle değil mi?

YAZAR: Ne dedin?

NEON: Benim ambulansa yetişmem gerekiyor. Kahramanım ambulansa. Cansız bedenimle yan yana. Yaşadığını fark edecek kimse yok yanında. Oysa ben yazarı değil oyuncuyu görmeye gelmişim. Haber verecektim ona, yazarının kaza geçirdiğini. Acı çektiğini ama hayatta olduğunu. (*Bir an adama bakar*) Eminim sen de tiyatroya gidecektin. Öyle ya, ilk kez bir oyunun sahnelenecek. Hayatının en önemli gecesi. Belki de yan yana oturacaktık salonda, eğer o patlama olmasaydı. (*Pencere tarafına bakar*) Neon ışıklarını görüyor musun?

YAZAR: Bu sabah tanımadığım biri yolumu kesti. İstiklal caddesinde. Çölde bir çakıl taşı.

‘Siz babamın arkadaşısınız,’ dedi çocuksu bir heyecan içersinde. Hiç değişmediğimi söyledi hayret ederek. Yıllardır asılıymış babasının dostlarının fotoğrafı, evlerinin duvarında. Yıllarca dinlemiş sakat babasından, babasının dostlarını, sanki hepimiz birer şarabi eşkiyaymışızcasına. Bıkıp usanmadan gözlerine bakmış fotoğrafların, çocukluk günlerinde. Arkadaşımı sordum neler yapıyor diye. Bir yürüyüşe öncülük etmiş bilmem hangi şehirde, o haliyle. Sıkı çocuktu arkadaşım. İnanmıştı davasına. Hayatı boyunca inandı zaten. Kendiliğinden gelmişti ilk nikah törenime, koltuk değnekleriyle. Oysa ben unutmuştum onu. Haber bile vermemiştim. Hala yürüyüşlere katılıyor o sakat haliyle. Duyunca gurur duyduğum gençliğimle.

NEON: ‘Siz neler yapıyorsunuz?’ diye sordu, İstiklal’de rastladığın eski arkadaşının kızı. **YAZAR:** ‘Oyun yazıyorum. Tiyatro oyunları.’

NEON: Sahi mi? Ben de basın yayını kazandım.

YAZAR: Ama henüz hiç biri oynanmadı.

NEON: Ev arıyorum.

YAZAR: Ama söz. İlk oyunuma çağıracağım sizi.

NEON: Liseyi bitirince erkek kardeşim de gelecek. Birlikte oturacağız.

YAZAR: Hepinizi çağıracağım.

NEON: Şimdilik bir zemin kat buldum.

YAZAR: Babana da haber veririz.

NEON: Ama çok rutubetli oluyor.

YAZAR: Unutmadan, selam söyle babana.

NEON: Bize yardımcı olabilir misiniz ev konusunda?

YAZAR: Selam söyle. Unutma.

NEON: Sonra vedalaştık.

YAZAR: Sonra vedalaştık.

NEON: Arayacağını söyledin.

YAZAR: Öyle mi dedim?

NEON: Ama aramadın. Cılız, bakımsız bir ördedim o zamanlar. Ya ilk aşkına benzeseydim? O zaman arar mıydın?

YAZAR (*Sessizlik*): Niye kaldın? Niye hemen gitmedin?

NEON: Daha yakıdan tanımak istedim çocukluk kahramanımı, hazır gelmişken. Neye benzediğini, nasıl bir insana dönüştüğünü...

YAZAR: O saati bulur bulmaz yollayacağım babana.

NEON: Gerek yok. Bulamayacaksın zaten. Yarından sonra aramayacaksın bile. Ama sonsuza kadar göreceksin bu düşü. Ve her uyanışında avutacaksın kendini. “Yaşanacak olan patlamalarda, benim hiç payım yok.”

Neon yavaşça masaya yaklaşır, cebinden kestane külahını çıkartarak yazı masasının köşesine bırakır.

Sana bir sır vereyim mi? Horatio iyi bir dosttu.

*Kapıya yönelir, usulca açar sokak kapısını, çıkar,
ardından sessizce kapatır.*

YAZAR: Biz mektepteyken bir hayli uzaktı yeni milenyum. Düşünemeyecek kadar uzak. Bu nedenle hep yanlış düşler gördük. Hep farklı hayaller kurduk. Bin dokuz yüz seksen yılında sosyalizm gelecek demişti bana en yakın arkadaşım, delikanlılığımızın dumanlı bir gecesi, bozkır meyhanelerinden birinde Marks amcayla kadeh tokuşturup demlenirken. Bense bunun ikinci bin yılın sonunu bulacağını düşünüyordum. Bahse girmiştik. Gelmedi sosyalizm. Onun yerine darbe oldu. Duvar değiştiriyor insanı. Hele dört tane olunca daha da değiştiriyor. Hatta başka bir yaratığa dönüştürüyor.

Sosyalizm gelmedi. Ne seksenlerde, ne doksanlarda, ne daha sonra. Yanımızdan bile geçmedi. İyi de oldu. Bahsi kazandım. Hala saklarım kol saatini arkadaşımın, hatıra diye, seksen bire girdiğimiz yılbaşı gecesinden beri. Nereye koydum acaba? Bütün gün aradım. Dört döndüm evi. Altını üstüne getirdim. Ama bulamadım. Onu ararken şu hurda parçası çıktı karşıma. (*Telesekreterin tuşuna dokunur. Ses yankılanır.*)

NEON (Ses): Kahve suyunu ısıt aşkım. Yarım saate kalmaz yanındayım. Seni seviyorum.

YAZAR: Biliyorum, çok hassas oldum son zamanlarda. Ota boka zırlıyorum. Öleceğimi kurup sonra da kendi halime gözyaşı döküyorum. Sanırım beynimin zapt edildiğini düşünüyorum. Dost görünümlü düşman nöronlar tarafından, son kalesine kadar istilaya uğradığımı düşünüyorum zavallı beynimin. Bütün ışıkları söndürdü misafirler. Ne o, küresel ısınmamış. Bana yer kalmadı beynimde. (*Sessizlik*) Biliyorum, ben hak etmedim o kol saatini. Çünkü o bahis geçersizdi. Çünkü var

olmayan bir şey hakkında bahse giremeyiz. Çünkü hiçbir zaman çalan olmadı kapıyı. Çünkü yeni bin yıla da eli boş girdik. Saati bulur bulmaz iade etmeliyim. (*Sessizlik*) Dağıldı gene ortalık. Sağda solda cam kırıkları, kirli tablalar, meyve çekirdekleri, resimler, kullanılmış kağıt mendiller... Bir de utanmadan halıya basmış kanlı ayakkabılarıyla. Alışık değilim ben böyle dağınık yaşamaya. Çarşaf da kirlenmiştir şimdi. Buruş buruş olmuştur (*Masanın üzerindeki kadehi alır*) Yarın yeni bir gün. Ve de benim hiç payım yok, yaşanacak olan patlamalarda. (*Kadehini boşluğa doğru kaldırır*) Güzel günlere. (*İçer. Müzik cihazına dokunur, cızırtılı biçimde, hafiften 9. Senfoni duyulur. Kestane külâhına bakar, eline alır, kestanelerden birini çöpe atarken*) Çölde bir çakıl taşı. Yaramaza bak sen. (*Sahne yavaştan kararmaya başlar*) Kim atmış olabilir ki? Benden habersiz kim girebilir düşüme?

Sahne iyice kararır. Neon'un sesi duyulur.

NEON (Ses): Merhaba. Hatırladınız değil mi beni? Siz benim kahramanımsınız.

9. Senfoni oldukça yüksek bir biçimde baştan ve ana kolonlardan verilir, boş sahne aydınlanır. Yazar sahneye girer, izleyenleri selamlarken salondaki N: 10 numaralı boş koltuğa ışık düşer, Yazar boş koltuğa da selam verir ve son olarak sahnenin köşesindeki karanfillere ışık düşer. Karanlık.

Perde

4. OĞUZ ATAY ETKİNLİĞİ - TİYATRO ÖDÜLÜ SONUÇ BİLDİRİSİ

08 Aralık 2009, Salı

KASTAMONU VALİLİĞİ İL KÜLTÜR VE TURİZM MÜDÜRLÜĞÜ

Kastamonu Valiliği'ne bağlı İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü'nün düzenlemiş olduğu "Oğuz Atay Etkinliği"nin 4.süne ulaşmış olmasından dolayı sizleri içtenlikle kutluyoruz. Kastamonu'da yaşamış olan bu değerli yazarımız, sizlerin çabalarıyla, Kastamonu'da yaşatılmaya devam edecektir. Bu nedenle başta Kastamonu Valimizi ve İl Kültür Müdürünü ve araştırmacı Numan Karanlık olmak üzere tüm emeği geçenleri kutlar ve 4. etkinlikte de başarı dileriz.

Aydın kimliğiyle Oğuz Atay'ı ve kullandığı anlatım teknikleri ve biçimi ile yeni bir tür roman yazımını gerçekleştirmiş olan bu değerli yazarı anmak, onun sanatını, sanat anlayışını genç kuşaklara aktarmak ve bu yolla da ülkemizin kültür ve sanat yaşamına katkıda bulunmak üzere yola çıkan bu etkinliğin 4. yılına ulaşmış olması büyük bir başarıdır. Bu başarıda emeği geçenlerin yazarımızın Oyunlarla Yaşayanlar adlı tiyatro oyununu kaleme alması ve eserin Devlet Tiyatrolarında da sahnelenmiş olmasını ölçüt olarak 4. etkinliği Oğuz Atay –Tiyatro Ödülü'ne ayrılmış olması bizleri son derece sevindirdi.

Bizce Oğuz Atay'ın şu sözleri çok önemlidir; "...Bir süreden beri biliyorum ki, bir şeyi ileri sürmeden, ifade edilmesi kaçınılmaz duruma gelen duyarlıklardan söz etmenin anlamı yok. Öyleyse hemen anlatmaya başlamalıyım, gerçek yaşantı oyalamaya gelmez." İşte bu yüzden Oğuz Atay hiç durmamış, oyalanmamış, hemen anlatan ve acelesi olan bir yazardır. 13 Aralık 1977'de onu kaybettiğimiz zaman 43 yaşındadır ama o aslında 160 yılı aşan roman hayatımızın 160 yıllık çınarıdır, şimdi de buna 4 yaş daha ekleyen Kastamonulularca 164. yaşını aşmaktadır.

Oğuz Atay, Türk ve Dünya edebiyatını derinlemesine okumuş, özümsemiş, yeryüzü kültürüne tümüyle sahip çıkan büyük ve usta bir yazardır. Bu yüzden bir okur grubuna, bir toplumsal soruna, bir tek ideolojiye, bir tek yazın biçimine sarılmaz. Tümüyle dalga geçerken son derece ciddi bir yapıt ortaya koyar ve hepsini içtenlikle kucaklar. Genç yaşta kaybettiğimiz oyun yazarı Memet Baydur, Oğuz Atay için, " O biliyordu, birçoğumuz sonradan keşfettik.

İroni hem insancıl, hem eleştirel, hem devrimci, hem de açıklayıcıdır. İroni iyidir. Elzemdir," diyor.

Oğuz Atay'ın eleştirel yaklaşımı ve toplumu analiz etmedeki ustalığı Oyunlarla Yaşayanlar oyununda çok kültürlü yaşamda sanat üretme isteği ile ortak istekleri karşılama açmazını yaşayan emekli tarih öğretmeni Coşkun Ermiş'in dramını işler.

Bir yanda tarihin hamasi yanları,

Bir yanda geçim sıkıntısıyla süren hayat,

Bir yandan sanat yapma istemi

Öte yanda güncel gerçeklerin ağırlığı oyunun kanavasını oluşturur.

Biz de jüri olarak Oğuz Atay'ın olgun, sentezci kimliğine yakışan, sanat yaşamı boyunca belli bir çizgi tutturabilmiş olan ve çizgisinden taviz vermeyen, sanatçı olarak duruşu olan ve oyunları tiyatromuzda kendini kanıtlamış, oyunları sahnelerimizde yer alan bir yazarımızı seçmeyi yeğledik. Kazanacağı ödülle Oğuz Atay'ın adını taşıyabilecek ve çalışkan, yorulmak bilmeyen, anlatan ve anlatmaktan bıkmayan, birikimli ve üretken bir isme yöneldik. Son iki yılda yazılmış birçok oyunu okuduk. Değerlendirmemizin sonucunda yazar sayısını beşe indirdiğimiz ilk toplantının ardından ikinci toplantıda yaptığımız sonuca yönelik oylamada oybirliği ile yazar CİVAN CANOVA'yı Oğuz Atay Tiyatro Oyunu ödülüne layık gördük. Saygılarımızla.

JÜRİ ÜYELERİ

BAŞKAN;

Prof. Dr. Hülya NUTKU

(Öğretim Üyesi)

ÜYELER

Pınar MERTERKEK

(Devlet Tiyatrosu Dramaturgu)

Tülay Yıldız AKGÜL

(Araştırmacı)

Zeynep NUTKU

(Devlet Tiyatrosu Oyuncusu)

Sabri Şenol

(Araştırma Görevlisi)

Ezgi METİN

(Kastamonu temsilcisi- Türk Dili Edebiyatı Araştırma Görevlisi)

GEREKÇELİ KARAR İÇİN YAZAR HAKKINDA ÖN BİLGİ

“Yazdığınız oyun sizden bağımsız konuşmaya başlarsa ne mutlu. Sizin ek parantezler açmanıza gerek kalmıyor. O kendi bildiği yolda gidiyor. Hatta fazlasını bile söyleyebiliyor zamanı geldiğinde. Umarım bir gün başarırım bunu. Umarım daha vaktim vardır. Çünkü bugüne kadar yazmış olduklarımız, söylemek istediklerimin yüzde biri bile değil...” diyor, yazar Civan Canova...

Yazar Civan Canova, 1955 yılında Ankara’da doğdu.

1973 yılında Türk Eğitim Derneği (TED) Ankara Koleji’ni bitirdi.

1974 yılında Yılmaz Güney’in ARKADAŞ filminde oynadı.

Ardından oyuncu olmaya karar veren Civan Canova, Ankara Devlet Konservatuarından 1979’da mezun oldu.

İstanbul Devlet Tiyatrosu’na sanatçı olarak girdi. Çeşitli oyunlarda oynadı (Örneğin; *Antigone- Yaralı Geyik- Kunduz Kürk- Bir Yaz Dönümü Gecesi Rüyası- Truva Savaşı Olmayacak- Barış Gezegeeni- Kırmızı Pabuçlar- Jül Sezar- Lysistrata- Düşüş- Cadılar Macbeth’i- Danton’un Ölümü- Ölüm Tuzağı- Gizli Oturum- Yeşil Papağan Limited- Bir Casusa Ağıt- Kaktüs Çiçeği...*)

OYNADIĞI FİLMLER

Arkadaş – Nehir – 80 Adım – Sır-

2006 da oynadığı Eve Dönüş filmiyle Altın Portakal aldı. Sadri Alışık “Yılın En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu” ödülünü aldı.

OYNADIĞI TELEVİZYON DİZİLERİ

Çiçek Taksi- Gece Yürüyüşü- Bizim Aile

YAZARLIK GEÇMİŞİ

Gelelim Civan Canova’nın yazarlık yaşamına, Canova ilkin 1989 yılında KÖR BULUŞMA adlı bir film senaryosu kaleme alır ve bu senaryo Kültür Bakanlığının açtığı senaryo yazma yarışmasında en iyi 10 senaryo arasında girer.

Daha sonra oyun yazarlığına yönelen Canova, 1994 yılında KIYAMET SULARINDA adlı oyununu yazar. Oyun 1995’te İstanbul Devlet Tiyatrosu’nda oynanır ve yazara hem İsmet Küntay hem de Avni Dilligil “En İyi Oyun Yazarı”

ödülnü getirir.

1997’de SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI adlı oyunu gelir ve önce İzmit Belediye Tiyatrosu’nda daha sonra İstanbul Şehir Tiyatroları’nda oynanır. Civan Canova “Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü”nü alır.

2005 de FUL YAPRAKLARI, İstanbul Devlet Tiyatrosu’nda oynanır. Aynı yıl, 1999’da yazdığı ERKEKLER TUVALETİ adlı oyunu İzmir’de Güzel Sanatlar Fakültesi’nce kurulan tiyatrodan oynanır.

2006 yılında yine İzmir’de bu kez İzmir Devlet Tiyatrosu’nda DÜĞÜN ŞARKISI (2002) adlı oyunu sahnelenir.

Yazdığı diğer oyunlar arasında KIZILÖTESİ AYDINLIK (1996), ÜSTAT HARPAGON’A SAYGI VE DESTEK GECEŞİ (2004), MİTOSMORFOS (2005) NİOBE (2006), NEON (2007), PRÖMİYER (2008), LYDİA’NIN DÜĞÜNÜ (2008), TUNA’NIN KORSANLARI (2008) bu son oyunu çocuk oyunudur.

SONUÇ

JÜRİNİN GEREKÇELİ KARARI

Halen İstanbul Devlet Tiyatrosu’nun oyuncusu olan Civan Canova, oynadığı oyunlar, filmler, televizyon dizileri dışında yazar olarak Türk Tiyatrosunda önemli bir yere sahiptir. Çalışkan, üretken, konuları işlemedeki ustalığı, gözlemci kişiliği, sahneyi tanıyan ve oyuncuya, yönetmene olanaklar sağlayan yanı sıra tiyatromuza yeni bir soluk getirmiştir,

Civan Canova’nın yazdığı Neon (2007) ve Prömiyer (2008)de yazdığı oyunlarla jürimiz kendisini ödüle layık görmüştür. Her iki oyun da Mitos Boyut Yayınları tarafından basılmış ve oynanmamış oyunlardır. Neon oyunu N sırasında oturan seyirci ile sahne arasındaki yüzleşme üzerine kurulu ilginç bir oyundur, Prömiyer ise günümüz tiyatrosunun önemli bir özelliği olan metinlerarası ilişkilere örnek olan bir oyundur. Oyun bir alışveriş merkezinde oynanması tasarlanan bir oyun için bir araya gelen farklı dönemlerin tiyatrocularından oluşmaktadır. Yazar Civan Canova, Oğuz Atay’ın Oyunlarla Yaşayanlar’ında, Atay’ın da dert edindiği gibi acımasız günlük gerçeklere karşın sanat yapma ve sanatı gündemde tutma çabasını üretkenliği ile kanıtlamış bir yazardır.

Yazarımızın kaleminin durmaması dileğiyle, kendisini kutlarız. 05.12.2009

“Biz mektepteyken bir hayli uzaktı yeni milenyum. Düşünemeyecek kadar uzak. Bu nedenle hep yanlış düşler gördük. Hep farklı hayaller kurduk. Bin dokuz yüz seksen yılında sosyalizm gelecek demişti bana en yakın arkadaşım, delikanlılığımızın dumanlı bir gecesi, bozkır meyhanelerinden birinde Marks amcayla kadeh tokuşturup demlenirken. Bense bunun ikinci bin yılın sonunu bulacağını düşünüyordum. Bahse girmiştik. Gelmedi sosyalizm. Onun yerine darbe oldu.”

Böyle söylüyordu, bana hayatımın en anlamlı ödülünü hediye eden “Neon” adlı oyundaki oyun kişisi. Doğum günümün sabahı bitirmiştim o oyunu. Altına da not düşmüştüm, ‘Kendime bir doğum günü hediyesi’ diye. Meğer asıl hediye almam için iki buçuk yıl beklemem gerekecekmiş.

Kendi kurgulamış olduğum bu oyun kişinin, seksenli yıllar öncesi başka neler yaptığını pek bilemiyorum. Ama benim “Oğuz Atay” ismini duymam da aşağı yukarı aynı tarihlere rastlar. Ölüm haberini okumuştuk, bir bozkır dershanesinde, sahne dersine girmeden önce. İçim burulmuştu, beni otuz küsur yıl sonra ismiyle onurlandıracak olan kişinin bu dünyadan göçtüğünü öğrendiğimde. Oysa pek tanımıyordum. Daha doğrusu, tanışmıyorduk henüz. Belki de sezgisel bir empatiydi benimkisi. Tanışmamız ölümünden sonra oldu ne yazık ki. Ben biraz büyüdüm, birazcık silkelendim ve “Korkuyu Beklerken”e, “Tutunamayanlar” a tutuna tutuna hayatta ve ayakta kalmasını öğrendim.

Oğuz Atay, hayattan çekildiği halde hayat yolculuğunu ve varlığını sürdüren özel kişilerden biri olma sıfatıyla, anlatılmayanları anlatarak, düşünülmeyenleri düşündürerek hep ışık tutmuştur bana, bize, hepimize.

Değerlerimizin giderek azaldığı, varolanlarınsa görmezden

gelindiği bir tarih sürecinde, bizleri kendimizle tanıştıran, perdelerimizi bir hayli aralayan bu hayat mühendisine ve edebiyat devine, beni ismiyle onurlandırdığı için şükranlarımı sunuyorum.

Ve de “Oğuz Atay” adının sonraki kuşaklara tanıtılmasına katkıda bulunan kişilere de teşekkürü borç biliyorum.

Saygılarımla.

Civan Canova
13.Aralık.2009

ŞARKIYA BAŞLARKEN...

‘Niye bir kadın oyunu?’ diye sorsa biri bana mesela, ‘Dünyayı erkek gözüyle yorumlamaya kalkmak yetmezmiş gibi, bir de karşı cinsin duygu süzgecinin içersinde dolanmaya çalışmak. Ya da öyle sanmak. Bu mu derdin?’

Yoo... Ne alaka? Ayrıca kadın oyunları yazmak kadınların tekelinde mi olmalı yani? Bu mantığa göre Lafontaine’in de karga gibi düşünmesi ya da bir aslaninkine benzer rüyalar görmesi gerekmez mi?

‘Tamam işte. Kendi ağzınla yakalandın. Lafontaine’in aslanlar gibi rüya görmesi gerekmez, çünkü onun aslanları tıpatıp biz insanlarınkine benzeyen rüyalar görür. Bu mantığa göre senin kadın karakterin de, bir ihtimal erkek beyninin oluşturduğu düşünceleri, erkekçe söylemler halinde kaçırmasın sakın ağzından?’

Orasını bilemem. Onu yönetmene, oyuncuya ve izleyenlere soracaksın.

‘Peki, kadın oyunları az diye mi yazdın bu oyunu?’

Bana ne, azsa az. Öyle bir derdim olsaydı tek değil çok kadınlı bir oyun yazardım. Ya da çok oturup az çalışan erkekleri kafaya takar, sırf arkadaşlar bahane bulmayıp çalışsın, hatta biraz daha işleyip ılıdasınlar diye, bol koşuşturmalı, bol mızraklı bir erkek oyunu yazardım.

‘Belki de az masraflı, az oyunculu bir oyun yazarak, oynanma şansını yükseltmeyi geçirmişsindir aklından.’

Sinsice düşüncelerle oturmuyorum masa başına.

‘Fena mı yani oynanması?’

Fena olur mu, dünyanın en büyük mutluluğu. Ama Allah sizi inandırсын, oynanmasına ihtimal verdiğim en son oyunumdur

kendisi. Yanlış anlaşılmasın sevmiyorum demiyorum. Hatta yazarken bana çok büyük bir haz vermişti. Hala açıp okurum arada. Gene de benimkisi kişisel bir bağ. Kimsenin bu oyunu açıp okuduğundan bile emin değildim açıkçası. Yönetmenler genelde tek kişilik oyunları tercih etmezler. Benim gibi oyuncular sever sadece. Onlar da yönetmen bulmakta zorlanırlar.

‘O halde niye yazıldı?’

Nereden başlasam bilmem ki... Duygular diyelim. Korkular mesela. Korkular değişmiyor. Cinsiyeti yok korkularımızın. Mutluluklarımız da öyle. Ben bu oyunu kaleme aldığım dönemde, bir kadının gözlerinde ‘mutluluğu’ ve de ‘o mutluluğu yitirme korkusu’nu görmüştüm, aynı anda. Ve de o sıralar onun yüreğini aralayabilmem ya da kendimi onun duygu süzgecinin ağzında bulabilmem için, aşırı bir empati gayreti içersine girmem de gerekmiyordu. Çünkü o sıralarda yüreklerimiz aynı şarkının ritmini tutuyordu birlikte. ‘Düğün Şarkısı’

İlk yazma isteği, o iki korkuyu, o gözlerde yakaladığım an başladı işte. O noktadan sonra benim için en önemlisi, sahnede gördüğümüz ve de görmediğimiz oyun kişilerini ve yeni atmosferi oluşturmaktı. Bütün bir yazımı bu işe ayırdım. Sonbahar bitimine doğru bu oyun çıktı. O zamanki hayat arkadaşım ve ilham kaynağıma teşekkür ediyor, saygı ve sevgilerimi yolluyorum. Bütün bir yaz destek olmuştu bana. Bu oyunu, günün birinde onun oynamasını tasarlıyordum ama hayat bizim tasarılarımızı kaile almıyor pek. Korkularımız da bu yüzden işte. Tasarılarımızı yarım bırakma korkusu. Planlarımızın allak bullak olması ihtimali.

Bu oyun tam da bunu anlatıyor işte.

‘Hayat bütün planlarınıza rağmen sürüp gidendir’ gibilerden bir sözünü hatırlıyorum John Lennon’un. Müzisyenliğinin yanı sıra bir ozan olarak da çok severim Lennon’u. 80’lerin başında, kırklı yaşlarını henüz sürmeye başlamışken, ruh hastası bir

fanatiğinin kurşunlarına hedef olmuştu. O ana kadar onun da ileride yaşanacak olan zamanlarla ilgili türlü çeşit planları vardı kuşkusuz. 90'larla, 2000'lerle ilgili. Hepimiz gibi. Ama dışımızdaki evrene ait hesaplı ya da hesapsız oluşumlar, her ne kadar bazen öngörülebilir bile olsalar, genellikle bambaşka yollara ve akla hayale gelmeyecek neticelere sürüklüyor akıp giden hayatı... ve de hayatın sularında yol alan bizleri.

Bu oyun tam da bunu anlatıyor işte.

Gerçi ilhamını hayattan alarak bambaşka bir gerçek yarattı kendine ama sonuçta bu duyguların gölgesinde yazıldı.

Dışımızdaki evren ve dışımızdaki şartlar...

Ya içimizdeki evren?

Onun hiç katkısı yok mu bu aklın bile yetişemediği devinime, değişime?

İçimizdeki evren. Bilinçaltımız. Ve de gizli korkularımız, kuşularımız, gizli hedeflerimiz, özlemlerimiz, kendimizden bile gizlediklerimiz, gizliden gizliye çağırdıklarımız...

Bir sonraki yapının oluşmasında hangisi daha etken acaba?

İçimiz mi, yoksa dışımız mı?

Bilmiyorum. Kendimce sorguluyorum sadece. Bildiğin tek şey değişim, değişim, değişim...

Bütün bu düşüncelerin neticesinde, oyunu yazarken şu noktayı hiç bir zaman gözden kaçırmamam gerektiğine inandım: Biz sonraki zamanı, bir sonraki gerçeği bizler örüyoruz. Ama asla o an, birebir hayal ettiğimiz biçimde değil. Yaşam bizim ördüklerimizi birbirine karıştırarak bambaşka bir yapı çıkartıyor karşımıza. Bizler, daha sonra yaşanacak olan zamanları hep o an düşündüğümüz biçime göre inşa etmek istiyoruz. Ama başaramıyoruz. Çünkü doğa yasaları bizim hayallerimizle çelişiyor çoğunlukla.

'Peki önemli mi bu?'

O an için çok çok önemli. Hayati bir mesele hatta. Sonra ise

hiç değil. Çünkü hayallerimiz de değişimden payını alıyor. Hatta ideallerimiz bile. Büyü de burada işte.

En sevmediğim uğraşlardan biri, oyun broşürleri için yazı yazmaktır. Sıkıyor beni. Zorlama geliyor. Edebi ya da teorik cümleler arasına kendi oyunumun parantezlerini sıkıştırmaktan hazzetmiyorum. Anlatacaklarımın hepsi oyunun kendi içerisinde var zaten. Bundan sonra yönetmen konuşmalı.

Kısacası; 'Oyununuz hakkında ne diyeceksiniz?' diye soracak olursanız, sadece şunu söyleyebilirim:

Söylemek istediklerimin hepsini söyledim Ama artık yorum yok. Yorum Işıl ustanın ve Şebnem kardeşimin işi.

Sanırım perde açtığımız gece, ayrı şehirlerde sahne üzerinde olacağız. Saat 20.00'de kalbim hem İstanbul'da oynadığım oyunun seyircisi, ama daha çok da, onların affına sığınarak, Karşıyaka Oda tiyatrosunda birlikte soluyan sizler için çarpacak.

Emeği geçen bütün arkadaşlarıma çok teşekkür ediyor, saygılarımı sunuyorum.

CIVAN CANOVA

DÜĞÜN ŞARKISI
YA DA
AKHILLEUS İLE OPHELIA

(Oyun, 1 perde)

İlk kez 19 Aralık 2006 tarihinde, İzmir Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelenmiştir.

DÜĞÜN ŞARKISI YA DA AKHILLEUS İLE OPHELIA

Yazan: Civan Canova
Yöneten: Işıl Kasapoğlu
Dekor Tasarım: Hakan Dünder
Giysi Tasarım: Funda Çebi
Işık Tasarım: Zeynel Işık
Müzik: Alper Maral
Danslar: Maral Ceranoğlu
Klarnet: Zeynep Erözkan
Rol Dağılımı: Şebnem Doğruer

Kişiler:
Kadın
Baba
Anne
Kız kardeş
Öğretmen
Sahne Öğretmeni
Genç Sevgili

Otel odası. Loş ışık. Yatak, komodin, gardırop, paravan, pencere vs. Ortası boş bir ayna çerçevesi. Köşede asılı bir kuş kafesi, masada papatyalar, anı defteri. Askıda smokin ve gelinlik. Kadın yatakta, üzerinde saten gecelik, başında duvak, yüzü duvağın tülüyle örtülü olduğundan belli belirsiz seçilmektedir.

KADIN (Az önce gördüğü düşü sayıklar gibi): Yeşil... yemyeşil... Her yer... alabildiğine yeşil... Ortada bir havuz var. Kocaman. Renk renk çiçekler yüzüyor havuzun içinde. Nilüferler, orkideler, gelinfenerleri... Öyle güzel ki. Fıskiyesinden sular fışkırıyor, ta gökyüzüne kadar. Gökyüzü masmavi. Tek bir bulut parçası bile yok havada. Su damlacıkları gökyüzünden havuza doğru düşüyor... ve... bembeyaz köpükler oluşuyor suyun üstünde. Bembeyaz... Yüzlerce davetli. O kadar kalabalık ki saymakla bitmez. Arkadaşlarım, öğretmenlerim, onun yazar arkadaşları... Sonra tiyatrocular, ressamalar... ve şahitlerimiz. Ve de ailem. Annem, babam, teyzelerim, küçük kız kardeşim... Kız kardeşimin üzerinde upuzun bir tuvalet var. Süt beyazı. Sırtı açık. Gelinliğime benziyor. Minicik ellerini gökyüzüne doğru açmış kız kardeşim. Hareketsiz, dua eder gibi, gözü yolda bizi bekliyor. Diğerleri de öyle. Herkes çevresinde havuzun. Soluksuz, suskun, gelin ve damadın yolunu gözlüyor herkes. Derken açık renk bir Limuzin yaklaşıyor uzaktan. Ansızın bir ses yükseliyor kalabalığın arasından. "Geldiler!" (*Gelen arabayı başıyla takip eder*) İkimiz de içindeyiz arabanın. (*Sessizlik*) Ama ben, bizi başka bir yerden izliyorum. Havuz başından. Ötekilerle birlikte. Yani hem içindeyim arabanın, hem değilim. Ne komik. Birden, az önce 'Geldiler' diye bağırın kişinin kendim olduğumu fark ediveriyorum. Her şey o kadar canlı ki. Gerçek gibi. Sonra Limuzin havuz başının yirmi metre kadar ilerisinde duruyor. Yüzümü görüyorum camın ardından. Dudaklarımı görüyorum.

Belki yüzlerce duyguyu tek bir gülücüğe sığdırmaya çalışıyor dudaklarım. Onunla el ele tutuşmuşuz. Avuçlarımızda biriken ter damlacıkları birbirine karışıyor. Onun terlerinin benimkine karıştığını hissettikçe, heyecandan duracak gibi oluyor kalbim. Sonra babam ve kız kardeşim Limuzin'e doğru yaklaşıyorlar. Babam arabanın kapısını açarken kız kardeşim kocamı, yani az sonra kocam olacak adamı izliyor kaçamak bakışlarla. Ne kadar yakışıklı. Simsiyah bir smokin var üzerinde. Gururla gülümsüyor elimi tutarak. Sonra müzik başlıyor. Çok güzel, çok etkileyici bir müzik bu. Evet, çok güzel... (*Ansızın doğrulur*) Yazmalıyım bunları! Unutmadan yazmalıyım! (*Telaşla kalkar, masaya doğru gelir, kalemi alır, defterin sayfalarını açar. Bir an durur, kendi kendine*) Sonra ne oluyordu?... Sonra?... Sonra o sihirli müziğin eşliğinde indik arabadan. Nasıldı o müzik?... Hay aksi, hatırlayamıyorum şimdi. Bir anda uçuverdi aklımdan. Flütle çalınıyordu galiba. Pan flüt. Ya da ağız armonikası. Hayır, pan flüt. (*Bir an hatırlamaya çalışır*) Neyse. Sonra babamla göz göze geliyoruz.

Lokal ışıkta baba belirir, üzerinde düğün elbisesi. Baba ve daha sonra belirecek karakterler konuşmaz, bütün diyaloglar kadın tarafından söylenirken diğerleri yüz ifadeleriyle duygularını belirtir.

“Merhaba kızım.”

Cevap veremiyorum. Gülümsüyorum.

“Çok güzelsin.”

“Teşekkür ederim baba.”

“Benim minik kuşum. Demek uçuyorsun artık.”

Babanın ışığı söner.

Beni okula ilk götürdüğü günü anımsıyorum bir an. Ansızın bir geriye dönüş yaşıyorum düşümde. Film gibi. Küçüküm artık. Kız kardeşim yaşlarındayım. ‘Hadi bakalım,’ diyor babam, çenesi titreyerek. ‘Zil çaldı. Sınıfına gir.’

“Ben evleniyorum baba.”

“Bırak saçmalamayı da gir sınıfına. Duymuyor musun, zil çalıyor.”

“Zil değil o. Benim düğün şarkım.”

“Hayır. Okul zili!”

“Yanıyorsun babacığım. Okul zilleri sustu artık. Düğün şarkım o benim!”

Telefon çalar. Tekrarlayarak telefona doğru gider.

Düğün şarkım o benim... Düğün şarkım. (*Telefonu açar*) Durun. Ne olur kesmeyin sözümü. Unutmadan anlatmalıyım düşümü. Okul zilleri sustu artık. Düğün şarkım o benim. Bir türlü ikna ediyorum babamı. Bir dakika. Lütfen, kesmeyin! Sonra neden bilmem, pes edercesine koluma giriyor. Kız kardeşim gelinliğimin eteğini tutmuş, birlikte nikah masasına doğru yürüyoruz. O, iki adım geriden hafifçe aksayarak bizi izliyor. Benim Akhilleusum... Sonra?.. Sonra...

Bir süre düşünür, bu arada ahize elinden kayar, elleri farkında olmadan duvağına gider, tülü yavaşça kaldırır, gözlerinin altı çökük, yorgun, dudaklarında gelişigüzel sürülmüş kan kırmızısı ruj, sayıklar gibi.

Sonra alkışları duydum. Avuçları patlarcasına alkışlıyordu davetliler. ‘Bravo!’ diye bağırıyorlardı hep bir ağızdan. Derken flaşlar patladı. Bir an arkama dönerek ona baktım. Göz göze geldik. Bir kaç dakika sonra karısı olacaktım. Öyle mutluydum ki. Dünyanın en mutlu kadınıydım. Sonra kız kardeşime takıldı gözüm.

Lokal ışık, kız kardeş ve anne belirir.

Titriyordu zavallıcık heyecandan. Ve annemi gördüm. Havuzun kenarında, ağlamamak için zorluyordu kendini. Makyajı akmasın diye. Canın annem...

Kız kardeş ve annenin ışığı söner.

Nihayet nikah masasının önünde durduk. O aksayarak iki adım daha attı ve yanımıza geldi. Babam usulca çıktı kolumdan

ve beni ona teslim etti. Kocama. Sonra ansızın bir ses yankılandı düşümdede.

“417! Sınıfa gel kızım. Zil çaldı.”

İlkokul öğretmenim. Kalabalığın arasında durmuş bana bağıırıyordu.

Bu sefer ben de duydum zil sesini. Çok uzaktan geliyordu. Belli belirsiz. Sonra bütün davetliler yok oldu. Koca bir boşluk. Yalnızca ilkokul öğretmenim. Uzakta, çok uzakta...

Lokal ışık, öğretmen belirir.

“Çabuk gel buraya 417!”

“Yanlışınız var. 417 değilim ben!”

“Değil misin? Numaran kaç peki?”

“Numaram falan yok benim! Adım var!”

“Adın ne?”

“Bayan Akhilleus!”

Öğretmenin ışığı söner. Sessizlik.

Sonra bir an sahne hocamı görür gibi oldum. Sessizce bana bakıyordu, ‘Niye bıraktın okulu?’ der gibi...

Lokal ışık, sahne öğretmeni belirir.

Bir süre baktı... ve yok oldu.

Sahne öğretmenin ışığı söner.

Sonra... eski sevgilimi gördüm...

Lokal ışık, genç sevgili belirir.

Yanı başımda. Diz çökmüş, başını ellerinin arasına almış hıçkırarak ağlıyordu eski sevgilim. Neden bilmem, kocamı ve de diğerlerini ardımda bırakıp uzaklara doğru yürümeye başladım. Duvağım uçuşuyordu rüzgarda... Bembeyaz... Sonra durdum. Ve ona doğru döndüm. Kocama. Kollarını açmış, beni kucaklamak istemesine bekliyordu. Sonra gözlerini gördüm. O kadar emindi ki kendinden... Gülümsüyordu Akhilleusum gözlerimin içine bakarak. Bütün gücümle bağırma başladım.

“Geliyorum sevgilim. Bütün dünya duysun. Akhilleus ve

Ophelia evleniyorlar.”

(Sessizlik. Dalar, kendi kendine mırıldanır) Ne yaptın Akhilleus?.. Ne yaptın?..

Genç sevgili hıçkırarak ağlar bir süre, sonra ışığı söner. Kadının gözü yerdeki ahizeye takılır, telaşla alır, kulağına götürür.

Alo? Ne?... Uyandırma servisi mi? Özür dilerim. Öyle etkisinde kaldım ki gördüğüm düşün, bir an unuttum sizi. Sanırım zırdelinin biri diye düşünmüşsünüzdür benim için. Bilmem biliyor musunuz? Ben bugün evleniyorum... Söylemiş miydim?.. Teşekkür ederim. Dün gece aramızda eğlence düzenledik. Bütün kız arkadaşlarım geldi. Tam on üç kız. Yanlış duymadınız, tam on üç kişiydik bu odada... Yo, hayır on üç değil, on dört. Evet. On dört kişiydik. Çünkü kocam... yani müstakbel eşim demek istedim, on üç rakamının uğursuzluğunu önlemek için komşusunun muhabbet kuşunu ödünç alıp bize verdi. Böylece sayıyı on dörde tamamlamış olduk. Gerçi ben rakamların mutluluğumuzu etkileyebileceğine inanmıyorum ama ne bileyim... Düğün arifesinde böyle bir riski göze almak istemedim. Sabaha kadar türlü şaklabanlıklar yaptık. Görmeliydiniz halimizi. Gülmekten kasıklarımız ağrıdı. Sonra gün doğarken dokuzuncu senfoni ile göbek attık. Nasıl olur demeyin, oldu işte. Hem de çırılçıplak... Özür dilerim. Yani neredeyse demek istedim. Hayır hayır, elbette öyle değil. *(Mırıldanarak) Deli mi ne!. (Telefona) O kadar da değil hanımefendi. Doğru söylüyorum. Yalnızca üstümüzü çıkardık... O da şey için. Sıcak bastı hepimizi. Sonra bir ara bizimle birlikte oynasın diye kuşu da aldık aramıza. Kafesin kapağını açtık ve uçurduk odanın içinde. Keşke yapmasaydık bunu. Ne oldu biliyor musunuz?.. Ya... Kaşla göz arasında pencereden uçtu gitti. Saatlerce dönmesini bekledik pencerenin önünde. Türlü çeşit kuş sesleri çıkardık. Ama ne fayda. Gitti gider. Kocam ne cevap verecek komşusuna bilemiyorum. Müstakbel eşim yani... Sanırım yeni bir muhabbet kuşu alır. Aynı renk.*

Böylece adam da anlamaz sevgili Minnoş'unun uçup gittiğini... Sonra saat dokuza doğru kızlar ayrıldılar. Bir başıma bıraktılar beni bu otel odasında. Şaka söylüyorum. Az sonra gene gelecekler beni hazırlamaya. Annem de gelecek. Umarım dün gece kimseyi rahatsız etmemişizdir... İyi, sorun yok o zaman... Saat kaç şimdi? (*Saatine bakar*) Ooo, neredeyse öğlen olmuş. Acele etmeliyim. Dün akşamki gürültüler için tekrar özür dilerim. Ama söz size. Bu gece ben ve eşim elimizden geldiğince sessiz olmaya çalışacağız (*Kıkırdar*) Ya, ne demezsiniz... Sizden bir şey rica edebilir miyim? Beni az sonra gene arar mısınız? Şey için... Olur a kendimi alamam devamını da görmek isterim düşümün. Doğru söyleyin, başınızı ağrıtmadım değil mi? Teşekkür ederim... Öyle ya, dünyanın en mutlu kadını uyandırmak o kadar kolay değil. *Ahizeyi bırakır, sonra tekrar alır, iki numara tuşlar.*

Kusura bakmayın rahatsız ettim. Ben... içki istiyorum... Bir şişe viski. Jack Daniels. Yanına mı?... Bol miktarda buz. Evet yalnızca buz. Teşekkür ederim. (*Telefonu kapatır, kalkar, tam banyoya doğru giderken telefon çalar.*) Alo? Hayır, yanlış bağlandı. Burası 714 numaralı oda. (*Bir an bekler.*) Biliyor musunuz ben bu gece evleniyorum. Evet. Kusura bakmayın ama herkese söylemek istiyorum bunu. Karşıma kim çıkarsa. Akhilleus ve Ophelia evleniyorlar! Sağ olun. (*Dinler*) Öyle mi? Çok üzüldüm. O zaman darısı sizin başınıza diyelim. (*Telefonu kapatır, kıkırdar...*) Evde kalmış zavallı. İçkiyi de kaçırmışız epeyce. Acayip zonkluyor başım. Sanki kafamın içinde bir kafa daha var. (*Gözü masanın üzerindeki papatyalarla dolu bukete takılır.*) Ne yapıyordur şimdi acaba?. Benim Akhellus'um. Heyecandan kıpır kıpırdır içi. Ne güzel! Burada hazırlanıp birlikte nikah törenine gideceğiz. Hem de Limuzin ile. Gecikmese bari. Tanrım! Çok mutluyum! (*Buketi açmaya yeltenir, sonra bir an durur, vazgeçer*) Ya yağmur yağarsa bu gece? Nerede barındırırız onca insanı? Ya gelinliğim? (*Askıdan gelinliği alır, bakar*) Kim bilir ne hale gelir canım gelinlik. Oysa o

kadar da emek verdiler düğüne yetiştirebilmek için. Tanrım, ne olur... Yalvarıyorum sana. En mutlu günümde yağmur yağmasın...

(*Gelinliği üzerine tutar, sanki çevresinde birileri varmış gibi.*) Nasıl durdu? (*Dinler*) Teşekkür ederim. Elinize sağlık... Ama bence askıyı biraz daha kaldırın. Hah, şöyle. Bak, şimdi daha iyi oturdu, öyle değil mi? Yetiyecek mi dersiniz?... Şunun şurasında düğüne ne kaldı ki... On gün... Hayır, ne on günü? Bu günü saymazsak dokuz gün. Dur hayatım, çekiştirme eteğimi. Bir şey mi söylemek istiyorsun? İyi. Kulağıma söyle o zaman. (*Eğilerek dinlermiş gibi yapar, sonra doğrulur, diğerlerine*) Benim tuvaletimi ne zaman hazırlayacaklar diye soruyor. (*Usulca*) Düğünde eteğimi tutacak ya, çok heyecanlı... Duydun değil mi hayatım? Pazartesi günü seninki de dikiliyor. Efendim? Saçımı mı? Arkaya toplatacağım. Şöyle... (*Saçımı topluyor gibi yapar.*) Güzel mi?... Teşekkür ederim. Elbette duvak takacağım. Duvaksız gelin olur mu? Bittiyse değişebilir miyim üstümü? (*Paravanın arkasına geçer*) Kocam ne iş mi yapıyor? Söylemedim mi size? Kocam yazar benim. Oyun yazarı. Tiyatro ile ilgilenen herkes tanır onu. Tam beş tane oyunu var... (*Paravandan başını çıkartır*) O zaman şöyle hatırlatayım. Hani geçen ay televizyonda oynamıştı. 'Aydın Parladağı Yer' isimli bir film. Tamam işte. Onun senaryo yazarı benim kocam. Ciddi söylüyorum. Yani müstakbel kocam demek istedim. Nasıl mı karşılaştık? Ooo, çok uzun hikaye. Öyle bir çırpıda anlatamam... Tamam tamam anlatıyorum. (*Paravandan çıkar*) Oturun bakayım şöyle karşıma. Şimdi... Geçen yıl onun yazdığı bir oyunu izlemiştik tiyatrodaki. Ben ve sevgilim. Yani o zamanki sevgilim. İkimiz de hayran kalmıştık. Sonra ben aynı oyuna üç kez daha gittim. Tek başıma. Henüz tanışmıyorduk onunla. Yalnızca siyah beyaz bir resmini görmüştüm tiyatro dergisinde. O zamanlar biri çıkıp günün birinde tanışacağımızı söyleseydi, heyecandan küçük dilimi yutardım herhalde. Hele bir de onunla evleneceğimi söyleseydi, düşüp bayılırdım. Oysa

ilk karşılaşmamızda ne demiştim içimden söyleyeyim mi?... Suratsızın teki. (*Güler. Diğerleri de gülüyormuş gibi boşluğa, hayali kişilere bakar bir süre*) Hani vardır ya öyle tipler... (*Suratını buruşturarak taklidini yapar sonra yanındakilerden biri gülmüş gibi.*) Gülmeyin, doğru söylüyorum. Bizim okula gelmişti geçen yıl. Konservatuara. Bir söyleşi için... İkinci senemdi benim. Küçümser gibi bakıyordu bizlere, kürsünün ardından. Öğrencilerin sorduğu sorulara sanki onları aşağılamış gibi, kendince komik cevaplar veriyordu sürekli. Tam bir kaşık suda boğulacak adam diye düşünmüştüm. Ama aynı gece tuhaf bir şey oldu. Sabaha kadar gözümün önünden gitmedi hayali. Sonra o hafta sonu bizim okulun oyununa geldi. Hamlet'e. Ben Ophelia'yı oynuyordum. Seyirciler arasında onu görünce titremeye başlamıştım ansızın. Kendimi zor attım kulise. Oyunun bitiminde makyaj odasının kapısı vuruldu ve o girdi içeri. Diğer oyuncularını hiç umursamadan hemen benim yanıma geldi.

'Tebrik ederim.' dedi, 'Çok etkilendim.'

Sessizlik.

İlk kez bir yazarla el sıkışıyordum. Üstelik gözlerimin içine bakarak tebrik ediyordu beni. Tanrım! Müthiş bir duyguydu bu. Müthiş. (*Gözleri dalar*) Sonra mı? Sonra olur olmaz zamanlarda gelmeye başladı okula. Sürekli merdivenlerde karşılaşıyorduk. Farkında olmadan selamlaşmaya, sonra da konuşmaya başlamıştık. Farkında olmadan diyorum çünkü bu okul ziyaretlerinin, merdiven başı karşılaşmalarının aslında bir düzmece olduğunu bilmiyordum henüz. Düzmece ya... Meğer sırf beni kafeslemek amacıyla geliyormuş okula. Yaa. Sol ayağı sekiyordu hafiften. Aylar sonra anlattı bana. Küçükken bir kaza geçirmiş. Şeyi kopmuş... Aşil tendonu. Şurası yani... Ameliyat olması gerektiğini söylemiş doktorlar ama pek önemsememiş ailesi. Zamanla geçer demişler. Sonuçta da iş isten geçmiş. Ama o aksayış bile çok yakışıyordu ona. Öylesine güven dolu bir

yürüyüşü vardı ki... Giderek ilerlettik ahbablığı. Ve böylece onu daha yakından tanıma fırsatı buldum. O çevresine tel örgüler örülmüş, buz gibi heykelin içinde ne keşfettim bilin bakalım... Bir çocuk. Ufacık, cıvıl cıvıl, ele avuca sığmayan, fırlama bir velet. O koca adamın kibritçi kız masalını anlatırken hüngür hüngür ağladığına inanabilir misiniz? Ya istediği bir şeyi yaptırmak için nefesini tutmasına? (*Güler*) Peki bazı geceler evin içinde saklambaç oynamamıza ne dersiniz?... Daha bitmedi. Diyelim ki oturmuş, sakın sakın televizyon izliyoruz. Ansızın yerinden fırlayıp amuda kalkar. Doğru söylüyorum. Nedenini sorduğumda ise şöyle yanıt verir. Canım seni güldürmek istedi. Çocuk ruhlu işte. Kocam, kocaman bir çocuk. Bazen kapanır odasına, kapıyı kilitler, saatlerce çıkmaz. 'Akhilleus' diye seslenirim o zaman. 'Ne yaramazlık yapıyorsun bakayım içeride?'

'Hiç Ophelia! Sadece roman yazıyorum!'

Onu Akhilleus diye çağırırım çok hoşuna gidiyor. Bir de hikaye uydurdum Akhilleus'a. Benim Akhilleusuma yani. Hikayesi şöyle benim Akhilleusumun. Paris'in attığı ok topuğunu hafifçe sıyırmış ama saplanmamış. Yani gerçek Akhilleus'un ki gibi ölümcül bir yara değil onunkisi. Sadece topallıyor. Ama bu haliyle bile en yakışıklı, en cesur ve en akıllı savaşçı o. Yani eşim. Müstakbel eşim yani... O da bana Opheliam diyor. Laf aramızda hala kızgın bana, okulu bıraktığım için. Çağdaş tiyatrunun büyük bir Shakespeare oyuncusundan mahrum kaldığını söylüyor... Ona öyle geliyor tabii. Sevdiği için... Eski sevgilim edebiyat fakültesinde okuyordu. Birlikte ne hayaller kuruyorduk bir bilerseniz. Hepsi deli saçması geliyor şimdi. Gerçek aşk nedir, bilmiyordum ki o zamanlar. Öylesine kapılmış gidiyordum. Ama insan gerçekten kendini kaptırdı mı gözü hiç birey görmüyor. Bir anda bırakıverdim oğlanı. Şaşkına döndü zavallıcık. Tam iki şişe kanyak içip öldürmeye kalktı kendini bizim okulun avlusunda. Büyük olay oldu. Sonra disiplin kuruluna çağırdılar beni. Ben

de hiç düşünmeden ayrıldım okuldan. O hala acı çekiyormuş benim yüzümden. Eski sevgilim yani... Aslında sevgilim demeye bile utanıyorum şimdi. Ne de olsa evli bir kadın sayılırım artık. Aman, neyse. Nasıl olsa unuttur zamanla. Akhilleus kendisinden önce yaşadıklarımı hiç kıskanmadı. Hiç sorgulamadı beni. Çok farklı bir insan o. Çoğu erkek daha elini tutar tutmaz sorgulamaya başlar. ‘Benden önce ne oldu?’... ‘Başka kimin elini tuttun?’... ‘İleri gittin mi?’... ‘Yattın mı?’ Buna benzer bir sürü ahret sorusu. Ben bütün flörtlerimi anlattım ona. Tek bir soru bile sormadı. Yalnızca bıyık altından gülümsedi dinlerken. Dedim ya, o farklı biri. Güveniyor kendine. Şimdiye kadar yalnızca okuldan ayrılmama kızdı. Annem de kızdı tabii. Sonra sahne hocam. O da çok üzüldü. Belki de herkesten fazla... Babam hiç bir şey söylemedi. Onun evine taşınmama bile ses çıkarmadı.

Oyunu bırakır, gelinliği yatağın üzerine sererken kendi kendine.

Henüz üzerimde görmedi gelinliği. Damadın düğün gününden önce gelinliği görmesi uğursuzlukmuş. Öyle söyledi terzi kızlar. Ben de göstermedim. Ne saçmalık ama. Bir iki saat sonra gelip görecektir nasıl olsa. Biz prova yaparken o dışarıda bekleyip bol bol sigara içti. Çok sigara içeriyor. Ödüm kopuyor kalbine bir şey olacak diye. Ben onsuz yaşayamam ki. *(Dolaptan ayakkabılarını çıkartır, yatağın kenarına koyarken)* İkimize tam yüz sene ömür biçtim bundan sonrası için. Ben yüz yirmi iki yaşına geldiğimde o... yüz kırk bir olacak. Öyle ya. Günden güne ilerliyor tıp. Hücre nakilleri, organ kopyalamalar... Bütün bunlar bir kaç yıla kadar çocuk oyuncağı haline gelecek. Belki de sonsuza kadar yaşayacağız. Ne güzel. Akhilleus ve Ophelia! 3000 yılında nikah tazeleyecekler! Düşüncesi bile heyecan veriyor insana.

Komodinin çekmecesinden takılarını çıkartır, gelinliğin üzerine dizmeye başlar. Üstelik söz verdi bana. İlk çocuğumuz doğunca bırakacakmış sigarayı. Önce nişanlanınca bırakacağını söylemişti. Yedi ay önce yani. Nişanlandık ama olmadı. Yapamadı. Kendini

kafa olarak buna hazır hissetmiyormuş. Evlenince bırakacağına yemin etti. Dün gene konuştuk bu konuyu ama hala hazır değilmiş. Kafa olarak yani... Haklı. Çok dağınık kafası. İki ay önce yeni bir oyun yazmaya başladı. Sabah akşam onu düşünüyor. Nasıl oluyor acaba yeni oyunu? Öyle merak ediyorum ki... *(Smokine)* İçki içebilirsin Akhilleus. Hem de istediğin kadar. İçki içmek yakışıyor sana. Ayrıca içince daha üretken olduğunu söylüyorsun. Kabul. İçkiye yasak yok. Ama sigara? En kısa zamanda bırakılacak. Söz mü? Eskiden hiç korkmazdım ölümden. Seni tanıdıktan sonra korkmaya başladım. Tek isteğim sana bir çocuk doğurmak. Bir değil... Bir sürü... Hepsi de sana benzeyen, cıvıl cıvıl çocuklar. *(Boş ayna çerçevesinin önünde kendine bakar gibi durur)* Ona çocuk veren ilk kadın ben olacağım. Ne güzel. Eski sevgililerini hiç kıskanmıyorum. Yani demek istediğim, eğer hayatın anlamını onlarda bulsaydı ben yanında olmazdım şu an. Gerçi hiç söz etmiyor onlardan. Sorduğumda hep çeviriyor lafı. Başka şeyler anlatmaya başlıyor. Belki de benden önce hiç sevgilisi olmamıştır. Yok canım, imkan var mı? Böyle bir adamı rahat bırakır mı kadınlar. Aman, bana ne. Önemli olan ikimiziz artık. Her şey bir yana. Tiyatroymuş, oyunculukmuş, boş ver. Benim için dünyanın en büyük mutluluğu onu mutlu etmek. Keşke benden önce hiç ilişkisi olmasaydı. Kim bilir nasıl üzmüşlerdir benim bebeğimi. O pis parmaklarıyla dokunmuşlardır ona. Okşamışlardır. Yok canım, ne diye kıskanayım? Ben onun son sahibiyim.

(Sessizlik, mırıldanır gibi.) Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın...

Beni çekemeyenler gelinliğimi görünce ne düşünecekler acaba? Ve de neler diyecekler... *(Banyoya girerken)*

“Çok yakışmış hayatım. Tam bir Fellini gelini olmuşsun.”

“Ne?”

“Memelerin dışarı taşmış ayol. Uçları görünüyor.”

“Sen kendininkilere bak! Zeytin çekirdeği gibi!”

“Yırtmacı çok mu açık olmuş?”

“Yoo. Sana öyle geliyor. Hem bu model özellikle seçildi. Bacaklarım düzgün olduğu için. Çatladın değil mi kıskançlıktan.”

“Makyajın çok silik.”

“Daha makyaj yapmadım ki salak! Hem nişanlım beni böyle beğeniyor. Öyle değil mi hayatım? *(Sessizlik)* Sen beni makyajsız daha çok beğeniyorsun dedim. *(Sessizlik)* Öyle değil mi? *(Sessizlik)* Cevap versene! Gene kendinden geçmiş yazıyor. Bayılıyorum onun bu haline...

(Kısa bir sessizlik. Bornozla banyodan çıkar, dudaklarındaki ruj silinmiş, yüzü iyice soluk bir hal almıştır. Bir an banyo kapısının önünde durur. Gözlerini kapatır. Sayıklar gibi) Bu gece de yazı yazacak mısın? *(Sessizlik. Ansızın gözlerini açarak sevinçle bağırır).*

Anne! Ben evleniyorum!

(Hızla pencereye doğru yürür, söylenerek perdeyi açarken içeri gün ışığı dolar, döner, annesiyle konuşur gibi) Ne var bunda bu kadar şaşacak! Sen evlenmedin mi sanki? Büyük bir olasılıkla evleneceğini söylediğinde annen de sana böyle bir tepki göstermiştir. *(Taklidini yaparak)* Ya da tam tersi. Onların seçtiği biri ile evlenmişindir. Yani babamla. Babamın ayaklarının koktuğunu bilemezdi senin annen öyle değil mi? Ama ben biliyorum kocamın ayaklarının kokmadığını. Hiç bir yeri kokmuyor benim kocamın. Kıçı bile. Nereden mi biliyorum? Çünkü kokladım. Hem de her yerini. İmzayı basmadan önce kalite kontrol! Yaa!

(Sessizlik) Halbuki babam hiç tepki göstermemişti evleneceğimi duyunca. Ne tuhaf. *(Hayran hayran gelinliğine bakar)* Çiçeğim? Çiçeğimi unuttum. *(Telefona gider, telaşla bir kaç numara çevirir)* Alo? Alo anne? Çiçeğim... Çiçeğimi unuttum. Ne çiçeği olacak gelin çiçeği. Elbette lazım. Komodinin üstündeydi. Yatak odasında. Evet. Getirir misin gelirken? *(Bir süre dinler)* Anne ben ne diyorum sen ne söylüyorsun! Bunları konuşmanın zamanı geçti artık... Evet anneciğim eminim... Eminim dedim. *(Dinlerken*

of çeker) Anne farkında değilsin belki ama sekiz saat sonra evleniyorum ben. Evet çok iyi düşündüm... Yirmi iki yaşındayım ve tam iki yıldır bu anı bekliyorum... Evet anneciğim. *(Ahizeyi kulağından uzaklaştırır, bir süre bekler sonra tekrar kulağına götürerek)* Haklısın anneciğim... Elbette hiç bir şey için geç değil. Ben de seninle aynı fikirdeyim. Hatta yalnızca ben değil herkes. Dünyanın tüm iktidarları ve de muhalefetleri seninle aynı fikirde anneciğim. Sen olmasaydın evren genişlemezdi anneciğim. Ve de benim yüreğim... bu kadar daralmazdı sen olmasaydın... anneciğim. *(Bir an dinler gibi durur)* Uygun bir zamanda açıklarım bunları sana. Gelirken çiçeğimi unutma sakın. Yatak odasında. Komodinin üstünde. Hadi öptüm hayatım. Sonra konuşuruz bunları dedim... Nikahtan sonra. Hoşçakal... Hayır anne. Dinlemek istemiyorum! *(Telefonu kapatır)* Deli mi ne!

(Aynaya doğru yürür, bir an kendini izler) Biraz kilo verdim galiba. Gelinliği giyince anlarız. Tabii ya, inceldi belim. Baksana. Böyle miydin geçen hafta? Ya konservatuardayken?... Ophelia'yı oynarken?... O zamanlar ne kadar da zayıftım... Ophelia... Ne güzel isim... Ne güzel oynamıştım ama... Hayran kalmıştı hocalarım... arkadaşlarım... sonra o... *(Oynar)* **“Soruyorsunuz madem... Prens Hamlet’le ilgili... Bana gösterdiği sevgi o kadar kibarca ki!... En büyük yeminlerle söyledi söylediklerini.”** *(Ophelia’nın türküsünü söyleyerek gelinliği alır, bakar... sonra smokini alır, ikisini yan yana tutar, bakar...)*

“ Ben bir kızım gelirim pencereye... Eşim ol derim sana...”

(Sessizlik. Dalar, kendi kendine mırıldanır) Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın...

(Gelinlikle smokine bakar) Ne kadar da yakışıyorsunuz birbirinize.

(Smokine bakarak) Heyecanlı mısınız? *(Sessizlik. Gelinliğe bakar)* Ya sen? Ağlamak yok ama. Söz mü? *(Smokini okşar)* Seni seviyorum. *(Sessizlik)* Bu gece de yazı yazacak mısın? *(Gülümser...)*

Bir an gözü smokinin yakasına takılır) Tarım! Bu da ne! (*İnceler*) Bir leke. Hay aksi. Ne zaman oldu bu? Ne yapacağız şimdi? (*Aceleyle banyoya girer, elinde havlu ile döner, itina ile ceketin yakasını siler*) Lanet olsun! Çıkmıyor işte... (*Telaşla telefona gider, ahizeyi kaldırır, bir kaç numara çevirir.*) Alo? Evet hayatım, benim. Sana kötü bir haber. Smokinin yakası leke olmuş. Biliyorum henüz giymediğini. Zaten ben de anlamadım nasıl oldu. Belki de aldığımızda vardı da biz fark etmedik... Leke ilacı. En iyisi bir leke ilacı bulmak... Ne demek nereden bulayım, satın alacaksın sevgilim. Nereden mi? Nereden olacak bir tanem marketten. (*Bir süre dinler*) Tamam, anlaşıldı. Ben hallederim. Ama düğününe geç kalma sakın... Ben de seni bir tanem. Önemli değil. Elbette seviyorum. Hoşça kal. (*Telefonu kapatırken gülümseyerek*) Alem adam. (*Bir an düşünür, ahizeyi alır, tekrar numara çevirir*) Alo anne? Gelirken bir de leke ilacı al. Köşedeki markette vardır... Boş ver şimdi ne yapacağımı, sen yalnızca al. Unutma çiçek ve leke ilacı. (*Bir süre sıkıntıyla dinler*) Anne kesmek zorundayım hoşça kal. (*Ahizeyi yerine koyar, gardıroba doğru giderken tekrar telefon çalar.*) Aklındakileri söylemese çatlar. (*Hışımınla telefonu açar*) Bana bak çok bilmiş kadın. Üçe kadar sayıp kapatıyorum telefonu. (*Aceleyle sayarak*) Bir, iki, üç, hoşçakal. (*Ansızın durur, yüzü değişir, bir süre dinler*) Nasıl buldun beni?... (*Dinler*) Sağ ol... Yarın. Elbette düşündüm. Bak... Bizimki aşk falan değildi. Sadece öyle sanmıştık. Elbette seviyorum. Ama bir dost gibi. Saçmalama. Hiç kimse bir başkası için kıyamaz canına. O seviyor beni. Gerçekten seviyor hem de. Bu nedenle de hiç üzüyor. Çünkü üzülmemi istemiyor. Bugün sana döneceğimi söylesem çekilir aradan. Hayır, öyle demek istemedim. Örnek verdim sadece. Elbette aşığım ona. Bak... Yarın evleniyorum ben. Ne olur arama bir daha. Ve de... unut artık... Yeni bir yol çiz kendine. Anlaştık mı?... Sağ ol. Ben de sana mutluluklar dilerim... Güle güle. (*Telefonu kapatır, düşünceli bir tur atar odada, smokinin*

önünde durur, bakar) Ya çıkmazsa bu leke? (*Havluyla silmeye başlar*) Biraz fark etti gibi... (*Silerken*) Peki sen hatırlıyor musun ilk konuşmamızı?. (*Dinler gibi*) Evet? Hayır, ondan sonra. Beni tebrik etmek için kulise geldiğinde pek fazla konuşmamıştık ki. Yalnızca tebrik etmiştin. Ben de bin bir güçlükte teşekkür etmiştim, nefesim kesilerek. Ama ya okulun merdivenlerinde?

(*Oynamaya başlar, adam gibi*)

“Merhaba.”

(*Kendi gibi*)

“Merhaba. Hayrola? Halledemediniz mi işinizi?”

“Maalesef. Korkarım daha bir süre gelmek zorundayım.”

(*Oyundan çıkarak*) Seni numaracı seni. Artık biliyorum okula ne için geldiğini. (*Smokinin yakasını silerken*) Uslu dur. Hareket edersen çıkaramam ki lekeyi.

“Nasılısınız küçükhanım?”

“İyiyim. Teşekkür ederim.”

“Başka hangi oyunları çalışıyorsunuz bu sene?”

“Efendim?”

“Hamlet’ten başka diyorum. Çalıştığımız oyun var mı?”

“Yok... O kadar. Yalnızca Hamlet. İki yıldır Ophelia oynatıyorlar bana. Korkarım bu rolle kapatacağım sanat hayatımı.”

Nasıl da gülmüştün. “Ben de güzel bir jübile yaparım size.” demiştin kahkaha atarak. “Ama elli yıl sonra. Ve de tarihin en güzel Ophelia’sı diye yazarım tanıtım dergilerine.”

Senin bu sözlerini ciddiye alarak birdenbire saçmalamaya başlamıştım.

“Biliyor musunuz, ben sizin oyununuzu izledim... Geçen yıl... Hem de dört kez. Ama tanımıyordum sizi o zamanlar. Yani yolda görsem tanımazdım. Geçen gün söyleşi yapmaya geldiğinizde öğrendim sizin o oyunu yazan kişi olduğunuzu. Öyle heyecanlandım ki...”

Gözlerime bakarak gülümsedin. Hoşuna gitmişti

söylediklerim. Hoşuna gitsin diye söylemişim zaten... Yo, hayır. Onun için değil. Öyle hissetmişim.

“Çok çalışıyorsunuz değil mi? Şimdi ne yazıyorsunuz?”

“Yeni bir oyun bitirdim.”

“Çok isterdim okumayı.”

“Gurur duyarım. Eğer bu akşam misafirim olursanız hem birlikte okuruz, hem de konuşuruz. Bana beğenmediğiniz yerleri söylersiniz.”

“Şey...”

“Kusura bakmayın. Sanırım çok acele bir teklif oldu bu.”

“Yo, hayır. Gelirim. Hem de seve seve.”

Korkmuştum vazgeçersin diye. Bu nedenle de bir genç kıza yakışmayacak biçimde, hemen kabul etmişim teklifini. Bunu düşününce de nefret etmişim kendimden. Peşinden koşarak durdurmuşum seni.

“Bakın, ben hafifmeşrep bir kız değilim aslında. Daha önce hiç böyle bir teklif almamışım. Alsam da kabul etmezdim zaten. Ama nasıl oldu bilmiyorum, kıramadım sizi. İsterseniz erteleyelim bu buluşmayı. Evet, bence erteleyelim. Lütfen... Bakın, ısrar etmeyin... (*Dinler, ikna olmuş gibi*) Peki. Siz bilirsiniz.”

(*Smokine kucağına yatırır, okşayarak ona anlatır gibi*) Bekar yaşayan bir erkek için çok düzenli bir evin vardı. Kocaman bir çalışma masan, daktilon, bilgisayarın, kendi fotoğrafların, aldığı ödülleri, kitapların... Belki binlerce kitap vardı çalışma odanda... Sonra duvarlarda çeşitli ressamın tabloları, afişler... sonra çiçekler... Bir sürü çiçek. Bunca çiçeğe nasıl zaman ayırdığını merak etmişim doğrusu. Aklımdan geçeni okumuş gibi, ‘İki günde bir kadın geliyor.’ demiştin. ‘Çiçeklere o bakar. Bana yalnızca koklaması düşüyor. Bakın. Şu gördüğünüz gelinfeneri. En sevdiğim çiçek.’ Sonra da bana hangi çiçeği sevdiğimi sormuştun.

(*Cevap verir gibi*) “Papatya”...

Sonra da requiem dinlemiştik saatlerce. Her şey o kadar etkileyiciydi ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Sanki bir rüya alemindeydim. Ya da bir müzede... Hayranlarının nasıl yaşadığını görmek için kuyruğa girdiği, fotoğraflarını çektiği, ünlü bir yazarın müzeye dönüştürülmüş evindeydim. Üstelik baş başaydım onunla. İkimizden başka kimse yoktu evde... İşin en güzel yanı, sana olan hayranlığımdan yararlanarak hayallerimi yıkmaya kalkışmamıştın. Öyle bir insan değildin zaten. Çalışma masasının arkasındaki siyah deri koltukta oturmuşun hep. En ufak bir taşkınlık, bir imalı söz... ne bileyim, hiç bir şey yaşanmamıştı o gece. Sadece şeyden söz etmiştin bana. Yalnızlığından...

“Hayatımda eksikliğini duyduğum bir şey var. Ama adını koyamıyorum.”

Bunu söylerken gözlüklerinin ardından karşı duvardaki, o benim çok sevdiğim tabloya bakıyordun sanki. Palyaço kıyafetli çocuk tablosuna. Ya da ben öyle sanmışım. Gözlerinin mavi olduğunu o gece fark ettim. Ve sürekli viski içtin. Jack Daniels. Neredeyse bir şişeye yakın. O kadar güzel içiyordun ki. Hiç bozmamıştın kendini. Canım benim, hala da öylesin. Bana ise ne içmek istediğimi hiç sormadan, sanki evine daha önce bir kaç kez gelmişim ve ne sevdiğimi biliyormuşsun gibi bol sütlü, bol şekerli kahve ikram etmiştin. Fincanı tutuşturmuştu elime. Sonra da yazdıklarını okumuştun bana. Yalnız yaşayan bir adamı anlatıyordun oyununda. Sürekli odasındaki çiçekle konuşan, o çiçeği özlemine çektiği hayali bir kadının yerine koyan yapayalnız bir adam. Sonunda öylesine kızılıyordu ki çiçeğe, ya da kadına, su vermiyordu kurusun diye. Çiçek solunca da çok sevdiği bir kitabın arasına koyup saklıyordu onu. Renklerinin kaybolmasını istemiyordu. (*Sessizlik*) Oyundan çok seni incelemişim okurken. Dolmakalemimi hiç bırakmamıştın elinden. Sürekli onunla oynamıştın. Arada bir okumayı kesip soruyordun.

“Nasıl, güzel mi?”

“Efendim? Şey... E...evet. Çok... çok güzel. Peki niye kızıyor adam çiçeğe?”

“Hep böyle tutuk mu konuşursunuz?”

“Tutuk mu? Nasıl tutuk? Unuttunuz sanırım. Ben bir tiyatro öğrencisiyim. Konuşurken düşünebilirim belki. Ama tutuk konuşmam.”

“İstersen bu siz kelimesini kaldıralım artık.”

“Peki. Siz bilirsiniz.”

Bir ara gözüm yerdeki beyaz halıya takılmıştı. Farkında olmadan, günün birinde bu halının üzerinde sevişir miyiz acaba, diye geçirmiştim aklımdan.

“Ne düşünüyorsun?”

“Ben mi? Hiiç. Ne kadar temiz bir halı. Bembeyaz.”

(*Sayıklar gibi*) Sonraları... çok seviştik... o halının üzerinde. Siyah deri koltukta... benim oturduğum kanepede... çalışma masasının üzerinde... Evin her köşesinde. *Karanlık, sonra lokal ışık. Kadın usulca telefonla konuşmakta.*

Çok hoş bir insan. Bir tanışan hayran olursun. Sabaha karşı taksiyle eve bıraktı beni. Annem mi? Her zamanki gibi kaşlarını çatmış, pencere önünde beni bekliyordu. Sanki yediler kızını. Kapıdan girer girmez nerede kaldığımı sordu. Ben de anlattım. Neden mi anlattım? Ne bileyim, onun adını duyar duymaz yumuşayacağını düşündüm. Ama tam tersi oldu. Saatlerce tartıştık. Ağzına geleni söyledi. Yok efendim akli başında bir adam, gencecik kızı gece yarılara kadar evinde alıkoyar mıymış... Yaşayacağını yaşamış o. Bense hayatın başındaymışım daha... Beni kullanıp atarmış... Daha neler neler. Sonunda vurdum kapımı girdim yatağa. Ve bütün gece onu sayıkladım düşümde... Hiç işte. Uygarlıktan nasibini almamış, ilkel bir analık içgüdüğü onunkisi. Yok canım, hala konuşmuyoruz... İçeride. Kız kardeşime yemeğini yediriyor. Bak, sen en yakın arkadaşımın.

Bunları diğer kızlara anlatmak yok. Söz mü?... Az önce kapı çalındı. Yüzlerce papatya yollamış bana. Kimden geldiğini öğrenince geri göndermek istedi annem ama babam engel oldu. Babam mı? Ne kızması? Meğer babam zaten hayranmış ona. Bütün oyunlarını okumuş. Çiçeklerin kimden geldiğini duyunca şaşkına döndü. Babam yazarları çok büyütür gözünde. Sanırım edebiyat öğretmeni olduğu için. Ama o da gerçekten hak ediyor büyütülmeyi. (*Kapı çalınır, ışık, ahizeyi bırakır*) Geldi kızlar. (*Kapıyı açar, elinde içki tepsisiyle döner. Tepsiyi masaya bırakır. Yatağın ayakucundaki erkek pijamasına takılır gözü, alır, bakar...*) Bu gece yatağa girmeden önce bunları giyeceksin... İlk kez... Ve sonra çıkartacaksın. Sonra tekrar giyeceksin... Zamanla kokun sinecek bu ipek parçasına... Ve sen uzakta olduğu zamanlar ben bunu koklayıp avunmaya çalışacağım. (*Pijamayı koklar, öper*) Canım benim... Biricik sevgilim. (*Sessizlik. Mırıldanır gibi*) Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın...

(*Bir an gözü kafese takılır*) Zavallı kuş. Nerededir acaba şimdi? Sahibinde de hiç akıl yokmuş. İnsan tek muhabbet kuşu alır mı hiç? Kiminle muhabbet edecek hayvan ufacık kafeste? Fırsatını bulunca elbet kaçır. (*Bir an kapıyı dinler gibi yapar*) Ayak sesleri... Geliyorlar işte. (*Sevinçle kapıya gider, açar*)

Hoş geldiniz. (*Telefon çalar*) Bir dakika. (*Telefona koşar, açar*) Alo? Evet, uyandım. Teşekkür ederim.

Karanlık. Lokal ışık yalnızca kadının yüzünü aydınlatır...

Yakıştı mı kızlar? Ne dersiniz? Dur yavaş ol, belime batıracaksın iğneyi... Hadi bakalım bir yudum daha içelim. Ama yalnızca bir yudum. Bu geceyi ayık geçirmeliyim. Hayatımın en güzel gecesi bu gece. Biliyor musunuz balayını nerede geçireceğiz? Dünyada inanmazsınız. İtalya, İspanya, Fransa ve de son durak İngiltere. Gerçekten. Tam üç hafta. En çok nereyi görmek istiyorum tahmin edin. Hayır, değil. Bilemediniz işte. Shakespeare'in doğduğu kasabaya. Onun doğduğu eve gideceğiz birlikte. Nefes

aldığı havayı soluyacağız. Dolaştığı nehrin kıyısında dolaşacağız sarmaş dolaş... Bahçesini, oyunlarını yazdığı odayı göreceğiz. Ve ben, onun yazı masasına elimi süreceğim... Kimseye belli etmeden, gizlice elimi süreceğim o masaya. Kızarlarsa kızsınlar. Umurumda bile değil. Hatta oradan kovsalar bile yapacağım bunu. Söz size.

Lokal ışık kadını aydınlatır. Boş ayna çerçevesi ortada, seyirciye dönük. Kız, üzerinde gelinlik, aynanın önünde, aynaya bakar gibi seyirci yönüne bakmakta. Düğün müziği çalar. Aynaya bakar, sonra insanları selamlar gibi çevresine bakınır.

Hoş geldiniz... Çok teşekkür ederim... Evet. Çok mutluyum. Dünyanın en mutlu kadınıyım şu an... *(Bir an heyecanla önüne bakar, dinler gibi yapar.)* Evet. Kabul ediyorum...

Çevresine bakar gibi yapar, sonra yanında kocası varmış gibi döner, bakar, kocası onu öpüyormuş gibi gözlerini kapatır, müzik devam ederken ışık söner. Karanlık. Karanlık boyunca konuşma sürer.

Evet, şimdi geldik anneciğim. Rüya gibi bir düğün oldu öyle değil mi?... Belki hala eğleniyorlardır davetliler. Ama biz daha fazla sabredemedik ve kaçtık. Siz niye kalmadınız?... Haklısın anne. Bence bir an önce yat ve güzel bir uyku çek. Kocam mı? Şampanya getirmek için resepsiyona indi az önce. Anlamadım... Şimdi ne mi yapacağız? Bilmem?... Ne yapılır düğün gecesi anneciğim? Anlaşılan çok uzun zaman geçti aradan. İstersen babama sor. O hatırlar belki. Hoşçakal canım. Sabah uyanır uyanmaz ararım seni.

(Kapı çalınır) Geldi işte! Tanrım! Yüzlerce papatya! Demek şampanya bahaneydi!

Işık... Kadın yatakta, üzerinde gelinlik, saçları dağınık, yanında smokin. Yatak, kadının üstü, her yer papatyalarla kaplıdır. Elindeki anı defterinin sayfalarını çevirerek okur...

“Yeni hayatınızda ikinize de sonsuz saadetler dileriz, anneniz

ve babanız... Seni çok seviyorum ablacığım, çok güzel bir gelin oldun, kız kardeşin. Bu devirde birbirlerine bu kadar yakışan bir gelin ve bir damat az bulunur, bir yastıkta kocayın, arkadaşınız bilmemkim.”

Defteri kapatır, gözleri dalar.

Mutluydum. Uçuyordum mutluluktan... Dünyanın en mutlu kadını sanıyordum kendimi. Bir gece önce bu odada kız arkadaşlarımla eğlenmiştik. Düğünden sonra da kocamla bu odaya gelmiş, bu yatağa uzanmış ve sevişmiştik sabaha kadar. İlk kez yaşıyordum böyle bir duyguyu... ve sanki ilk kez sevişiyordum. Evet, ilk kez sevişiyordum. İlk kez... Kocamla... İlk kez kadın olduğumu hissediyordum. *(Sessizlik)* Fazla kalabalık değildi düğünümüz. Babam, kız kardeşim, arkadaşlarım ve onun bir kaç dostu. Annem gelmedi... Düğün şarkısı da çalmadı. Ya da ben duymadım... Bir tek kardeşim ağladı. Uykusu geldiği için. Yo, hayır. Ben de ağladım. Ama düğün sırasında değil. Sabaha karşı. Çok istedim Limuzin ile gitmeyi ama olmadı. O istemedi. Görgüsüzlükmüş. Öyle söyledi kocam. Bu nedenle de taksikle gittik nikah salonuna. Sonra da dostlarıyla birlikte salaş bir meyhanede içki içtik. Daha doğrusu onlar içti, ben baktım. Onlar konuştu, ben... duymadım bile... Yalnızca dudaklarının oynadığını gördüm ve kibarca gülümsedim... sustum.

Sessizlik.

“Duvağını çıkar istersen.”

Sessizlik. Kadın onu duymamış gibi önüne bakar.

“Duvağını diyorum. Çıkarsan iyi olur.”

“Efendim?”

“Duvağını çıkar hayatım?”

“Neden?”

“Görmüyor musun? Herkes dönüp dönüp sana bakıyor.”

“Kim herkes?”

“Diğer masadakiler.”

İlk kez orada utandım gelinliğimden. Ve ilk kez oyun havası çalarken gözlerim doldu. Oysa bir gece önce dokuzuncu senfoni ile göbek atmıştık.

Bir ara masadakilerden biri dönüp şöyle dedi kocama:

“Demek seni de kaybettik.”

Sonra da çığılığı andıran sinir bozucu bir kahkaha attı.

“Başarılarını gelin kızımızdan öğreniriz artık.”

Sonra bir kahkaha daha... Herkes dönüp ona bakmıştı. Oldukça sarhoştur adam. Cüssesine hiç uymayan incecik ses tonu, kocaman ağzı, kırmızı burnu, boyalı saçlarıyla insandan çok bir kuklaya benziyordu... Kocamın ilk gecemizi dostlarıyla sohbet edip içki içerek geçirmesinin dünyanın sonu olmadığına inandırmaya çalıştım kendimi. Ve sabırla dakikaları sayıp, otel odasında baş başa kalacağımız bir iki saati beklemeye koyuldum. Ama... o gece... bu yatakta hiç... hiç sevişmedik biz. Sadece gözlerimi kapatıp seviştiğimizi hayal ettim. (*Smokine bakarak*) Sen önce usulca yanıma ilişip öptün beni. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı o an. Sonra kalktın ve gün ağarınca kadar şu pencerenin kenarında oturup dışarı baktın... İçtin... Kimbilir neler geçiyordu aklından. Çok merak ettim ama sormadım bir türlü.

“Akhilleus... Yatmayacak mısın benimle?”

“Aşkım, bırak bu saçma sapan, modası geçmiş adetleri. Daha iki gün önce yatmadık mı?”

Sonra sabaha karşı usulca yanıma geldin ve tekrar öptün beni. Bu yetti bana. Başka ne isteyebilirdim? Sevdiğim adam yanımdaydı işte.

(*Pijamayı alır, bakar, koklar*) Balayına ise ancak evlendikten üç yıl sonra çıkabildik. Mart ayıydı. Dondurucu bir soğuk yaşıyordu bütün dünya. Yazarlar cemiyeti bir seminer için beş günlüğüne İngiltere'ye yollayacakmış seni. Öyle demiştin. Çok ısrar ettim beni de götürmen için.

“Ne olur sevgilim. Yalvarırım. Ben hiç rahatsız etmem seni...”

“Gezmeye gitmiyorum ben.”

“Ne olur... Beni seviyorsan...”

Sonunda kabul ettin. Uçakta bir sürü tanıdık yüz vardı. Düğün gecesi masamızda oturan o boyalı saçlı, kuklaya benzeyen adam, sonra diğerleri...

“Hepsi mi davetli?”

“Evet canım. Hepsi davetli. Uluslararası bir seminer bu.”

Ben balayı diyordum ama o beş gün boyunca hemen hemen hiç görmedim seni. Hep sabaha karşı geldin otel odasına. Hafif içkili, yorgun...

“Nerede kaldın Akhilleus?”

“Toplantı yeni bitti.”

Gene de hayatımın en heyecanlı anını yaşamıştım o gezide. Shakespeare'in, Ophelia'yı yaratan adamın yazı masasına dokunmuşum gizlice.

(*Sessizlik. Dalar, kendi kendine mırıldanır*) Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın...

“İlerideki çocuklarımızın şerefine.”

Ama hiç çocuğumuz olmadı bizim. Sevmiyordun aslında çocukları. Hatta nefret ediyordun. İlk yıl çok çabuk geçmişti. Anlamamıştım bile. Sonra giderek ağırlaştı ve sonunda geçmek bilmedi zaman... Onca yıl hep aynı evde oturduk. Senin bekar evinde. Akşamları hep requiem dinledik. Giderek daraldı ev. Duvarlar birbirine yaklaşmaya başladı. Nefret ediyordum requiemden, duvarlardaki o anlamsız tablolarından... (*Mırıldanır gibi*) Bu gece de yazacak mısın?... Evlendiğimiz ikinci yılıydı. “Bu gece de yazı yazacak mısın?” diye sormuştum sana çekinerek. Bir anda sigaranı yere atmış, hışım ile tekme savurmuştu çalışma masasına. Her şey dört bir yana saçılmıştı. Kağıtlar, çok değer verdiğin daktilon, bilgisayarın... Anlayamamıştım neden böyle bir tepki gösterdiğini. Suçlu bir fino köpeği gibi uzaklaşmıştım

yanından. Sonra da akşama kadar konuşmamıştın benimle. Gece benden sonra girmiştin yatağa. Gözlerim kapalıydı. Uyuyormuş gibi yapıyordum seninle konuşmamak için. Ama emindin uyumadığımdan. Usulca yanıma uzandın, bir süre suskun kaldın, sonra buz gibi bir ses tonuyla şöyle dedin:

“Sen bana engel oluyorsun.”

Cevap vermedim.

“Ne zaman işimin başına geçsem pişman ediyorsun beni!... Belki de kızmamam gerekir!... Çünkü sen yaratıcılığın ne olduğunu bilemezsin. Suç bende. İnsan ya yuva kurar ya da...”

Oysa kötü bir niyetim yoktu ki benim. Sadece seninle sevişmek istemişim. Bu nedenle sormuştum ‘Yazacak mısınız?’ diye. Doğru, istememişim çalışmanı. Ama kadınca bir içgüdüydü bu. Ben ne anlarım yaratıcılıktan? Oyunculuk eğitimini yarım bırakmış yeni evli genç bir kadının, ünlü bir yazar olan dahi kocasıyla durduk yerde sevişmeye hakkı olmadığını, her an doğum sancısı çeken beyefendiye dokunmanın, elini tutmanın, hatta yanından geçerken nefes almanın, sanat dünyasını çok önemli yapıtlardan yoksun bırakabileceğini, ve de buna teşebbüs edenlerin insanlık suçu işlemiş olacağını nasıl bilebilirdim!

“Sanık! Ayağa kalk!... Kocanla sevişmeyi aklından geçirerek büyük bir insanlık suçu işledin!”

“Evet hakim bey.”

“Bunun cezası nedir biliyor musun?”

“Biliyorum hakim bey. Müzeye dönüştürülmüş, nefes almayan bir evde müebbet pranga mahkumluluğu.”

(*Boş kafese bakar*) Sen kaçtın küçük kuş. Başardın bunu. Belki uçar uçmaz öldün o gece. Ama olsun. Kurtardın kendini. Ya ben? İki kişilik bir kafeste, muhabbet düşleri görerek, yapayalnız, pinekledim durdum. (*Öfkeyle*) Seni engelliyordum! Aşağılık! Duygusuz herif!

(*Smokini parçalamaya başlar*) Hayvan! Gidip manastıra

kapasaydın o zaman. Bol bol yazardın orada. Kafanın içinde ne varsa yazardın. Hiç bir şey yaşamadan!.. Yalnızca yazardın!.. Durmadan!.. Gece gündüz!.. Duygusuz herif! Sen mi değiştirecektin dünyayı?.. Hiç görmediğin kişiler için kafa patlatacağına, yanı başında sonsuz bir sabırla bekleyen kadını görseydin ya! Ahmak! (*Smokini koltuğa fırlatır. Ağlayarak*) Ya sonra? Tekrar yataktan kalkıp bütün gece yazı yazmışsın. Sabaha kadar. Gün ağarırken öperek uyandırmıştın beni. Üstelik ağlıyordun.

“Kusura bakma sevgilim. İstemeyerek kırdım seni.”

Sevişmiştin benimle. Tek başına. Bense... eziliyordum ağırlığının altında artık. İstemeyerek kırmış beni. Taş yürekli. Kafasının içindekileri o an kağıda dökemezse rahat edemiyormuş! (*Sessizlik, içki içer*) Bilmem... Belki de sen haklıydın. Belki ben bilemedim sana ne zaman ve nasıl dokunmam gerektiğini.

Sessizlik.

O akşam bir kucak dolusu papatya getirmiştin eve. Önüme sermiş, diz çökmüş ve ayaklarımı öpmüştün... Çok mutluydun. Çünkü bitirmiştin yeni oyunu... beni bitirdiğin gecelerden birinde...

(*Başucundaki viski bardağını alır*) Ve ben ilk kez o gece sarhoş oldum. Önce bir bardak... sonra iki, sonra üç, dört, derken günde bir şişe. Her gün bir şişe Jack Daniels. (*Bardağı smokine doğru kaldırır*) Şerefe... (*İçer. Sessizlik*) Sonra bir gün gizlice okudum yazdıklarını. Karısı tarafından bir türlü anlaşılamayan, bu nedenle de üretemeyen mutsuz, yalnızlığa mahkum, alkolik bir adamı anlatıyordu. Yani seni anlatıyordu. Bütün bunların nedeni karın mıydı? Yazdığın oyunda bile yalan söylüyordun Akhilleus. Pis yalancı! (*Sessizlik*) Keşke bu kadarla kalsaydı yalanların... Gene de ömrümün sonuna kadar her şeye katlanabilir, seni sevebilirdim Akhilleus. Ama ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın... Niye?..

Bu gece ikinci gecem... Yirmi dört saat oldu. Yirmi dört

saattir bu otel odasındaayım. Kimsesiz... yapayalnız... Hayali kişilerle konuşuyor, seninle geçirdiğim zamanı canlandırmaya çalışıyorum kafamda. İnsanın yaşadıklarını sorgulaması mı gerekiyor, yoksa yalnızca kendini kaptırıp yaşaması mı?... Bilemiyorum. Yaşananları yönlendirmek elimizde miydi acaba? Yaşananları yönlendirmek elimizde değilse ve tekrar başa dönebilsek, bütün bu yaşadıklarımızı sonunu bile bile tekrar yaşar mıydık? Kaç yıl geçti acaba aradan? Belki üç, belki beş... Belki de daha fazla. (*Sessizlik*) Bu gece düğünüm vardı benim. (*Sessizlik. Koltuktaki smokine bakarak*) Niye çıktın koltuğun tepesine?

Canın beni güldürmek istedi, öyle mi? Canın beni güldürmek istedi, canın benimle sevişmek istedi, canın benimle sevişmek istemedi, canın yalnız kalmak istedi, canın şunu istedi, canın bunu istedi... Canı çıkarısca! Ya benim canım? Sonra zavallı kibritçi kız ısınmak için birer birer kibritlerini yakmaya başlamış. (*Sessizlik*) Hadi. Ağlasana. Eskiden gözlerin dolardı bu masalı dinlerken. Hadi. Nefesini tut istersen. Ya da saklambaç oynayalım. Ne dersin? Canın beni güldürmek istemiyor mu artık? Oysa ilk aylar hep güldürürdün beni. Sonra aynı evde yaşadığımızı bile unuttun. Hiç bir zaman hatırlamadın evlendiğimiz günü... Bir çocuğumuz olsaydı belki her şey daha farklı olurdu. İstemedin. Ben... en büyük hayalimi gerçekleştirdim belki... Shakespeare'in yazı masasına dokundum... Oturduğu koltuğa, ısındığı şömineye hatta yatağına bile dokundum. Ya sana? Kocama? Değil dokunmak, yaklaşamadım bile. (Ağlamaklı, fısıltıyla. Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın?...

Ansızın karşısında kocası varmış gibi.

"Akhilleus!"

"Akhilleus deme bana! Benim bir adım var!"

"Sen de bana Ophelia deme! Oyun kahramanı mıyım ben, geri zekalı!"

Sessizlik, kendi kendine.

Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın? Her şeye katlanabilirdim

ben. Suskunluğuna, ayazına, etrafındaki taş duvarlara... her şeye. Ama dokunulmazlığı vardı bizim ilişkimizin. Kutsallığı vardı. Ne yaptın sen Akhilleus? Ne yaptın? Hiç kimseye, hiçbir şeye, hatta çiçeklerimize, şu deri koltuğa bile hesap verme gereği duymadan... (*Çılgılık atar gibi.*) Ne yaptın!

(*Sessizlik. Ansızın karşısında kocası varmış gibi*) "Sen de bana Ophelia deme! Oyun kahramanı mıyım ben, geri zekalı! Ahlaksız! Yalancı! Utanmadın demek, öyle mi? Demek aşık oldun? Hiç mi sızlamadı yüreğin? Demek değişiklik istedin! Demek her şey kötü gidiyordu ve sen, her şeyin kötü gitmesinin nedeni benmişim gibi, üstelik benim aşkımla beslenirken, bir başkasına aşk sözleri söyledin öyle mi! Pis aşağılık!"

(*Sessizlik, kendi kendine*) Neydi bu Akhilleus? Hayatımı böylesine vurdumduymaz, böylesine bencil, böylesine bonkör bir biçimde fırlatıp atma hakkını kim verdi sana? Tanrı mı?

(*Akhilleus'a*) "Söylesene kim verdi! Tanrı mı!"

(*Sessizlik, kendi kendine*) Seni böylesine farklı kılan neydi Akhilleus? Aşkımızın dördüncü yılı bitmemişti henüz. Ve sen aşık oldun. Bir başkası tenine dokunduğu, nefesini soluduğu zaman vicdanını sızlatmayan, seni bir mitoloji kahramanı gibi dokunulmaz ve masum kılan neydi? Gerçekten yarı tanrı olduğuna mı inandırmıştın kendini? Bunun için mi öğrenme zahmetine katlanmamıştın birlikte yaşama, dokunma, duyarlı olma ve sevme sanatını? (*Sessizlik, koltuğa oturur, karşısında biri varmış gibi*)

"Önce bir sigara yak istersen... Peki, sen bilirsin. İçki?.. Peki, sen bilirsin. Evet. Ben de sana ihanet ettim Akhilleus." (*Sessizlik*) "Sana ihanet ettim dedim!" (*Sessizlik. Bağırarak*) "Sana ihanet ettim ben! Kiskansana karını! Sana ihanet ettim diyorum! Sana ihanet ettim!"

Oysa ilk yıllar, düşüncesi bile kabus gibiydi. Korku salıyordu içime.

“Sonunda yaptırdın bana bunu. İktidarsız moruk! Ben sana ihanet ettim!” (*Cevap bekler gibi durur.*) “Tepki göstereceğine duygusuz topal!”

(*Sessizlik, ağlayarak*) Akhellium benim. Duyularını hep içinde yaşadın sen... Sevgini, acılarını, kıskançlıklarını... Hiç belli etmedin. Hiç bir şey söylemedin o gece. Seni çıldırtma çabalarımı hiçe sayıp arkamı döndün, sessizce çalışma odana girdin. Saatlerce gelmedin yatağa. Yatağımıza. Bir ara uykumda requiem duyar gibi oldum, düşünle karışık... Sabah uyandıgımda da yoktun yanımda. Çoğu sabah olduğu gibi. Kalktım, neden bilmem çalışma odasına yöneldim hemen. Kapıyı açtım, baktım... (*Sessizlik*) Yerde yatıyordun boylu boyunca. Bembeyaz halıda. Gözlerin açık, sanki palyaço kıyafetli çocuk tablosunu izliyormuşçasına, soluksuz... cansız... Üzerinde de bu vardı. Düğün gecesi giydiğin smokin. Sonra kan izleri. Boynuna, oradan ceketinin yakasına, oradan da halıya süzülmişti kan. Tuhaf bir şekil oluşmuştu halıda. Çiçek desenleri gibi... Papatyalar... Tıpkı papatyalara benziyordu beyaz halının üzerindeki kan damlacıkları... (*Gülümser*) Kırmızı papatyalar. Neden olmasın?

“Hayret, topuğundan vurulmamışsın! Ama gene de ölüsün!” (*Kahkaha atar*) Şakağından vurulmuş bir Akhilleus! Ne kadar itici. Üstelik lekelemişsin canım ceketini. Lekeli bir smokinle düğüne gidilmez ki! (*Sessizlik*) Eğildim, tabancayı aldım elinden ve öptüm seni dudaklarından. Bıkıp usanmadan, belki binlerce kez öptüm. Gözyaşlarım yüzüne damlıyor, sonra da senin yanaklarından süzülüyordu. Ağlayan sen miydin yoksa ben mi? Benim Akhellium. Saatlerce bekledim başucunda.

“Seni her zaman sevdim Opheliyam. Ve deliler gibi kıskandım. Ve de hiçbir zaman başka bir kadına aşık olmadım. Elveda... Senin Akhellium” (*Sessizlik*)

Benim için yazdığın ilk ve son yazıydı bu. Beni ölüme sığınacak kadar sevdiğini nasıl bilebilirdim Akhilleus? Hiç söylemedin...

Hiç belli etmedin. Bir sır gibi sakladın bunu benden. Ölümcül bir sır gibi. Yaşamı yönlendirmek elimizde olsa, ve de yaşanacakları bilsek... gelir miydim o gece evine? Bilmem... Gelirdim belki. Sana aşık olur muydum?... Olurdum ya... Elbette olurdum. Belki de her şey belliydi... Ta başından beri. (*Sessizlik... Başucundaki ilaç kutusunu alır, hapları avucuna döker, bir kaç tanesini içer, gözleri dalar*) Ne kadar temiz bir halı. Bembeyaz. Papatyalar yok henüz üzerinde. Kırmızı papatyalar... (*Sessizlik... Gülümser*) Bu gece düğünüm var benim... (*Bir kaç hap daha alır içkisiyle birlikte içer, bardağı smokine doğru kaldırarak*) Mutluluğumuza. (*Tekrar içer*) Bu gece düğünüm var benim. Sonra da bu otele geleceğiz. Kaç yıl önceydi acaba?... (*Boş aynaya bakar*) Bundan sonra oyunculuk yapabilir miyim?... Ophelia'yı oynayabilir miyim örneğin, eskisi gibi? Eski sevgilim nerededir acaba şimdi? Geçenlerde bir dergide şiiri yayınlandı. Tesadüfen çarptı gözüme. Okudum ama hiç bir şey anlamadım. Hala düşünüyor mudur beni? Ara sıra da olsa? (*Sessizlik. Pijamayı koklar*) Akhilleusum benim. Keşke yanımda olsaydın şu an... Uzak bile dursan yanımda olsaydın... Keşke... Canım... Senden kurtulabilmem için kaç yıl gerekli acaba? Beş? On? Yirmi?... Belki de yirmi yıl sonra seni hatırlamam bile. Belki de gülüp geçerim şu anki duygularıma. Komik gelir. Peki ya şimdi? Tanrım! Dayanılır gibi değil. (*Kalan hapları da içer, papatyalara bakar, eline bir tane alır, yapraklarını kopararak*) Seviyor, sevmiyor, seviyor, sevmiyor... sevmiyor. (*Gülümser*) Kendine çiçekler yollayan zavallı bir deliyim ben. Ve çok yakında üzerine çiçekler serpiyen bir toprak parçası olacağım. Umarım yazacağın hiç bir şey kalmamıştır artık. Çünkü bütün yazılanlar yaşayanlar için. Ve yaşamla hesabını kapattın sen. Yaşayanlarla da. Bir ben kaldım... Bu oda, bu yatak, bu gelinlik... ne kadar farklıydılar o gece. (*Smokini koltuktan alır, yatağa serer*) Beni özgürlüğüme kavuşturduğunu sanıyorsan yanıyorsun sevgilim. Artık sana sarılarak uyuyabilirim. Tek isteğim buydu benim. Sana

sarılmak... İlk günlerdeki gibi... (*Smokine sarılır*) Kocam. (*Çarşafı üstüne örter, gözlerini kapatır*) Kocam... İçindeki depremleri hiç bilemedim. (*Sessizlik*) Nasılsın Ophelia?

(*Ophelia gibi*) “Elbet bir gün düzeler her şey. İnsan sabırlı olmalı, evet ama ağlamamak elimde değil düşündükçe soğuk topraklara gömüldüğünü. Kardeşim de alır haberi neredeyse... Hadi artık, güzel öğütlerinize teşekkür ederim. Hadi, arabam gelsin! Geceniz hayrolsun, bayanlar, iyi geceler, güzel bayanlar, iyi geceler, iyi geceler!”

(*Ophelia'nın türküsünü mırıldanır*)

“Delikanlı kalktı hemen giyindi... Açtı kıza kapısını... Kız girdi içeri, kız girdi ama... Kız çıkmadı dışarı.”

(*Sessizlik*)

Ne iyi yapmıştın sen muhabbet kuşu. Uçup gitmiştin pencereden. Özgürlüğe doğru. Kurtarmıştın kendini.

“Benim minik kuşum...” demişti babam, evlendiğim gün. “Demek uçuyorsun?” Ama ben... uçamadım.

Işıklar hafifçe alınır, kadın kaybolurken lokal ışıkta Baba, Anne, Kız kardeş, Öğretmen, Sahne Öğretmeni, Genç Sevgili belirirler.

Alo?... Uyandırma servisi mi?... A, evet uyandım. Teşekkür ederim... Yo hayır, bir dakika. Uyanmadım henüz. Ama iyi ki aradınız. Ben... çünkü ben... korkunç bir kabus görüyordum. Çok korkunçtu her şey... Beni gerçeğe kavuşturdunuz. Ya da... Evet... Bu gece düğünüm var benim. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim...

Sessizlik. Karanlık... Telefon çalmaya başlar. Karanlıkta uzun bir süre çalar telefon... Sonra pencereye ışık verilir. Pencere açık, perde uçuşmaktadır... karanlık, perde.

1998

YILDÖNÜMÜ

(*Oyun, iki perde*)

MÜÇTEBA BEY: Yaşı belirsizdir

DAMAT: 20'li yaşlarda

GELİN: 20'li yaşlarda

BAY ÇIKCIK: 60'lı yaşlarda

BAYAN ÇIKCIK: 60'lı yaşlarda

Baba: 50'li yaşlarda

Dekor: Güya bir otelin kral dairesi. Oturma bölümü. Arka taraf neredeyse bütünüyle pencere, fonda siyah gökyüzü ve şehir ışıkları görülmektedir. Sol önde oda girişi kapısı. Onun tam karşısında, sağda, yan odaya açılan bir ara kapı. Sağ arkada yatak odası ve banyo bölümüne giden bir aralık. Sol arkaya doğru yanan bir şömine. Ortada hafifçe şöminiyi de gören bir kanep, iki koltuk ve sehpa, mini bar, bardaklar... Sehpanın üstünde bir şampanya kovası.

1. PERDE

Müçteba Bey yedek anahtarla oda kapısını açar ve girer. Kapı belli belirsiz aralık kalmalıdır. Üstünde tozpembe bir frak, beyaz pantolon, elinde beyaz eldivenler, başında siyah silindir şapka, koltuğunun altında ucu topuzlu bastonu, köstekli saati ve siyah çizmeleri vardır. Anahtarları cebine sokar, çevreye bakar, sonra sehpanın üstünde duran kitaba gözü takılır.

MÜÇTEBA BEY: “Yüzüncü Yıl Anı Kitapçığı. Otelimizin küçük bir hediyesidir, para ile satılmaz”. Baskı için bir hayli geciktik ama değdi doğrusu. Kapak tam da düşündüğüm gibi olmuş. Grup fotoğrafının tam ortasında olmasam da gayet rahat seçilebiliyorum. *(Kitabı almadan baston ucuyla açar, okur)* Konu başlıkları. Şeref listesi. Sayfa üç. Otelimizde konaklayan hanedan mensuplarının fotoğrafları. Sayfa on yedi. *(Karşısında kraliçe varmış gibi aceleyle eldivenini çıkartır, elini uzatır)* “Şeref verdiniz majesteleri. Yıllar sonra zat-ı alinize yeniden hizmet edebilmek, benim için tarifi imkansız bir onur.” *(Dinler gibi durur, cevap verir)* “Çok teşekkür ederim majesteleri. İyi istirahatlar majesteleri.” *(Kısa bir sessizlik)* Yoldan geçen birine üç vakte kadar gerçek bir kraliçe ile ikinci kez el sıkışacağımı söyleyecek olsam bana inanır mı acaba? *(Okur)* “Sayfa sekiz. Evliliklerinin ilk gecesini otelimizde geçiren konuklarımızın tarih sırasına göre listesi”. *(Kitabı alır, birkaç sayfa daha çevirir, başlığı okur)*. “Otel personelinin ilginç anıları.” *(Bir sayfa daha*

çevirir, hikayenin başlığını okur) “Bay ve Bayan Cıkcık’ in gelin odası”. İşte bu harika! Anılar bölümünün ilk sayfasına benim hikayemi koymuşlar. Bizler, otel idarecileri ve görevlileri olarak, tüm müşterilerimize eşit hizmet sunmakla gurur duyarız. Hepsi birer kraldır bizim için. Hepsi birer kraliçedir. Yüzüncü yılımızın şerefine, bütün eski kayıt defterlerini teker teker döktük ortaya. İlk gecelerini otelimizde geçirmiş, halen hayatta ve hala evli olan ne kadar çift varsa, birer birer bulup çıkardık. Ve bu eski dostları evlenme yıldönümlerinde yeniden misafir etmeye karar verdik. Bu yılki sloganımız söyle; “İlk gece konuğumuz olun, her zaman dostumuz kalın!” (*Dikkatini yeniden kitaba yöneltir, okur*) “Öğleden sonra yaşlı çifti evlerinden alarak otele getirmiştik. Sonra üst salona çıkıp yeni evlilerin düğün yemeğini kontrol etmiş ve nihayet hazır olup olmadığına bakmak için muhterem çiftin geceyi geçireceği bu muhteşem odaya gelmiştim.” (*Okumayı keser*) Uzun olmuş ama giriş cümlesi olarak etkileyici. (*Okur*) “Düğün salonundaki organizasyon tek kelimeyle kusursuzdu. Oldukça zengin bir düğündü. Bol bol altın takılmıştı geline.” (*Okumayı keser, mırıldanır*) Nasıl da kafayı bulmuştu damat. Çevresindeki yaşlı başlı misafirlere çaktırmamaya çalışarak masanın altına doğru eğilmiş ve çıkarmıştı midesindekileri. Sigara böreği, patates köfte ve... Amerikan salatası! Kimse görmemişti. Ama ben görmüştüm. Bir an göz göze gelmiştik, sonra görmezden gelerek çevirmiştim bakışlarımı. Yeni evliler, biraz da damat beyin durumu sebebiyle, rezervasyonları olmadığı halde geceyi otelimizde geçirmek istemişlerdi. Bu teklif resepsiyonda ufak bir telaşa yol açıtıysa da kendiliğinden çözülmüştü sonuçta. (*Sessizlik. Başkası gibi*) “Otelin bütün işleri senden mi soruluyor!” (*Kısa bir sessizlikten sonra cevap verir gibi*) “Evet efendim! Otelin bütün işleri şahsımdan sorulur! Bendeniz otel organizasyonları baş sorumlusuyum.”

(*Bir an durur*) Nerede kalmıştım? (*Kitaba bakar, kaldığı yeri bulmak için hızlıca mırıldanır*) “Oldukça zengin bir düğündü. Bol bol altın takılmıştı geline...”. (*Normal okur*) “Düğüne biraz da meraktan uğramıştım. O günkü görevim sadece ve sadece o iki yaşlı, güngörmüş, saygıdeğer misafirimizle ilgilenmekti. Onlara verdiğimiz değeri kanıtlamak için evlerinden almaya özellikle kendim gitmiştim.” (*Okumayı keserek*) Limousine’in masraflarını otelin tuvalet kağıdı ve kürdan ihtiyacını karşılayan şirket üstlenmişti. Bu nedenle otele gelmeden önce uzun bir şehir turu attırdık yaşlılara. Yol boyunca konuştu kadın. Mütemediyen. Bıcır, bıcır, bıcır... Sanki eşini kaybetmiş bir muhabbet kuşu. Bayan Cıkcık. Bay Cıkcık’se durmadan öksürdü. Boğulurcasına. (*Okur*) “Hırılıtlar ve anlamsız konuşmalar eşliğinde nihayet vardık otele.”

Kesin bir hareketle kitabı kapatır, bastonunu yere vurur, kısa bir karanlık. Bu arada Müçteba Bey kitaptan kurtulacaktır. Koltuğun ya da kanepenin köşesinde katlı, temiz bir çift çarşaf bırakılacaktır. İkinci baston sesiyle ışık verildiğinde, az önce sözünü ettiği zaman diliminin içindedir artık.

MÜÇTEBA BEY: Şu an saat... (*Saatini çıkarır ve bakar*) Yediyi üç dakika on altı saniye geçiyor. Az sonra şu kapıdan içeri yaşlı bir çift girecek. Bu gece kırkıncı evlilik yıldönümleri. Otelimiz bir sürpriz yaptı kendilerine. Geceyi kırk yıl önceki gerdek odalarında geçirecekler. Otele vardığımızda, giriş kapısı önünde görkemli bir karşılama töreni yapıldı kendilerine. Aman ne tezahürat ne tezahürat. Alkışlar, ıslıklar, konfetiler. Sonra da üst salonda foto muhabirleri, televizyoncular, şef garson ve yardımcıları, diğer müşteriler ve yaylı sazlar eşliğinde baş başa, kahve faslı. Bu arada, yüzüncü

yıl kutlama faaliyetleri kapsamında bir de anı kitabı bastırmayı düşünüyoruz. Anılar, kayıtlar, hatırlı konuklarımızın listesi... Bu ayın sonunda çıkar sanırım. Laf aramızda ben de bir anımı kaleme almak istiyorum. Mesela Kraliçeye hizmet ettiğim gece. Ya da Reisicumhurun kızının düğünü. Hangisini kaleme alacağımı karar vermedim henüz. Kraliçenin ikinci ziyaretini bekleyeyim diyorum ama o zaman da geç kalırım. Kitap çoktan basılmış olur. Henüz yaşanmamış bir anıyı şimdiden kaleme almamsa pek doğru bir davranış olmaz açıkçası. Vakit epeyce ilerledi. Kahve fallarına baktırıp asansöre binmişlerdir bile. *(Bir an kulak kesilir)* Şu an asansördeler. Adam hala öksürüyor. Kadınsa hala konuşuyor. İnatla. *(Ara kapıya doğru yürür)* Evet... On, dokuz, sekiz... *(Çarşafı görür)* Yedek çarşaf! Ah şu kat görevlileri! *(Telaşla çarşafı alırken)* Altı, beş, dört, üç... *(Ara kapıyı açar, girer, kapıyı kapatır, akabinde tekrar açar, kafasını uzatarak saymaya başlar)* Sıfır!

Bastonu yere vurur, akabinde tam karşıdaki oda kapısı, bir tekmeyle ardına kadar açılır. Bir süre sonra Damat, kucağında Gelin'le odaya girerler. Damat'ın üzerinde koyu bir takım, saçları uzun, yakası ve papyonu kaymıştır. Sakallıdır. Gelin'in üzerinde kırmızı eşofman ve lastik ayakkabılar, başında duvak vardır. Elinde yapma gelin çiçeklerini tutmaktadır.

DAMAT: Nihayet!

GELİN: Nihayet!

MÜÇTEBA BEY (Şaşkın): Bunlar da nereden çıktı?

Damat ters bir ayak darbesiyle kapıyı kapatır, kadını kucağından indirerek sert bir hareketle kapıya yaslar ve öpmeye başlar.

GELİN (Yarı cilveli): Yavaş olsana! *(Damat aldırmadan kadını öpmeye çalışır. Naz yapar gibi)* Yavaş ol dedim, sağır mısın?

MÜÇTEBA BEY (Araya girer): Kusura bakmayın, kesmek zorundayım. *(Gelin ve Damat aldırılmazlar)* Heeey!

GELİN (Müçteba Bey'i fark etmemişlerdir): Sadece sağır olsa iyi. Aynı zamanda hayvan. Yapma diyorum sana, dayanamıyorum.

Müçteba Bey bastonunu vere vurur, sahne donar

MÜÇTEBA BEY: İlk terslik böyle başlamıştı. Hiç hesapta olmayan bu iki konuk birdenbire dalıverdiler odaya. Son anda rezervasyon yapılırsa böyle karışır işler. Tek çare... O saatten sonra işi oluruna bırakmaktı. *(Bastonu yere vurur, sahne canlanır)*

DAMAT: Neye dayanamıyorsun? *(Tekrar cilveleşmeye başlarlar. Adam bir yandan da ceketini çıkartıp gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışmaktadır).*

GELİN: Çılgık atabilirim şimdi.

Müçteba Bey bastonunu tekrar vurur, sahne donar.

MÜÇTEBA BEY: Kesince bütün tadı kaçtı.

Müçteba Bey bastonuyla, bir orkestra şefi edasıyla hareketleri idare eder gibidir. Gelin ve Damat filmi geriye sararcasına toparlanıp, geri geri kapıdan dışarı çıkarlar. Müçteba Bey ara kapıdan çıkar, sonra elini uzatarak bastonu yere vurur ve kapı tekrar açılır. Damat ve Gelin az önceki gibi odaya girerler.

DAMAT: Nihayet!

GELİN: Nihayet!

Damat aynı şekilde ayağı ile kapıyı kapatır, sert bir hareketle kadını kapıya yaslar ve öpmeye başlar. Müçteba Bey de ara kapıyı kapatır.

GELİN (*Yarı cilveli*): Yavaş olsana! (*Damat ona aldırmadan kadını öper. Nazlanır gibi*) Yavaş ol dedim, sağır mısınız? (*Adam aldırmadan öpmeyi sürdürür. Kadın da nefes nefese kalmıştır, söylenir gibi*) Sadece sağır olsa iyi. Aynı zamanda hayvan. (*Bir an dudaklarını kurtarır*) Yapma diyorum sana, dayanamıyorum.

DAMAT: Neye dayanamıyorsun?

GELİN: Çıglık atabilirim şimdi.

DAMAT: Tutma kendini. Çıglık atmak istiyorsan çıglık at. Hatta birlikte çıglık atalım. Bütün otel inlesin. Hadi. (*Sarılır*).

GELİN: Deli ediyorsun beni.

DAMAT: Sen de beni!

GELİN: Su aygırı! Nefes al nefes!

DAMAT: Gerek yok. Senin nefesin ikimize de yetiyor.

GELİN (*İterek*): Şu maymun hikayesini bir daha anlatsana.

DAMAT: Sırası mı şimdi?

GELİN: Sabırlı ol hayatım! Lütfen. Evliliğimin ilk gecesinde bir cesetle sabahlamak istemiyorum. (*Adam umursamaz*) Aşkım... Acele işe şeytan karışır diyorum.

DAMAT: O ne demek öyle?

GELİN: Sonra uyuyup kalırsan...

DAMAT: Uyumak mı? Sen yanımdayken mi?

GELİN: Deli ediyorsun beni. Bunu son on beş saniye içersinde ikinci kez söylüyorum. Az öncekinde ihtiras kurbanıydım, şimdi ise daha sakın ve mantıklıyım. Ve tekrarlıyorum.

DAMAT VE GELİN (*Aynı anda*): Deli ediyorsun beni!

DAMAT: Etti üç.

GELİN: Deli ediyorsun beni! Etti dört!

DAMAT: Sen de beni.

GELİN: Sen beni daha çok.

DAMAT: Hayır! Sen beni daha çok.

GELİN: Isırırım o dilini.

DAMAT: Ama ısırılmazsan küserim.

GELİN: Başım dönüyor. Maymun hikayesini anlatsana.

DAMAT: Derken yavru maymun uyanmış... (*Maymun gibi*) “Anne! Baba! Akşam akşam nereye gidiyorsunuz? Ben de gelmek istiyorum, ben de gelmek istiyorum, ben de gelmek istiyorum!”

GELİN (*Katılırcasına güldükten sonra*): Sonunu anlat demedim. Baştan anlat.

DAMAT: Komik değil ki başı.

GELİN: O halde nasıl demiş bir daha yap, hadi hayatım. Nasıl demiş?

Damat (*Tekrarlar*): “Ben de gelmek istiyorum, ben de gelmek istiyorum, ben de gelmek istiyorum!”

Bir süre gülerler, kısa bir sessizlikten sonra.

GELİN: Bu yüzüğü hiç çıkarmayacağım parmağımdan. İsterse tenekeden olsun. Önemli olan manevi değeri. Milyonlarca insan açlıkla savaşırken pırlanta yüzük takacak halim yok herhalde.

DAMAT: Bak, çok istiyorsan... Kazandığım ilk parayla...

GELİN: İstemiyorum. Düşündüm, haklısın bu konuda. (*Sessizlik*) Ama sen ilerde çok almak istersen hayır demem.

DAMAT: Üçkağıtçı seni.

Sarırlılar.

GELİN (*Şöminede yanan odunlara gözü takılır*): Ne güzel yanıyor.

Çıtır çıtır. Alev büyülüyor beni. Bunun bir ömür süreceğine dair söz veriyor musun hayatım? Sana hayatım diye diye adını unutacağım neredeyse. (*Kısa bir sessizlik*) Duymadım hayatım.

DAMAT: Neyi bebeğim?

GELİN: Ateşin diyorum... Bir ömür... Söz veriyor musun?

DAMAT: Sen?

GELİN: İlk soran benim.

DAMAT (*Gözü şampanya kovasına takılır*): Şampanya! Açalım mı?

GELİN: Hani artık içmeyecektin?

DAMAT: İyiyim şimdi. Sanırım Rus salatası mideme dokundu. Hem bu gece içmeyeceğim demedim. Bundan sonra.

GELİN: Yok açmayalım. Patlatalım. Aslanlar gibi patlatalım. Bütün otel duysun.

DAMAT: Tamam.

GELİN: Ama banyoda.

DAMAT: Tamam.

Bir an birbirlerinin gözlerine bakarlar.

DAMAT ve **GELİN**: Seni seviyorum.

GELİN: Sakallarını kesmeyeceksin değil mi?

DAMAT: Etti yüz. Söz dedim ya sana.

GELİN (*Ansızın*): Hay aptal kafam.

DAMAT: Ne oldu gene? (*Kadın bir süre adama bakar*) Ne oldu söylesene.

GELİN: Evlenme cüzdanımızı yukarıda unuttum. Yemek masasının üstündeydi. Tam atacaktım çantaya, sen telaşa verince...

DAMAT: Yok karıcığım, ben telaşa vermedim. Yani bir an önce odaya çıkalım diye...

GELİN: Bana karıcığım dedin.

DAMAT: Karım değil misin?

GELİN: Ömrümün sonuna kadar. Ama evlenme cüzdanımız?

DAMAT: Getirirler, merak etme. Hadi.

GELİN: Ne hadisi?

DAMAT: Banyo... Şampanya...

GELİN: Tamam. Dur. Sigara da alalım yanımıza. Tüttürmeyecek miyiz?

DAMAT: Banyoda mı?

GELİN: Küvette.

DAMAT: Var mıdır küvet?

GELİN: Anlattı ya Müçteba Bey. Üstelik antika. Lady Simpson yıkanmış içinde. Restorasyon sırasında depodan çıkarmışlar. Ne heyecanlı.

DAMAT: Dolduracak mıyız?

GELİN (*Cilveli*): Doldurmayacak mıyız?

DAMAT: Yapma öyle.

Gelin (Aynı şekilde): Doldurmayacak mıyız? (Damat ansızın kadını sarılarak öper. Gelin başını kurtarır) Yavaş.

DAMAT: Senin suçun. Fevri hareketler yaptırıyorsun bana bazen. Bu huyunu hiç sevmiyorum.

GELİN: O halde gene yaptırayım. (*Aynı tavırla*) Doldurmayacak mıyız?

DAMAT: Anlaşıldı. Sen gerdeğe burada girmek istiyorsun.

GELİN: Yok yok, hadi. Şampanyamızı unutma.

DAMAT: Tamam. (*Fırlar, şampanya kovasını alır*) Buz gibi. Sigara var bende. Ne tarafta banyo?

GELİN (*Sağdaki ara kapıyı göstererek*): Şu taraf olmalı. (*Ara kapıyı zorlar*) Bu kilitli. Ne tatlı adam değil mi Müçteba Bey? Bana bak, ya ödeme konusunda bir sorun çıkartırlarsa?

DAMAT: Siz karışmayın dedi ya.

GELİN: Kim?

DAMAT: Şahidim olan. Dernek başkanımız. Ağabeyim sayılır o benim.

GELİN: Saray gibi oda. Düşünsene, geldiğinde kraliçe de bu odada kalacakmış. Ama biz daha kıdemliyiz ondan. Soracak olursa tarif ederiz, sıcak su musluğu hangisi, havlular nerede... Banyo yaparken tacını nereye asacak acaba?

DAMAT: Deli.

GELİN: Öyle mutluyum ki... Kendi kendime aşk nerede diye sorup dururken, Tanrı bir anda seni çıkardı karşıma. Söylesene, nedir bunun adı?

DAMAT: İlahi kader.

GELİN (*Bir an adama bakar*): Hayatım ben çok huzursuzum.

DAMAT: Niye bebeğim? Hani mutluydun?

GELİN: Ne bileyim... Her şey harika gidiyor. Her şey çok güzel. Yani aşırı güzel. Ama yüreğimin bir yanı buruk.

DAMAT: Unut şimdi bunu.

GELİN: Elimde değil. Aklıma gelince...

DAMAT: Unut tamam mı? Unut. Zaman içinde hepsi düzelecek. Tamam mı? Sultanım benim. Ne de yakışır sultanlık benim karıma.

GELİN: Bana bak, yutturabilecek miyiz dersin?

DAMAT: Yutturduk bile. Renk vermezsek kimse şüphelenmez. Sana bağlı. Oyuncu olan sensin.

GELİN: Bir terslik olacak diye ödüm kopuyor.

DAMAT: Bir şey soracak olurlarsa işi komikliğe vur. Ne olursa olsun sonuna kadar götür oyunu. Ayrıca anlaşılrsa ne yazar? Alırız şampanya kovamızı parka gideriz.

GELİN: Tamam. Unuttum. Bunu da unuttum. Çok mutluyum.

DAMAT: İşler yoluna girsin, önce evimizi tutarız, sonra okul biter, sonra da...

GELİN: Sonra ne?

DAMAT: Çoğalmayacak mıyız?

GELİN: Doğur o zaman.

DAMAT: Hemen demedim.

GELİN: Çok acelen varmış gibi söyledin de.

DAMAT: Hayır canım, zamanı gelince.

GELİN: Ben de diploma almak istiyorum.

DAMAT: Seninki kolay. Tiyatro dünyası seni bekliyor kızım. Bak, seneye Jeanne D'arc konacakmış sahneye. Mezun olur olmaz o rol senin.

GELİN: İyi ya işte. O oyun en az beş sene gider. Demek ki en az beş sene çocuk çocuk yok sana.

DAMAT: Sonra da ben zengin olur, bir tiyatro kurarım sana.

GELİN: O halde en az on sene.

DAMAT: Şampanya diyorduk...

Gelin : Sence Jeanne D'arc mı daha devrimci yoksa Antigone mi?

DAMAT: Bunu sabah konuşsak?

GELİN: Sence Jeanne D'arc mı daha devrimci yoksa Antigone mi?

DAMAT: Bence sen.

GELİN: Şıklar arasında ben yokum. Söylesene. Sence Jeanne D'arc mı daha devrimci yoksa Antigone mi?

DAMAT: Şişe.

GELİN: Şişe?

DAMAT: Isındı. Patlamak üzere.

GELİN (*Gülerek*): Tamam. Hadi o zaman.

Banyo tarafına doğru çıkarlar. Akabinde Bay Cickik anahtarla oda kapısını açar ve Bayan Cickik'le birlikte odaya girerler. Bay Cickik'in elinde küçük bir valiz, ayrıca yassı bir viski şişesinin bulunduğu poşet vardır. Kırmızı burunlu ve göbeklidir. Siyah, eski bir smokin giymiştir. Saçlarını olduğundan daha genç görünmek niyetiyle yapay, koyu bir renge boyatmış, yapıştırarak yana taramıştır. Bayan Cickik; elinde çiçekleri ve

çantası. Çantanın içinde cep telefonu ve küçük bir konyak şişesi ve ilaç torbası vardır. Demode, sırtı açık bir tuvalet giymiştir. Makyajlıdır ama acemice boyanmıştır. Saçları yapılıdır. Bay Cıkcık sürekli boğulur gibi öksürmektedir. Öksürürken öğürmeye başlar.

BAYAN CİKCİK: Yavaş ol! (Daha beter öksürmeye başlar) Yavaş ol dedim, sağır mısın? (Bay Cıkcık tekrar öğürür. Söylenerek) Sadece sağır olsa iyi. Aynı zamanda hayvan. (Adam öksürmeyi sürdürür) Yapma diyorum sana, dayanamıyorum!

BAY CİKCİK (Zoraki keser öksürüğü): Neye dayanamıyorsun?

BAYAN CİKCİK: Çılgık atabilirim şimdi!

Ara kapı açılır, Müçteba Bey başını uzatır.

BAY CİKCİK (Öfkesini bastırarak, hırıltılı bir biçimde): Tutma kendini! Çılgık atmak istiyorsan çılgık at! Hatta birlikte çılgık atalım! Bütün otel inlesin! (Bir an bakışlırlar) Hadi. Nerde sende o cesaret.

BAYAN CİKCİK: Deli ediyorsun beni, deli deli deli deli!

BAY CİKCİK: Sen de beni!

BAYAN CİKCİK (Söylenerek): Su aygırı!

Müçteba Bey, yandık der gibilerden seyirciye bir bakış atar ve kaybolur. Bay Cıkcık iç cebinden sigara paketini çıkartır. Kadın bir an adama bakar.

BAYAN CİKCİK: Nefes al nefes! Nefes, nefes!

BAY CİKCİK (Bir an kadına bakar): Gerek yok. Senin nefesin ikimize de yetiyor.

BAYAN CİKCİK: Aman ne komik. Aman ne komik.

Bay Cıkcık sanki az önce boğulurcasına öksüren kendi değilmiş gibi ellerini kulaklarına götürüp maymun gibi dilini çıkartır.

BAYAN CİKCİK: İşin gücü şaklabanlık.

BAY CİKCİK (Bir an kadına bakar, öksürerek): Bir gün başaracağım bunu. Seni güldürmeyi başaracağım bir gün. (Kadın ifadesiz adama bakmakta. Adam ansızın tekrar maymun taklidi yapar)

BAY CİKCİK: Böööööö!

BAYAN CİKCİK: Aman çok komik. Aman komik komik. Ha ha haaay! Bana bak, sok o paketi cebine.

BAY CİKCİK: Sadece bir tane.

BAYAN CİKCİK: Otel odasında bir cesetle sabahlamak istemiyorum.

BAY CİKCİK: Haa. Anladım. Heyecan heyecan, sinir değil heyecan.

BAYAN CİKCİK: Büyük bavulu getirdiler mi acaba? Bütün kremlerim orada.

BAY CİKCİK (Söylenir): Bunca pohpoh, bunca itibar, bunca tezahürat dengesini bozdu.

BAYAN CİKCİK: Hak etmiyor muyum?

BAY CİKCİK: Fazlasıyla. Aklında olsun, Zanax'ı bi yarım tablet fazla alabilir dedi doktor.

BAYAN CİKCİK: Ne alakası var şimdi?

BAY CİKCİK (Belli belirsiz bir alay tonuyla): Ama alma sen. Unutkanlık yapar belki. (Sigarayı ağzına götürür, bu arada söylenir) Şu telaş bi bitse... Niye geldik bilmem ki... Bok var gibi hemen atladık üstüne.

BAYAN CİKCİK: Şömineyi de yakmışlar. Tütmesin şimdi bu? (Adama döner) Sigara sigara. Sok o sigarayı cebine, sok sok.

BAY CİKCİK (Sigarasını tekrar pakete koyarken söylenir): Bir de

nefes al diyor. (*Kadına bakar*) Keyfimden tüttürmüyorum. İfrazatı söktürüyor. Diyorsun ya “nefes al, nefes al...”. Bunu içince daha rahat nefes alıyorum.

BAYAN CİKCİK: Git tuvalette iç. Dumanı da havalandırmadan dışarı üfle. Başımıza üşüşmesin akşam akşam otel görevlileri. Lady Simpson’un küvetine de dikkat et. Yakarsın falan...

BAY CİKCİK: Madem bize kırk yıl öncesini yaşatacaklar, dumanımıza da karışmamalılar. Seviştikten sonra ne yapacağız peki? Tütün mü çiğneyeceğiz?

BAYAN CİKCİK: Aman ne komik. Aman ne komik.

BAY CİKCİK (*Bir an bakar kadına*): Şu işe bak ya.

BAYAN CİKCİK: Hangi işe bakayım?

BAY CİKCİK: İnsan hiç ihtimal vermez kitap çarpsın.

BAYAN CİKCİK: Neye ihtimal vermez insan hiç?

BAY CİKCİK: Amma azgın karıydın sen ya.

BAYAN CİKCİK (*Bir an adama bakar*): Deli ediyorsun beni, deli deli! Biliyorum, belki son on beş dakika içersinde yirminci söyleyişim. Henüz bunamadım çok şükür. Diğerlerinde öfkeliydim. Şimdi ise daha sakinim. Ve tekrarlıyorum.

Bay Cıkcık ve **BAYAN CİKCİK:** Deli ediyorsun beni!

BAY CİKCİK: Yirmi bir! Banko!

BAYAN CİKCİK: Deli ediyorsun beni!

BAY CİKCİK: Yirmi iki. Yanar! Sen beni daha çok!

BAYAN CİKCİK: Hayır! Sen beni daha çok!

BAY CİKCİK: Hayır! Sen beni daha çok!

BAYAN CİKCİK: Koparırım o dilini!

BAY CİKCİK: Koparmazsan hatırım kalır!

BAYAN CİKCİK: Yavaş sesle bağır. Otel sakinlerini rahatsız edeceksin!

BAY CİKCİK: Beter olsunlar! Bu gece benim zıfıf gecem! Canımın istediği gibi bağırırım!

BAYAN CİKCİK (*Ellerine bakar*): Parmaklarım şişmiş.

BAY CİKCİK: Çıkar yüzüklerini.

BAYAN CİKCİK (*Söylenir*): Tanrım, çıkar yüzüklerini diyor. Tam kırk yıllık karısıyım ve tam otuz beş yıldır takıya karşı alerjim var benim. Bütün takılarım çantada.

BAY CİKCİK (*Tavana bakarak*): Tavan sanki daha alçak gibiydi.

BAYAN CİKCİK: Sen ufalmışsındır. (*Çantasından ilaç torbasını, telefonunu çıkartırken söylenir*) Tam kırk yıllık karısıyım ve tam otuz beş yıldır takıya karşı alerjim var benim. Bütün takılarım çantada.

BAY CİKCİK (*Hala tavanı incelemekte*): Yok yok, böyleydi. Şu yan taraf yatak odası ve banyoydu. (*Gözü ara kapıya takılır*) Bu kapıyı hatırlamıyorum. (*Arkaya pencere tarafına gider*) Perdeler aynı çünkü renkleri solmuş. Falso bir.

*Bay Cıkcık sırtı seyirciye dönük biçimde dışarı bakar.
Bayan Cıkcık kocasına göz atar, çantasından gizlice
konyak şişesini çıkartarak bir yudum çeker ve aceleyle
şişeyi tekrar çantasına tıktırırken usulca söylenir.*

BAYAN CİKCİK: Tanrım, çıkar yüzüklerini diyor, tam kırk yıldır...

BAY CİKCİK (*Ansızın kadına dönerek*): Eskiden...

BAYAN CİKCİK (*Adam konuşmaya başladığında yakalandığını sanarak çığlık atar*): Ay!

BAY CİKCİK: Ne oldu?

BAYAN CİKCİK (*Şişeyi çantasına tıktırırken*): Yok bi şey. Ne olmuş eskiden?

BAY CİKCİK: Manzara çok değişmiş. Eskiden...

BAY CİKCİK (*Ansızın*): Offf!

BAY CİKCİK: Ne oldu?

BAYAN CİKCİK: Hay aptal kafam!

BAY CİKCİK: Ne oldu gene?

BAYAN CİKCİK (*Adama bakar bir an*): “Gene” mi?

BAY CİKCİK: Ne “gene” mi?

BAYAN CİKCİK: Hep bir şey mi oluyor?

BAY CİKCİK: Ne?

BAYAN CİKCİK: “Ne oldu gene” dedin de?

BAY CİKCİK: Laf gelişi demişimdir.

BAYAN CİKCİK: Hatırlamıyor musun?

BAY CİKCİK: Neyi?

BAYAN CİKCİK: Laf niye öyle geliyor? Mecbur mu?

BAY CİKCİK: Efendim?

BAYAN CİKCİK: Önemli değil.

BAY CİKCİK: Ne önemli değil?

BAYA CİKCİK: Dizüstüm.

AY CİKCİK: Ne oldu diz üstüne?

BAYAN CİKCİK: Laptop laptop. Unuttum.

BAY CİKCİK: Nerede?

BAYAN CİKCİK: Evde. Yemek masasının üstündeydi. Sen “hadi” deyip telaşa verince...

BAY CİKCİK (*Keser, sinirini bastırarak zoraki bir sükunetle*): Telaşa falan vermedim hanımefendi.

BAYAN CİKCİK: Hanımefendi?

BAY CİKCİK: Değil misin?

BAYAN CİKCİK (*Alayla*): Çok kibarsınız beyefendi.

BAY CİKCİK: Öyleyimdir. Bu nedenle de şoförü bekleterek kabalık etmek istemedim.

BAYAN CİKCİK: Bir kere o şoför değil. Müçteba Bey. Bizi getiren beyin adı Müçteba Bey.

BAY CİKCİK: Biliyorum. Otel organizasyonları baş sorumlusu.

BAYAN CİKCİK: Unuttum diyorum sana dizüstümü evde!

BAY CİKCİK (*Dişlerinin arasından*): Sağır değilim!

BAYAN CİKCİK: Dişlerinizi sıkarak konuştuğunuz zaman kabalık etmiş olmuyor musunuz Bay Çok Kibar Adam?

BAY CİKCİK: Diş etlerim kaşındığı için sıkıyorum dişlerimi. Üst protezi iyi yerleştiremedi bu uyuz.

BAYAN CİKCİK: Ayrıca o hakikaten çok kibar, çok... asil bir adam.

BAY CİKCİK: Dişçi mi?

BAYAN CİKCİK: Müçteba Bey.

BAY CİKCİK: Öyledir.

BAYAN CİKCİK: Sen hatırlıyor musun?

BAY CİKCİK: Yooo...

Bayan Ckcik: Öyleyse niye öyledir dedin?

BAY CİKCİK: Öyle değildir.

BAYAN CİKCİK: Alay mı ediyorsun?

BAY CİKCİK: Yoo.

BAYAN CİKCİK: Ne mektubundan bahsediyordu sana öyle?

BAY CİKCİK: Ne zaman?

BAYAN CİKCİK: Kahve içerken.

BAY CİKCİK: Yalan dolan. Bütün eski konuklara davet mektubu yollamışlar.

BAYAN CİKCİK: Düşünceli adam işte. Limousine’den inerken elimi tuttu ve iltifat etti bana.

BAY CİKCİK: Ne hoş.

BAYAN CİKCİK: Kraliçe Elizabeth’ e benziyormuşum.

BAY CİKCİK (*Bir an kadına bakar*): Atıyorsun.

BAYAN CİKCİK: Duymadın mı?

BAY CİKCİK (*Kıkırdayarak*): Nasıl dedi?

BAYAN CİKCİK: Nasıl nasıl dedi?

BAY CİKCİK (*Kıkırdayarak*): Bi yapsana nasıl dedi... Ben kaçırmışım onu.

BAYAN CİKCİK: Çünkü kusuyordun o sırada.

BAY CİKCİK (*Kıkırdayarak*): Ölümü öp bi yap, nasıl dedi?

BAYAN CİKCİK: Sen daha gül. Ona hizmet edeceği için çok gururlanıyor.

BAY ÇIKÇIK: Kime?

BAYAN ÇIKÇIK: Kraliçe Elizabeth'e.

BAY ÇIKÇIK: Kim?

BAYAN ÇIKÇIK: Müçteba Bey. Haklı. Ben de olsam ben de gururlanırim.

BAY ÇIKÇIK: Kraliçeye mi hizmet edecekmiş?

BAY ÇIKÇIK: Evet. Üstelik eşyle birlikte bu odada kalacaklarmış.

BAY ÇIKÇIK: Atmıyorsa yüzüme tükür.

BAYAN ÇIKÇIK: Niye atсын?

BAY ÇIKÇIK: Koskoca İngiltere kraliçesi yabancı bir memlekete ziyarete gelecek ve otelde kalacak. Olacak iş mi?

BAYAN ÇIKÇIK: Üç beş gün için ev kiralayacak hali yok herhalde.

BAY ÇIKÇIK: Seni saf buldu, sallıyor.

BAYAN ÇIKÇIK: Efendim?

BAY ÇIKÇIK: Kraliçeyle beş kat arası asansör sohbetleri. Yazan ünlü uşak Müçteba Bey. Ünlü kişilerin anılarını uşaklar yazmıyor mu? Yakında bu da yazar.

BAYAN ÇIKÇIK: Müçteba Bey uşak değil bir kere!

BAY ÇIKÇIK: Ben de kusmuyordum bir kere! Öksürüyordum!

BAYAN ÇIKÇIK: Ben de saf değilim!

BAY ÇIKÇIK: Ve de öğürüyordum mecburen!

BAYAN ÇIKÇIK (Yüzünü buruşturur): Iyy...

BAY ÇIKÇIK: Gıcık geldi gıcık!

BAYAN ÇIKÇIK (Yüzünü buruşturur): Iyy. Gıcık!

BAY ÇIKÇIK: İğreniyor musun benden?

BAYAN ÇIKÇIK: Çıkardığın sesler diyorum. Sonra yüzünün aldığı şekil.

BAY ÇIKÇIK: Kusacakmış gibi yani.

BAYAN ÇIKÇIK: Öyle mi dedim ben şimdi?

BAY ÇIKÇIK: Dedin ya az önce.

BAYAN ÇIKÇIK: Ben şimdiden bahsediyorum. Öyle mi dedim ben şimdi?

BAY ÇIKÇIK: Tamam, demedin! (*Sessizlik*) Sustum. Bak. Sustum.

İkisi de aynı anda cep telefonlarını çıkartırlar ve arayan olup olmadığını kontrol ederler. Bayan Cıkçık bu süre boyunca anlamsız bir melodi mırıldanır. Boş kaldığında hep yapacaktır bunu. Sonra göz göze gelirler.

BAY ÇIKÇIK: Leyla aradı mı diye...

BAYAN ÇIKÇIK: Altan aramıştır belki diye...

BAY ÇIKÇIK: Sabah konuştunuz ya.

BAYAN ÇIKÇIK: Bebek öksürüyormuş. Kötü bir şey olursa...

BAY ÇIKÇIK: Haydaaa...

BAYAN ÇIKÇIK: Altan, Altan! Altan aradı mı diye baktım, Altan.

BAY ÇIKÇIK: Anladım. Altan aradı mı diye baktın.

BAYAN ÇIKÇIK: Nerede yenecekmiş?

BAY ÇIKÇIK: Kim nerde yenecekmiş?

BAYAN ÇIKÇIK (Bir an baktıktan sonra): Yemek yemek. Akşam yemeği. Nerede yenecekmiş akşam yemeği?

BAY ÇIKÇIK: Çatı katındaki restoranda. Eskisi gibi.

BAYAN ÇIKÇIK: Eskiden orada mı yemişiz akşam yemeğini?

BAY ÇIKÇIK: Kayıtlara göre öyleymiş. Çatıda akşam yemeği, balayı odasında istirahat, mavi salonda sabah kahvaltısı.

BAYAN ÇIKÇIK: Ne kadar ciddiye alıyorlar bizi...

BAY ÇIKÇIK: Bir de büyük sürprizleri varmış yemekte. Neyse artık?..

BAYAN ÇIKÇIK: Bir tıraş ol bari. Ne o öyle hippiler gibi...

BAY ÇIKÇIK: "Hippi" mi?

BAYAN ÇIKÇIK: Hayır, basın mensuplarına karşı.

BAY ÇIKÇIK: Fazla ciddiye alıyorsun.

BAYAN ÇIKÇIK: Sen anlayamadın bu şeyi... nasıl derler... zarafeti.

BAY ÇİKCİK: Sadece reklam. Başka bir şey değil. Otel kayıtlarından ilk gecelerini burada geçirmiş olan kerizleri buluyor, sonra da onları kullanarak kendi tanıtımlarını yapıyorlar. Bizi kullanıyorlar! Suiistimal ediyorlar! Olay bundan ibaret. *(Anons yapar gibi)* Duyduk duymadık demeyin! Kırk yıl önce ilk gecelerini otelimizde geçiren mutlu çifte ulaştık!

BAYAN ÇİKCİK: İmalı konuşma!

BAY ÇİKCİK: Ve tam kırk yıl sonra bu çok mutlu çifti...

BAYAN ÇİKCİK *(Araya girerek mırıldanır, giderek yükselir. Bu mırıldanma ve tekrarlar bağırma değil, takıntı biçiminde ve tekdüzedir):* İmalı konuşma dedim, imalı konuşma, imalı imalı. İmalı konuşma. Konuşma imalı imalı, konuşma.

BAY ÇİKCİK *(Hiç kesmeden konuşmasını sürdürmektedir):* Onları aynı odada misafir etmekten onur duyuyoruz! Akılları sıra ruhumuzu okşuyorlar. Gizli niyetleri var mı acaba diye düşündün mü hiç? Düşünmedin tabii. Gizli niyetleri otelin tanıtımına katkıda bulunmamızı sağlamak. Figüranız biz figüran! *(Bastırmak için daha yüksek)* Anlatabiliyor muyum? Fi.. gü.. ran!

Aynı anda bitirirler. Sessizlik.

BAYAN ÇİKCİK: Anlıyorum.

BAY ÇİKCİK: Bu teklifi... atıyorum... Lady Simpson'la kocasına götüreceksin kaç mal olur biliyor musun? En aşağı bilmem kaç milyon dolar. Peki şimdi bütün bu reklam kampanyası onlara kaç mal oluyor bunu biliyor musun? Sadece bir gecelik otel konaklama bedeli. Bir de akşam yemeği ve kahvaltı. Bize biçilen ücret bu kadar işte.

BAYAN ÇİKCİK: İstersek ortak saunayı kullanabilirmişiz.

BAY ÇİKCİK *(Kısa bir sessizlikten sonra):* Anlıyorum. Anlatmak istediğim, kapitalist zihniyet bütün kaleleri zapt etmiş, hatta

zifaf odamızı bile ele geçirmiş durumda.

BAYAN ÇİKCİK: Gene komünist oldu bu. Arkanı dönsene bi...

BAY ÇİKCİK *(Bir an bakar):* Arkamı mı döneyim? Neden?

BAYAN ÇİKCİK: Sen konuş bu arada, konuş sen, konuş konuş.

BAY ÇİKCİK *(Zaten konuşmasını sürdürmektedir):* Art niyetsiz güzellik yapmaz bu ibneler.

BAYAN ÇİKCİK: Onlar ölmedi mi?

BAY ÇİKCİK: Kimler ölmedi mi?

BAYAN ÇİKCİK: Eğil şöyle. Yaklaştır bakayım kulağının arkasını bana doğru. *(Adam denileni yapar. Saçlarını inceleyerek)* Lady Simpson'la kral kocası.

BAY ÇİKCİK: Sekizinci Edward'ı mı diyorsun?

BAYAN ÇİKCİK *(Adamı incelerken):* Kimler art niyetsiz güzellik yapmaz?

BAY ÇİKCİK: Sekizinci Edward'ı mı diyorsun?

BAYAN ÇİKCİK: Kimler art niyetsiz güzellik yapmaz?

BAY ÇİKCİK: Krallık yapmış birini otelin reklamına alet edemezler.

BAYAN ÇİKCİK: Duyamadım? Kimler dedin? Kimler art niyetsiz güzellik yapmaz?

BAY ÇİKCİK *(Doğrulur):* Kapitalistler!

BAYAN ÇİKCİK *(Kısa bir sessizlikten sonra):* Biliyorum herhalde Sekizinci Edward olduğunu. Şükür ki bunamadım henüz.

BAY ÇİKCİK: Ama ben ilk kocasını kast etmiştim. Hadi onda bil?

BAYAN ÇİKCİK: Eğil sen eğil. *(Adam tekrar eğilir)* Konumuz Lady Simpson'sa ne önemi var bunun?

BAY ÇİKCİK *(Kafasını kaldırır):* Nasıl ne önemi var? Sence bütün kocalar aynı mı?

BAYAN ÇİKCİK: Bilemiyorum. Ben sadece bir tane tanıdım. Kaldırma kafanı. *(Adam denileni yapar)* Onlarda mı ilk gecelerini bu otelde geçirmişler?

BAY CİKCİK: Saçma saçma konuşma.

BAYAN CİKCİK: Öyle mi? *(Bir an susar, adamın kafasına bakar)*

Neyse. İyi ki beynin akmamış.

BAY CİKCİK: Ne diyorsun?

BAYAN CİKCİK: Saçının boyası akmış senin.

BAY CİKCİK *(Panikle elini saçına götürür):* Ne!

BAYAN CİKCİK: Hem de bayağı akmış.

BAY CİKCİK *(Saçını kontrol ederek):* Vay pezevenk vay!

BAYAN CİKCİK: Ne?

BAY CİKCİK: Yani imkansız. Bu boya özel. Yemin etti berber.

Benim için getirtmiş.

BAYAN CİKCİK: Demek saf buldu seni. Yazık.

BAY CİKCİK *(Boyanmış mı diye parmaklarına bakar, karısına uzatır parmaklarını):* Bak. Yok. Tertemiz.

BAYAN CİKCİK: O halde kulağına da püskürtmüşsün. Hatta ensene de. Sıvışmış sıvışmış.

BAY CİKCİK: Alkolle silince geçer o.

BAYAN CİKCİK: İyyy.. Hep sıvışmış.

BAY CİKCİK: Korktum bir an. Kazıklandım zannettim.

BAYAN CİKCİK: Yok yok sıvışmış. Pezevengin suçu yok. Senin hatan. Enseni göremedin demek. Gözlerin iyice gitti senin. Ne önünü görebiliyorsun ne arkanı. Banyo yapmayacak mısın?

BAY CİKCİK: Sen?

BAYAN CİKCİK: Ne olmuş bana?

BAY CİKCİK: Banyo mu yapacaksın?

BAYAN CİKCİK: Dinlemiyor ki...

BAY CİKCİK: Saçın?

BAYAN CİKCİK: Duş alacağım duş. Islatmam saçımı. Şu terim gitsin.

BAY CİKCİK: Aslında... *(Viski şişesinden bir yudum içer, kadın cümlelerin devamını bekler. Şişenin kapağını tekrar kapatarak bu sefer cebine koyar).*

BAYAN CİKCİK: Aslında ne?...

BAY CİKCİK: Mini bardan içmek daha akıl kârı. *(Dolaba doğru giderken)* Nasıl olsa ikram. Yok bir de hesaba yazsınlar ekstralarımızı. Şerefsizim olay çıkartırım.

BAYAN CİKCİK: İçme artık. Pancara döndün. Hem yukarıda şampanya patlatacaklarmış.

BAY CİKCİK *(İmalı):* Gaz yapmasın şampanya?

BAYAN CİKCİK *(Bir an bakar):* Haklısın. Viski iç sen.

BAY CİKCİK: Niye?

BAYAN CİKCİK: Ne demek niye? Zaten içmeyecek misin?

BAY CİKCİK: İçeceğim de...

BAYAN CİKCİK: E ne dedim ben? İç işte.

BAY CİKCİK *(Dolabı açıp küçük bir şişe viski çıkartır):* Sen de herkese söyle!

BAYAN CİKCİK: İçsene.

BAY CİKCİK: Yılbaşı gecesi sabaha kadar zort zort yellendiğimi.

BAYAN CİKCİK: Aman işim mi yok?

BAY CİKCİK: Bak “yellenmek” diyorum kabalık olmasın diye. Sen öyle demiyordun anlatırken.

BAYAN CİKCİK: Kime anlatmışım peki?

BAY CİKCİK: Sabahat Hanım’a. Sabahın köründe. Daha gelir gelmez. Kaşla göz arasında. Duymadım mı sanıyorsun? *(Taklidini yapar)* “İçti köpüklü zıkkımı, döndü kıçını...”

BAYAN CİKCİK: Bizi mi dinliyorsun sen?

BAY CİKCİK: Ne dinleyeceğim sizi!

BAYAN CİKCİK: Olabilir. *(Banyo tarafına doğru yürürken)* Yeri gelmiştir de anlatmışımdır. Olabilir. Neden olmasın? Olabilir.

BAY CİKCİK: Benim osuruğumun temizlikçi kadınla yaptığın sabah sohbeti sırasında nasıl oluyor da yeri geliyor açıklar mısın?

BAYAN CİKCİK: İki aydır bunu mu kuruyorsun kendi kendine? Durdun durdun tam şu an mı söylüyorsun? E pes yani!

BAY ÇIKÇİK: Yeri gelmedi.

BAYAN ÇIKÇİK (*Çantasını alır, banyoya doğru yürürken*): Viski iç sen viski. Viski viski.

BAY ÇIKÇİK: Dursana bi... (*Banyoya girmek üzereyken durur, döner*) Dön bakayım.

BAYAN ÇIKÇİK: Döndüm ya.

BAY ÇIKÇİK: Dön dön.

BAYAN ÇIKÇİK (*Dönerek*): Ne oldu şimdi?

BAY ÇIKÇİK: Siluetin değişmiş senin.

BAYAN ÇIKÇİK: Nasıl yani? Kötü mü?

BAY ÇIKÇİK: Kötülüğünden değil. İkimize dans falan ettirirlerse yukarıda...

BAYAN ÇIKÇİK: Aman geçmiş bizden, ne dansı?..

BAY ÇIKÇİK: Olmazsa ben kırarım dizlerimi biraz.

BAYAN ÇIKÇİK: O niye o?

BAY ÇIKÇİK: Zaten geçmiş bizden, dediğin gibi. Ne dansı?..
Düşünsene ben dizlerimi kırmışım, seni kavramaya çalışıyorum, sen topuklarını kaldırmışsın yükselmek için...
Tam Edi'yle Bıldı.

BAYAN ÇIKÇİK (*Gayet soğuk*): Ya, ne komik.

BAY ÇIKÇİK: Komik diye değil... Omurlar birbirine geçiyor.

BAYAN ÇIKÇİK: Trajik o halde.

BAY ÇIKÇİK: Ne alakası var, tespit sadece. Kız aradı mı seni kız?

Bayan Cıkçık cevap vermez, döner, tam banyoya girecekken durur, yeniden adama dönerek.

BAYAN ÇIKÇİK: Öyle bir belgesel var biliyor musun? Bazı ileri yaştaki sorunlu erkeklerin kemik yapılarında had safhada deformasyon tespit edilmiş. Zombi olmuş hepsi zombi. Dizleri kırık, yürüyecek halleri yok... Öyle acıdım ki. Dayanılacak gibi değil. Enerjileri tükeniyor doğal olarak, istekleri kalmıyor...

Üstelik dizleri bükülünce çeneleri de düşüyor her ne hikmetse. İş komikliğe vuruyorlar mecburen.

BAY ÇIKÇİK: Kız aradı mı seni?

BAYAN ÇIKÇİK: Tabii gülemiyorsun söylediklerine.

BAY ÇIKÇİK: Leyla diyorum...

BAYAN ÇIKÇİK: Hani izlediysen diyorum. Ayrıca ben memnunum halimden.

BAY ÇIKÇİK: O başka. Ben de memnunum ona bakarsan.

BAYAN ÇIKÇİK: Ne zaman aradı mı Leyla?

BAY ÇIKÇİK: Eve almasın o herifi?

BAYAN ÇIKÇİK: Aa! Biri mi var kızımın hayatında?

BAY ÇIKÇİK: Duydum ben. Yüz göz olmamak için girmedim odaya. Bakma öyle bilmezmiş gibi. Konuşmuşlar ya iki saat bilmem nerede.

BAYAN ÇIKÇİK: Başından iki evlilik, üç nişan geçmiş, otuz küsur yaşındaki bir kız çocuğuna hala ergen muamelesi yapıyorsun.

BAY ÇIKÇİK: Yaşa bakmaz bu işler. İsterse ellisine gelsin. Tanımadı hayatı. Aptal benim kızım aptal. Ayran gönüllü. Ve ben her seferinde haklı çıktım.

BAYAN ÇIKÇİK: Uzatma. Ağabeysinde kalacak bu gece?

BAY ÇIKÇİK: Söyledi sabah.

BAYAN ÇIKÇİK: İyi. Biliyorsan mesele yok. Ama ben bu yüzden telaşlanıyorum işte.

BAY ÇIKÇİK: Güya yeğenini özlemiş.

BAYAN ÇIKÇİK: Sabah apar topar...

BAY ÇIKÇİK: Her gün görüyor zaten.

BAYAN ÇIKÇİK: Bebek diyorum. Bebek bebek.

BAY ÇIKÇİK: Hayır vazgeçip döndüyse eve...

BAYAN ÇIKÇİK: Bebek iyi olsun da gerisi mühim değil.

BAY ÇIKÇİK: Saptırıyorsun konuyu? Konuşmuşlar ya herifle iki saat... şeyde...

BAYAN ÇIKÇİK: Face'de.

BAY CİKCİK: Ne?

BAYAN CİKCİK: Facebook.

BAY CİKCİK: Her ne haltsa.

BAYAN CİKCİK: Hiç mi merak etmiyorsun torununu?

BAY CİKCİK: Ciddi bir şey olduğunu düşünsen burada durabilir misin sen be. Yokluğumuzu fırsat bilerek o hergeleyi eve getirir mi diye içim içimi yiyor benim, hanımefendi uyanık ya, bunu sezdiği için hemen ufaklığı sürüyor ortaya. Biliyor yelkenleri suya indireceğimi. Hastalık bahanesiyle vicdan sömürüsü yapmaya kalkıyor. Dikkatimi toruna çekmeye çalışıyor. Ben de altmış küsur yıllık has bitirim, bak Allahın hikmetine, her nasılsa yiyorum bunu.

BAYAN CİKCİK (*Bir süre kocasına bakar*): Sen çözmüşsün beni.

BAY CİKCİK: Kırk yıl bitti yavrum. Müsaade et.

BAYAN CİKCİK: Ama yanlış çözmüşsün. Viski iç sen viski. Benden müsaade. Viski viski. Anlatabildim mi, viski. Sonra da Ruhi Bey'den bir randevu alalım. Şöyle bir güzel uyutsun seni. Bir dök bakalım içini. Bir kurtul şu beynindeki karıncalardan.

BAY CİKCİK: Sen de sabahlara kadar poker oyna! Beynindeki bütün trafik lambaları sürekli aynı güzergah üzerinde yanıp dursun, yanıp dursun! (*Acemice taklidini yaparak*) “Üç pot floş, dört pot kent! Selam şekerim! Üç pot döper, beş pot ful! Kocam bütün gece osurdu! Üç pot floş, dört pot kent!”... Başka hiçbir şey düşünme!

BAYAN CİKCİK: Unuttum diyorum dizüstümü! Unuttum, unuttum.

BAY CİKCİK: Eyvah! Merak edecek şimdi arkadaşların. Gecemiz nasıl geçiyor öğrenemeyecekler.

BAYAN CİKCİK: Ben banyoya giriyorum.

BAY CİKCİK: Acaba sevgili kocası bütün gece?...

BAYAN CİKCİK (*Keserek*): O küçük valizi getirir misin yatak odasına?

BAY CİKCİK: Arkadaşlarıymış.

BAYAN CİKCİK (*Tam çıkmak üzereyken durur, döner*): Efendim?

BAY CİKCİK: Ne şeker arkadaşların var.

BAYAN CİKCİK: Öyledirler.

BAY CİKCİK: Hepsi her boka maydanoz.

BAYAN CİKCİK: Ben sosyal bir insanım. Bu durumum sana komik geliyorsa bilemem.

BAY CİKCİK: Hangisini tanıyorsun ki?

BAYAN CİKCİK: Şart mı yüz yüze görüşmek?

BAY CİKCİK: Kağıt oyunları sitesinin kanlı poker müdavimleri. Neydi senin takma adın?

BAYAN CİKCİK: Ne yapacaksın?

BAY CİKCİK: Belki ben de üye olurum.

BAYAN CİKCİK: Bedava oyun kesmez seni.

BAY CİKCİK: Hayır, ne kaynatıyorsunuz ona bakarım.

BAYAN CİKCİK (*Alayla*): Kiskandın mı yoksa?

BAY CİKCİK: Onlar da biliyor değil mi osuruk maceramı?

BAYAN CİKCİK: Hatırlamıyorum. Konu açıldıysa anlatmış olabilirim. İleri yaşlardaki erkeklere kesinlikle protein takviyesi gerekiyormuş. En son onu konuştuk. Kırmızı et tüketin diye ısrarla yazıldı, nette konuşurken öbür arkadaşlara. Büyük harflerle hem de. Çift ünlem.

BAYAN CİKCİK: Kim yazdı bunu?

BAYAN CİKCİK (*Duymamış gibi sürdürür konuşmasını*): En az haftada iki kez yenmeliymiş. (*Çıkmak üzereyken durur ve tekrar döner*) Ama tabii yağsız tarafından. Eve kesinlikle kırmızı et sokmadığımı yazmadım tabii. Çünkü onun ileri yaş dediği kırk, bilemedin elli. Sen dayadın merdiveni yetmişe.

BAY CİKCİK: Abartma.

BAYAN CİKCİK: Yazmaya kalksam bir sürü gülücük yollardı.

BAYAN CİKCİK: Aramızda sadece üç yaş var.

BAYAN CİKCİK: Üç yaş on ay.

BAY ÇIKÇİK: Kimle konuştunuz bunları?

BAYAN ÇIKÇİK: Kuru incir bir de. Kabızlık için... Birebirmiş. Bu gece havai fişek patlatacaklarmış terasta öyle mi?

BAY ÇIKÇİK: Hadi git yap banyonu. Sonra saçma sapan sürprizler eşliğinde, fırsat bu fırsat, tereyağlı bonfilelerimizi yiyelim...

BAYAN ÇIKÇİK (Araya girer): Ne!

BAY ÇIKÇİK: ...sonra da ilaçlarımızı alarak zifaf odamıza çekilelim. Sen kafana göre takıl, ben de supapları gevşetip televizyona bakayım.

BAYAN ÇIKÇİK: İyy...

BAY ÇIKÇİK: Neye 'ıyyy'?

BAYAN ÇIKÇİK: Unuttum diyorum sana dizüstümü evde!

BAY ÇIKÇİK: Biliyorum. Ben telaşa verince...

BAYAN ÇIKÇİK: Benim bir süre sensizliğe ihtiyacım var.

BAY ÇIKÇİK: Benim de sessizliğe!

BAYAN ÇIKÇİK: Elbette. *(Tekrar döner, banyoya girerken tekrar döner adama)* Pardon. Bir de, kolesterol için maydanoz suyu. *(Döner, tam çıkarken tekrar döner)* Söylemiş miydim yoksa?

BAY ÇIKÇİK: Sanmıyorum.

BAYAN ÇIKÇİK: İyi. Tekrar olmasın da... *(Döner ve çıkar).*

BAY ÇIKÇİK (Arkasından bakarak): Hele şükür. *(Bir yudum alır)* Huzur ve sessizliğin şerefine.

Tam içkisinden bir yudum daha alırken içerden bir patlama gelir. Kalakalır.

BAY ÇIKÇİK (Endişeyle): O ses neydi?

Sessizlik. Ara kapı aralanır, Müçteba Bey başını uzatır.

BAY ÇIKÇİK: İyi misin? *(Sessizlik)* Ne oldu?

Bir süre sonra Bayan Çikcik müthiş korkmuş bir ifadeyle bir elinde çantası, elleri havada banyodan çıkar.

BAY ÇIKÇİK (Kadını görür görmez ellerini kaldırır, ardından): Vuruldu mu yoksa?

BAYAN ÇIKÇİK (Sesi zor çıkmaktadır): Bilmiyorum.

BAY ÇIKÇİK: O ses neydi?

BAYAN ÇIKÇİK: Bilmiyorum.

BAY ÇIKÇİK: İyi misin?

BAYAN ÇIKÇİK: Sanmıyorum.

Gelin ve Damat'ın banyo tarafından sesleri ve gülmeleri gelir.

DAMAT (Dışarıdan): Dur, dökeceksin!

GELİN (Dışarıdan): Versene bir yudum daha!

DAMAT (Dışarıdan): Sabırlı ol!

GELİN (Dışarıdan): Ver diyorum!

DAMAT (Dışarıdan): Önce kibrit bulalım.

BAY ÇIKÇİK: Neler oluyor?

BAYAN ÇIKÇİK: Bilmiyorum?

Gelin ve Damat banyo tarafından çıkarlar. Damat, elinde yeni açılmış şampanya şişesi, şakadan gelini kovalamaktadır. Kadının üzerinde bornoz, adamın önünde havlu vardır.

DAMAT (Arkasından gelerek): Pembe Panter geldi!

GELİN (Yarı cilveli): Sakin ol! *(Damat aldırmadan kadını öper. Nazlanır gibi)* Yavaş ol dedim, sağır mısın? Bak çığlık atarım ona göre.

Bayan Cıkcık ve Bay Cıkcık elleri hala havada, hareketsiz bakakalmışlardır. Müçteba Bey de kapı aralığından izlemektedir.

DAMAT: Tutma kendini. Çığlık atmak istiyorsan çığlık at. Hatta birlikte çığlık atalım. Bütün otel inlesin. Hadi.

GELİN: Uçuruyorsun beni.

DAMAT: Sen de beni.

GELİN: Yaban öküzüm benim.

Bir an odadakileri fark ederler, şaşkın bir biçimde kalakalırlar.

DAMAT (Şaşkın): İyi akşamlar.

BAY VE BAYAN CİKCİK (Elleri hala havadadır): İyi akşamlar.

DAMAT: Hayırdır?

BAY CİKCİK: Hayırdır?

DAMAT: Kimsiniz siz?

BAY CİKCİK: Ya siz?

BAYAN CİKCİK (Elleri havada, kocasına döner): Doğru odada olduğumuza emin misin?

GELİN (Kocasına döner): Doğru odada olduğumuza emin misin?

BAY CİKCİK: Biz otel idaresinin davetlisiyiz.

DAMAT: Biz de bu gece evlendik.

BAY CİKCİK: Bu odada mı kalacaksınız?

DAMAT: Bir sakıncası var mı?

BAYAN CİKCİK: Bir yanlışlık olmasın?

Müçteba Bey bastonunu yere vurur ve sahne donar. Ara kapıdan çıkarak sahneye girer, diğerlerinin arasından geçerek giriş kapısına doğru yürür, kapıyı

açar ve çıkar. Sahne hareketlenmez. Müçteba Bey kapı aralığından tekrar kolunu uzatır ve parmağını şaklatır, sahne hareketlenirken kapıyı usulca kapatır.

DAMAT: Evet. İlk gecemizi bu odada geçireceğiz. Müsaade ederseniz.

BAYAN CİKCİK: Bir yanlışlık olmasın?

DAMAT: Ne gibi bir yanlışlık?

GELİN: Ne gibi bir yanlışlık?

BAY CİKCİK: Ne gibi bir yanlışlık?

BAYAN CİKCİK: Bilmem, ne gibi bir yanlışlık?

Kısa bir sessizlikten sonra kapı vurulur, bir an bakışlırlar, Bay Cıkcık ellerini indirir, giderek kapıyı açar, Müçteba Bey belirir.

MÜÇTEBA BEY: Kusura bakmayın. Korkarım bir yanlışlık oldu.

BAY CİKCİK: Bizimki doğru oda. Anahtarımızla açtık ve doğru girdik içeri.

MÜÇTEBA BEY: Doğru. Sizininki doğru oda.

DAMAT: Bize koridorun sonu dediler. Kapı kilitli değildi. O telaşla daldık içeri.

MÜÇTEBA BEY: Şahsım adına sizden özür dilerim haşmetmeab.

DAMAT: Efendim? (*Gelin diğerlerine belli etmeden Damat'ı dürter*).

BAYAN CİKCİK: Bizimki doğru oda. Anahtarımızla açtık ve girdik.

MÜÇTEBA BEY: Benim hatam. Odayı kontrole geldiğimde kapıyı açık bırakmış olmalıyım. Sizin odanız yan taraf. Yani hemen şu gördüğünüz ara kapının arkası. Ama ara kapı şu an kilitli. Eğer ünlü yıldızlar veya iktidar ya da herhangi bir ülkenin hanedan mensupları toplu halde gelirse, hani çocuk çocuk,

gelin damat falan, çok nadir, açıyoruz. Koridorun sonundan sola dönmeniz gerekiyordu.

DAMAT: Ama dönemedik çünkü acelemiz vardı. Son anda rezervasyon yaptırınca...

GELİN: Kucağında de ben...

DAMAT: Kucağında karım...

GELİN: Daldık içeri.

DAMAT: Banyoyu da kullanmış bulunduk.

BAYAN ÇIKCIK: Peki yatağı?

GELİN: Henüz değil.

BAYAN ÇIKCIK: İyi bari.

GELİN (Kocasına döner): Ne yapacağız hayatım?

DAMAT: Sakin ol sevgilim.

GELİN: Sakin değil miyim bir tanem?

DAMAT: Onu demek istemedim.

BAYAN ÇIKCIK (Gelin'e bakarak mırıldanır): Ukala şey.

GELİN (Duymuştur): Pardon?

BAYAN ÇIKCIK (Toparlamaya çalışarak): Pardon? Ben mi? Ben kocamla konuşuyorum.

BAY ÇIKCIK: Benimle mi?

BAYAN ÇIKCIK: Kocam değil misin?

DAMAT: Karım haklı.

GELİN (Hafif şaşkın): Ben mi?

DAMAT: Karım değil misin?

GELİN: Doğru ya. Elbette. Hangi konuda haklıyım bir tanem?

DAMAT: Ne yapacağız diye sormadın mı?

GELİN: Sordum hayatım.

BAYAN ÇIKCIK (Gelin'i süzerek usulca kocasına yaklaşır): Haksız mıyım ama?

BAY ÇIKCIK: Hangi konuda?

BAYAN ÇIKCIK (Şifreli söyler gibi): Çok uk!

BAY ÇIKCIK: Ne?

BAYAN ÇIKCIK: Çok uk! (*Adam anlamaz, bakar*) Anlasana. (*Kulağına yaklaşır*) Çok ukala.

BAY ÇIKCIK (Yüksek): Yavaş.

BAYAN ÇIKCIK (Yüksek): Yavaş konuşuyorum.

BAY ÇIKCIK (Yüksek): Sana öyle geliyor.

BAYAN ÇIKCIK (Müçteba Bey'e): Bilgisayar odanız var mı?

BAY ÇIKCIK: Niye sordun?

MÜÇTEBA BEY: Elbette var. Birinci katta.

BAYAN ÇIKCIK (Bay Çikcike): Hiiç. (*Müçteba Bey'e*) Peki, kaç kadar açık?

GELİN (Damat'a): Deli bu kadın.

MÜÇTEBA BEY: (*Bayan Çikcike*) Hep açık.

DAMAT (Gelin'e): Ben hallederim şimdi.

BAYAN ÇIKCIK (Müçteba Bey'e): İyi.

DAMAT (Müçteba Bey'e): Ne yapacağız söyler misiniz?

BAY ÇIKCIK (Karısına): Bilgisayara mı takılacaksınız?

BAYAN ÇIKCIK: Gece uzun. Belli olmaz.

MÜÇTEBA BEY: Siz odanıza geçeceksiniz. (*Bayan Çikcike*) Banyo sorun değil, hemen temizletiriz. (*Damat'a*) Anahtar sizde mi?

DAMAT (Gelin'e): Anahtar sende mi?

GELİN: Anahtar mı?

DAMAT: O halde yemek masasında kaldı.

GELİN: Masadan kalktığımızda odamız yoktu henüz.

DAMAT: O halde resepsiyonda kaldı.

MÜÇTEBA BEY: O halde zaten giremeyecektiniz odanıza.

BAY ÇIKCIK: İlk gece telaşı. Normaldir.

BAYAN ÇIKCIK (Diğerleri konuşmayı sürdürürken, kendi kendine usulca mırıldanmaya başlar): Anahtar kayıp, anahtar anahtar. Anahtar kayıp anahtar.

MÜÇTEBA BEY: O halde sizler burada bir süre istirahat edin, ben banyoyu ve anahtar meselesini halledeyim.

GELİN: Bu kılıkta mı bekleyeceğiz? Evliliğimizin ilk gecesi,

yanımızda iki yabancıyla, böyle sırlısklam...

BAY CİKCİK (*Damat'a*): Demek siz de bizim gibi evliliğinizin ilk gecesini bu otelde geçireceksiniz. İnanın, bu isabetli seçim hayatınız boyunca ikinize de uğur getirecektir.

BAYAN CİKCİK: Ne demek istiyorsun?

BAY CİKCİK: Duygularımı dile getiriyorum.

BAYAN CİKCİK: Gözlerin öyle demiyor.

BAY CİKCİK: Gözlerim sakat benim. Sen ağzımdan çıkanı dinle yeter.

BAYAN CİKCİK: Hayır gözlerin öyle demiyor ama. Yani ne demek istiyorsun şimdi sen?

BAY CİKCİK: Hay dilim tutulsun.

BAYAN CİKCİK: Tamam. Tutulsun o zaman.

GELİN: Ben çok sıkıldım ama.

DAMAT: Karım çok haklı.

MÜÇTEBA BEY: Hemen hallediyorum. Beş dakika içersinde odanızda olacaksınız.

DAMAT: Teşekkür ederiz.

MÜÇTEBA BEY: Bu arada... (*Uzatarak*) Evlenme cüzdanınız.

DAMAT (*Alır*): Teşekkür ederiz. (*Karısına döner*) Hepsini hallettim karıcığım.

GELİN (*Damat'a*): Seninle gurur duyuyorum kocacığım.

BAY CİKCİK (*Karısına döner*): Sen bana hiç 'yaban öküzüm' demedin. Halbuki kulağa ne kadar hoş geliyor. Söyle bakayım.

Müçteba Bey bastonunu yere vurur, ışık azalır ve sahne donar, Müçteba Bey'in idaresinde Gelin ve Damat robot gibi banyo tarafına çıkarlar, Bay Cıkcık ve Bayan Cıkcık aynı şekilde koltuklara otururlar. Müçteba Bey giriş kapısından çıkar ve parmağını şaklatır, ışıkla birlikte sahne hareketlenir, Müçteba Bey kaybolur.

BAYAN CİKCİK: Bir bu eksikti.

BAY CİKCİK: Sakin ol. Hallettiler işte.

BAYAN CİKCİK: Banyomu kullanmışlar.

BAY CİKCİK: Sorun değil dedi adam. Hem nereden senin banyon oluyor?

BAYAN CİKCİK: Bu gecenin kraliçesi benim. Benim banyom, benim yatağım, benim çarşafımlarım, benim havlum. Bu odada gördüğün her şey benim bu gece.

Damat ve Gelin yan odadan çıkarlar. Gelin eşofmanını giymiş, duvağı ve lastik ayakkabıları elindedir. Damat da yarım yamalak giyinmiştir.

DAMAT: Nerede kaldı bu anahtar?

GELİN: Sen iniverirsin resepsiyona bi zahmet.

DAMAT: Sizi de rahatsız ettik.

BAY CİKCİK: Hiç mühim değil. (*İçki şişesine yönelir*)

BAYAN CİKCİK (*Usulca ikaz eder*): Hayatım.

BAY CİKCİK (*Karısını umursamadan*): İçer misin delikanlı?

DAMAT: Ondan almayayım.

BAY CİKCİK: Sen bilirsin. Ben içiyorum çünkü tabiat boşluk sevmez. Demek yeni evlendiniz?

BAYAN CİKCİK: Belli olmuyor mu hayatım?

DAMAT: Evet, yeni evlendik.

BAY CİKCİK: İşin var mı işin?

DAMAT: Evet. Jeofizik profesörüyüm. İsmim Conrad Schlumberger.

GELİN (*Usulca*): Hayatım!

BAY CİKCİK: Öyle mi? Çok memnun oldum.

GELİN (*Usulca*): Dalga geçme. Yaşlı başlı insanlar. Siz bakmayın ona, takılıyor.

Damat karısına bakarak yüzünü maymun gibi yapar.

GELİN (*Gülmesini tutmaya çalışarak*): Yapma öyle şeyler.

BAY ÇIKÇIK: Bendeniz de Marcel Schlumberger.

BAYAN ÇIKÇIK (*Usulca*): Hayatım!

DAMAT: Baltayı taşa vurduk.

BAYAN ÇIKÇIK (*Usulca*): Alay etme. Gencecik çocuklar.

BAY ÇIKÇIK: Aklı sıra beni kafaya alacak.

BAYAN ÇIKÇIK (*Gençlere*): Siz bakmayın buna, şaka yapıyor.

Bay Cıkçık karısına bakarak yüzünü maymun gibi yapar.

BAYAN ÇIKÇIK (*Usulca, kızgın*): Yapma öyle şeyler.

DAMAT: Haddimi aştıysam özür dilerim.

BAY ÇIKÇIK: Seninle anlaşacağız delikanlı. Meslek ne?

DAMAT: Öğrenciyim henüz.

GELİN: Ama bitecek.

DAMAT: Ama bitecek.

BAY ÇIKÇIK: Tamam, bitecek de ilerde ne yapmayı düşünüyorsun?

DAMAT: Dünyadaki bütün petrol yataklarını kamulaştırmayı düşünüyorum.

BAY ÇIKÇIK: Bak sen.

DAMAT: Ya siz? Yani siz ne iş yapıyorsunuz?

BAY ÇIKÇIK: Ben öğrenci değilim çok şükür. Bu nedenle de böyle korkunç hedeflerim yok. (*Gülerek*) Demek dünyadaki bütün petrol yataklarını kamulaştırmayı düşünüyorsun. Bay Schlumberger'ye sordun mu peki? Sakın kızmasın bu işe?

DAMAT (*Gülerek*): Bilmem.

BAY ÇIKÇIK: Niye? İdolün değil mi o?

DAMAT: Yok canım, nereden çıktı...

BAY ÇIKÇIK: Bence idolün olsun. Bırak kamu işlerini bir tarafa. Tuzunu kurut önce tuzunu! Ne okuyordun sen?

GELİN: Fizik.

DAMAT: Yani... evet. Niyetim var da...

BAY ÇIKÇIK: Ee?

DAMAT: Politik durumlar. Biliyorsunuz işte.

BAY ÇIKÇIK: Bilmez olur muyum? Biz de geçtik o yollardan. Ve de değişen hiçbir bok yok şu memlekette.

GELİN: Ama alacak diplomasını. Değil mi hayatım?

DAMAT: Elbette.

BAYAN ÇIKÇIK (*Gelin'e*): Siz de mi öğrencisiniz?

GELİN: Evet. Tiyatro öğrencisiyim. Ya siz?

BAYAN ÇIKÇIK: Ben ev hanımıyım.

BAY ÇIKÇIK: Alsın da kıçına soksun diplomasını.

BAYAN ÇIKÇIK: Hayatım.

BAY ÇIKÇIK: Bırak bilimi milimi. Sadece tuzu kuru ol yeter. Bu daha önemli. Bir de uyanık olacaksın hayatta.

BAYAN ÇIKÇIK: Hayatım...

BAY ÇIKÇIK: Hayatın kayar!.. eğer uyanık olmazsan. Örnek mi sana? (*Kendini göstererek*) Bak amcaya. Bir karı, iki çocuk, bir torun...

BAYAN ÇIKÇIK: Hayatım!

BAY ÇIKÇIK: Şaka şaka. Kıymetlilerim bunlar benim. İstedigimi söylerim. Oğlan bunun kıymetlisi, torun ve kız benim.

BAYAN ÇIKÇIK: Hayır, torun benim.

DAMAT: Ne güzel.

BAYAN ÇIKÇIK: İki hafta sonra üçüne basacak.

BAY ÇIKÇIK: On altı gün sonra. On yedi mart.

BAYAN ÇIKÇIK: Doğru. Martın on yedisi. On altı gün var daha. Bir dillendi ki sormayın.

BAY ÇIKÇIK: Fattan ki ne fattan.

BAYAN ÇIKÇIK (*Taklidini yaparak*): "Babanneee!" diyor bana

bıcırık.

BAY ÇİKCİK: Lokum kokum.

BAYAN ÇİKCİK: Tam yemelik.

BAY ÇİKCİK: Bir de dişi var önde aşüftenin.

BAYAN ÇİKCİK: Şıllık!

BAY ÇİKCİK: Piç kurusu!

BAYAN ÇİKCİK: Küçük cadı!

BAY ÇİKCİK: Kokoş! Şeytan diyor, böyle mıncıkla, mıncıkla, mıncıkla...

BAYAN ÇİKCİK: Gözümde tüttü bak.

BAY ÇİKCİK: Gözler aynı ben.

Bayan Cıkcık (*İronik bir biçimde kıkırdar*): Sen mi?

BAY ÇİKCİK: Babası da öyleydi.

BAYAN ÇİKCİK: Ne alaka?

BAYAN ÇİKCİK: Baba geni baskındır bizde. Ben de babama benzerim.

BAYAN ÇİKCİK: Yani bu kadar olur.

BAY ÇİKCİK: Ama babam fabrikatör değildi benim.

DAMAT: Siz fabrikatör müsünüz?

BAY ÇİKCİK: Bir ara yaptım.

BAYAN ÇİKCİK: İmalathane.

BAY ÇİKCİK (*Karısına döner*): Ha fabrika, ha imalathane! Sana ne! (*Damat'a döner, gayet sakın*) Evet. Fabrikatördüm. Şimdi sigorta emeklisiyim.

BAYAN ÇİKCİK (*Mırıldanarak söylenir*): Hayatı kaymışmış! Kaymış tabii hayatı.

BAY ÇİKCİK (*Damat a*): Geçen sene vurduk kilidi kapıya.

BAYAN ÇİKCİK (*Arada söylenir*): Sanki kendi doğurdu. Hayatı kaymışmış!

BAY ÇİKCİK: Dernek faaliyetleri sürüyor tabii.

DAMAT: Dernek?

BAY ÇİKCİK: 'Vaşak sevenler derneği'.

GELİN: Vaşak mı?

BAY ÇİKCİK: Bir nevi kedi.

DAMAT: Ne gibi faaliyetlerde bulunuyor bu vaşak sevenler derneği?

BAY ÇİKCİK: Okey, bezik, çanak, yirmi bir... Hayatta en kıyak dost "Kapital"dir dostum.

DAMAT: Aynı fikirdeyim.

BAY ÇİKCİK: Söylemiştim anlaşıcağız diye.

DAMAT: Ben Karl Marks'ın Kapital'inden söz ediyorum.

BAY ÇİKCİK: Ben kendi kapitalimden söz ediyorum. (*Kahkaha atar*)

BAYAN ÇİKCİK (*Geline*): Tam yirmi buçuk ay hamile dolaştım ben bunun yüzünden.

DAMAT: Peki sonra ne oldu? Sizi terk mi etti kapitaliniz?

BAY ÇİKCİK: Bunların hepsi şaka. Servet düşkünü, ensesi kalın bir adam değilim aziz dostum. Hiçbir zaman da olmadım.

BAYAN ÇİKCİK (*Geline*): İki tane de aldırıldı.

BAY ÇİKCİK (*Damat'a*): Hayatım boyunca işçiden ve emekçiden yana oldum ben.

BAYAN ÇİKCİK (*Geline*): Aklın varsa acele etme.

BAY ÇİKCİK (*Başından savmak için*): Olur etmem.

BAY ÇİKCİK: Ama olunca da seviliyor.

GELİN (*Zoraki sırtarak*): Ya, ne demezsiniz.

BAY ÇİKCİK (*Damat'a usulca*): Bana bak. (*Damat'ı kolundan tutar, kulağına eğilir*) Aşık mısın karına?

DAMAT: Ya siz?

Kadınlar da belli etmeden kulak kesilir.

BAY ÇİKCİK: Ben evlendiğimde çocuk sayılırdım. Başımızı sokacak bir evimiz bile yoktu. Tam iki yıl sağda solda kaldık. (*Karısına döner*) Neydi onun adı?

BAYAN CİKÇİK (*Geline*): Yaşlandııkça çenesine vurdu. Aklin varsa acele etme. (*Kocasına*) Kimin adı?

BAY CİKÇİK (*Karısını umursamaz*): Aşık olmasına aşkıttım elbette. (*Yavaş sesle*) Ama o aşkı uzun süre kalbimde muhafaza edecek kadar olgunlaşmamıştım. Aman duymasın parçalar beni.

BAYAN CİKÇİK (*Geline*): Çenesi düştü çenesi.

GELİN: Anladım. (*Kocasına, gidelim anlamında*) Hayatım!

DAMAT: Hazır mısın sevgilim?

GELİN: Seni bekliyorum.

DAMAT: Hadi o zaman.

BAY CİKÇİK (*Keserek*): Eski yaşlarımı şu anki halimin birer müsveddesi olarak değerlendiriyorum.

DAMAT: Ben de öyle.

BAY CİKÇİK: Bu nedenle de şimdiki yaşımda aşık olmayı tercih ederdim.

BAYAN CİKÇİK (*Geline*): Damar sertliği.

DAMAT (*Kaçamak, Geline bakarak*): Ben de o yüzden aşık olmak için bu yaşa kadar bekledim.

GELİN: Hayatım.

DAMAT: Hadi hayatım.

BAY CİKÇİK (*Araya girerek*): Benim fabrika dediğim, hanımın dediği gibi, ufak bir imalathaneydi.

BAYAN CİKÇİK: Kaçınıcı imalathane! Hep açtı, hep kapattı.

DAMAT (*Araya girerek*): Bize müsaade...

BAY CİKÇİK (*Umursamadan devam eder*): En son kapı zilleri imal ediyordum. Hani basınca cik cik ötenler var ya. Cık, cik, cik, cik...

DAMAT: Evet.

BAY CİKÇİK: Benim icadım.

BAYAN CİKÇİK (*Sahte bir şaşkınlık ifadesiyle*): Aa! Benim niye haberim yok?

BAY CİKÇİK (*Karısına döner*): Yapıyor diyorum inanmıyorsun.

BAYAN CİKÇİK: Ne yapıyor?

BAY CİKÇİK: Zanax. Unutkanlık. (*Damat'a döner.*) Kapı zili piyasasında Bay Cıkçık derler bana.

BAYAN CİKÇİK: Doğru ya. Bak unutmuşum ben onu. Bay Cıkçık.

DAMAT: Yükünüzü doğrulttunuz desenize Bay Cıkçık.

BAY CİKÇİK: Anlatacağım. Sonra ıslık çalanlar üzerine çalıştım. (*Işıkla zil sesi yapar*)

GELİN (*Usulca Damat'a*): Hayatım...

BAY CİKÇİK: İçki içer miyiz, söyleyelim mi?

BAYAN CİKÇİK: Hayatım.

BAY CİKÇİK (*Damat'a*): Efendim?

BAYAN CİKÇİK (*Daha yüksek*): Hayatım.

BAY CİKÇİK: Ne dedin delikanlı?

DAMAT: Ben değil... Karınız. "Hayatım" dedi.

BAY CİKÇİK: Adımı unutmuştur. (*Kahkaha atar*) Onu demiyorum. İçer miyiz?

DAMAT: Burada, sizinle mi?

BAYAN CİKÇİK (*Daha yüksek*): Duydun beni değil mi?

BAY CİKÇİK: Mümkün mü duymamak?

BAYAN CİKÇİK: Cevap bekliyorum.

BAY CİKÇİK: Ayrıca anladım da. "Onlar yeni evli. Bir an önce gitmek istiyorlar. Rahat bırak. Esir alma çocukları..." O "hayatım"ın anlamı bu! (*Damat'a*) Yükümüzü doğrultma meselesine gelince. Pek bir şey kalmadı elde avuçta.

DAMAT: Neden?

BAY CİKÇİK: Kriz.

DAMAT: Kalp krizi mi?

GELİN (*Usulca*): Hayatım.

BAY CİKÇİK (*Alayla*): Ya ya... Kalp krizi.

DAMAT: Enfarktüs?

BAY CİKÇİK: Benim için "Büyük Depresyon". Yani ikinci "Büyük

Depresyon”.

DAMAT: Yardım aldınız mı peki?

BAY ÇİKCİK: Kimden, tefecilerden mi?

DAMAT: Doktorlardan. Ruhsal anlamda demek istiyorum.

BAY ÇİKCİK (*Karısını ima ederek*): O konu başkalarının ilgi alanına giriyor. Ben ekonomideki depresyondan söz ediyorum. İktisadi kriz. Bence yirmilerdeki Büyük Depresyon’dan sonra yaşanmış olan en berbat kriz. Dünya borsası allak bullak. Döviz kuru biraz düşünce bir şeyler değişir diye umduk ama bir bok değişmedi. Dünya hala aynı dünya. Yani dünya borsası... Yani borsa dünyası. Daha da kötüye gidecekmiş, öyle diyorlar.

DAMAT: Bundan kötüsü can sağlığı.

GELİN (*Damat’a, imalı*): Aferin sana.

DAMAT (*Gelin’e*): Kendi anlatıyor.

BAY ÇİKCİK: O dediklerini daha sonra geçirdik. Hem enfarktüs hem depresyon. Çifte kavrulmuş. Ama hiç bir zaman... (*Yan gözle karısına bakar*) “Acaba deli miyim ben?” diye doktor doktor dolaşmadım.

DAMAT: Bize müsaade. (*Karısının elini yakalar, kapıya yönelirler*)

BAY ÇİKCİK: İyi. Güle güle. (*Karısına döner*) Bir boktan anladığı yok. Uyuz. Şu saçlara bak.

BAYAN ÇİKCİK: Yavaş konuş.

BAY ÇİKCİK: Bir de damat olacak. Yavaş konuşuyorum. Fos çıktı fos.

GELİN (*Usulca*): Sen damar sertliği olmazsın değil mi hayatım?

DAMAT (*Usulca*): Yavaş hayatım. Olmam bir tanem.

BAY ÇİKCİK: İnsan bir tıraş olur. Fos fos.

BAYAN ÇİKCİK (*Bay Çikçik’e*): Yavaş dedim.

DAMAT: Size iyi geceler.

BAYAN ÇİKCİK (*Boş bulunur*): Ha, ne?.. Ha, iyi geceler.

BAY ÇİKCİK: Bir yastıkta kocamayın sakın. Boynunuz tutulur.

(*Sadece kendi güler*)

GELİN: Teşekkür ederiz.

BAYAN ÇİKCİK: Ne tesadüf. Aynı tarihte evlenmişiz.

GELİN: Ya. Ne tesadüf.

BAYAN ÇİKCİK: 1 Mart... Neydi bugün? Cumartesi.

DAMAT: Hayır, cuma.

BAYAN ÇİKCİK (*Kocasına*): Cuma mı bugün? Cumartesi değil mi?

BAY ÇİKCİK: Ne fark eder? İşe mi gideceksin?

DAMAT: Uyanabilirsek sabah lobide devam ederiz muhabbetimize.

BAY ÇİKCİK (*Aniden kapıyla çiftin arasına girer*) Olmaz.

DAMAT: Anlayamadım?

BAY ÇİKCİK: Şimdi edelim. Birer kadeh içmeden hayatta bırakmam.

BAYAN ÇİKCİK: Hayatım.

BAY ÇİKCİK (*Adamın kulağına eğilir*): Çok azgın benim karı. Bir an önce yatağa girmek istiyor.

BAYAN ÇİKCİK: Erken gelin dedi Müçteba Bey.

BAY ÇİKCİK: Atma. Daha banyo yapacaksın.

BAYAN ÇİKCİK: İyi ya işte... Erken gelin dedi Müçteba Bey.

BAY ÇİKCİK (*Damat’la Gelin’e*): Acele etmeyin. Gece uzun. Bende viski var.

DAMAT: Çekilir misiniz kapıdan?

BAY ÇİKCİK: Dolapta da şarap var. Fıstık da var. İki fıstık da burada var. Ya da aşağıdan söyleyelim içkilerimizi.

DAMAT: Çekilir misiniz?

BAY ÇİKCİK: Ya anahtar?

DAMAT: Lütfen.

BAY ÇİKCİK (*Hafif alınarak*): Tabii. Ne demek. Kusura bakma delikanlı.

DAMAT: Hoşçakalın.

Damat kapıyı açar, tam karısıyla birlikte çıkmak üzereyken Baba dalar içeri.

BABA: Nerede o eşkiya!

BAY CİKCİK: Kim?

BABA: Kızımı kaçırın hergele!

Müçteba Bey yatak odası tarafında belirir.

GELİN: Dediğim çıktı. Geldi işte.

BABA (*Gelin'i fark eder*): Şu kılığa bak!

GELİN: Ama baba!

BABA: Utanmıyorsun değil mi?

GELİN: Utanılacak bir şey yapmadım ki ben.

BABA: Sus! Cevap verme!

Sessizlik. Hepsi babaya bakmakta.

BAY CİKCİK ŞAŞKIN, (*mırıldanır*): Bu... benim... kayınpederim!

BAYAN CİKCİK (*Baba'ya bakarak şaşkın, mırıldanır*): Baba...?

Müçteba Bey bastonunu yere vurur, karanlık.

Perde

2. PERDE

Baba, Bayan Cıkcık, Bay Cıkcık, Gelin ve Damat sahnede, birinci perdenin bitimindeki yerlerinde ve hareketsizdirler. Müçteba Bey ara kapıyı açarak girer, belli belirsiz gülümseyerek seyirciyi selamlar, sahnedekilerin pozisyonunu onları bastonuyla yöneterek değiştirir, ellerinin durumlarına kadar düzeltir, kontrol eder ve oda kapısından çıkar, elini uzatarak parmağını şaklatır, sahne hareketlenirken kapıyı kapatarak kaybolur.

BABA (*Geline*): Kim bunlar? Hangisi kocan?

GELİN (*Bay Cıkcık'i kast ederek*): Bu amca değil herhalde.

BABA (*Bay Cıkcık'e döner*): Sen kimsin?

BAY CİKCİK: Şu an hiçbir şeyden emin değilim.

BABA (*Damat'a döner*): Ya sen?

DAMAT: Ben...

BABA: Cevap ver.

GELİN: Söylesene.

DAMAT (*Cesaretini toplayarak*): Evet! Kızınızın kocası benim.

BABA: Oroşpu çocuğu!

BAY CİKCİK: Ağzınızı toplayın beyefendi.

BABA (*Bay Cıkcık'e döner*): Özür dilerim beyefendi (*Bayan Cıkcık'e*) Sizden de özür dilerim küçükhanım.

BAYAN CİKCİK: Ben mi? (*Kocasına*) Tanıdın mı?

BAY CİKCİK (*Şaşkın*): Elbette. Küfrü duyunca iyice emin oldum. Öyleyse bu gençler?

BABA (*Bay Cıkcık'e döner*): Kızımı da yoldan çıkaracak.

BAY CİKCİK: Ah şu gençler.

BABA (*Gelin'e döner*): Şuna bak! Gelin değil sanki.. kır gerillası!

BAY CİKCİK: Leyla Halit! (*Hepsi Bay Cıkcık'e döner*) Siz devam edin.

BAYAN CİKCİK: Ben bayılıyorum. (*Bayılır*)

GELİN: Babacığım...

BABA: Ne!

GELİN: Bayıldı kadın.

BABA: Ben mi bayılttım!

BAY CİKCİK: Önemli değil. Ayılır şimdi. Siz bölmeyin konuşmanızı. (*Cebinden şişesini çıkarır, kapağını açarak şişeyi karısının burnuna uzatır*) Kokla şunu.

BABA: Düğün masrafınızı kim karşıladı?

BAY CİKCİK (*Karısıyla ilgilenirken mırıldanır*): Devrimci ufuklar teşkilatı.

DAMAT: Devrimci ufuklar teşkilatı.

Bay Cıkcık (*Mırıldanarak*): Para falan topladı arkadaşlar. İçti, çerez vesaire için. Öyle pek bir şey de tutmadı zaten.

GELİN: Arkadaşlar para falan topladı. Nikah şekeri, çiçek vesaire için... Pek bir şey tutmadı zaten.

BAY CİKCİK (*Mırıldanarak*): Bir nevi imece usulü.

DAMAT: İmece usulü bir nevi.

BABA (*Damadı süzer*): Çulsuz! Haline bakmadan bir de memleketi karıştırıyor! (*Bay Cıkcık'e döner.*) Haksız mıyım beyefendi?

BAY CİKCİK: Sonuna kadar. (*Karısına*) Koklasana.

BABA (*Gelin'e*): İyi ki annen görmedi bu günleri. (*Damat'a bakar.*) Densiz! Sorumsuz! Yüzsüz! Vicdansız!

BAY CİKCİK (*Baba'ya göz atar, söylenerek*): Pişkin! (*Şişeden kocaman bir yudum alır*)

GELİN: Baba ben çok mutluyum.

BABA: Al sana bir vicdansız daha! Al sana bir pişkin daha!

BAY CİKCİK (*Yüksek sesle*): N'olacak, babasının kızı.

BABA: Ne dediniz?

BAY CİKCİK: Bravo dedim! Gönül dolusu bravo! Beyefendi, can-
1 gönülden tebrik ederim sizi. Sizi de tebrik ederim gençler.

DAMAT ve **GELİN**: Teşekkür ederiz.

BABA: Ben rıza göstermediğim bir izdivaç için tebrik kabul edemem.

BAY CİKCİK: İnatla sürdürüyor oyunu. (*Karısına döner*) Kendine gel, gösteriyi kaçırıyorsun. Yeni evli falan değil bunlar. Eminim yan odada meselesi de düzmece. Senaryo. Bunlar animatör oyuncu. Hem de en iyilerinden. Kaç para alıyorsunuz bu işten? Organizatörünüz var mı?

BAYAN CİKCİK (*Gözlerini aralar*): Neler oluyor?

BAY CİKCİK: Baban burada baban! O suratsız baban. Mezarından fırlayıp bizi görmeye gelmiş.

BAYAN CİKCİK: Baba?

GELİN: Neler oluyor?

DAMAT: Sanırım babanı oyalamak için konuyu değiştirmeye çalışıyorlar.

GELİN: Nasıl değiştirebilir ki? Konu belli. (*Baba kalbini tutar, Gelin bunu fark eder*) Babacığım. Oturun şöyle.

BABA: Bırak kolumu. (*Baba koltuğa çöker*) Hiç mi maneviyat yok sizde!

BAYAN CİKCİK (*Ansızın yüksek sesle*): Madde değiliz biz! (*Hepsi döner, bakar. Sayıklar gibi*) Öyle diyordu. Madde tarafından sürekli tazelenen formlarmışız.

BAY CİKCİK: Kim diyordu?

BAYAN CİKCİK: Olgun seven prens.

BAY CİKCİK: Kim?

BAYAN CİKCİK: Poker arkadaşım. Atom zerrecikleri bir süre benliğimiz içersinde bir yerlerde, bizden birer parça haline

geliyor, ardından yerlerini başka atomlara bırakıyorlar. Sürekli bir değiş tokuş. Ama biz hep var oluyoruz fıstık. İhtiyarlasak bile hücrelerimize katılan yeni atom parçacıklarıyla tazelenmiş oluyoruz.

BAY ÇİKCİK: Fıstık mı?

BAYAN ÇİKCİK: Ta ki ölene kadar. Sonra dağılıyor her şey. Ama değiş tokuş devam ediyor kainatta. Sürekli. Sonsuza kadar... fıstık.

BAY ÇİKCİK: Kim söyledi bunları?

BAYAN ÇİKCİK: O.

BAY ÇİKCİK: O kim?

BAYAN ÇİKCİK: Olgun seven prens.

BAY ÇİKCİK: Ne zaman?

BAYAN ÇİKCİK: Son seanstan önce.

BAY ÇİKCİK: Nerede?

BAYAN ÇİKCİK: Cehennem pokerinde.

BAY ÇİKCİK: Niçin?

BAYAN ÇİKCİK: Teselli etmek için. Açığıma girdi. Sonra da ful çekti.

BAY ÇİKCİK: Şerefsiz!

BAYAN ÇİKCİK: Hem ne şerefsiz! Bir yandan da kulağıma fısıldıyordu.

BAY ÇİKCİK: Kulağını nerede buldu?

BAYAN ÇİKCİK: Kulaklığıma yani. Kamera açmıştık kamera. Bilgisayar kamerası. Webcam. (*İmalı*) Ama siluetimi göstermedim tabii. Ne olur ne olmaz. Beğenmez falan...

BAY ÇİKCİK: Leyla mı öğretiyor bu zırvaları sana?

BAYAN: Ben çağdaş bir kadını.

BAY ÇİKCİK: Unut artık Olgun seven prensi. Şunları izle. Bıkmadan sürdürüyorlar rollerini. (*Şaşkın, kendisine bakan Baba'ya*) Üstat! Daha nasıl demeli bilmem ki? Yani size hayran olmamak elde değil.

BABA: Haklıyım çünkü!

BAY ÇİKCİK: Gerçekten çok benzemişsiniz kayınpederimin gençliğine. Mimikler tıpatıp aynı. Sonra bu küstah tavır, bu küçük dağları ben yarattım edası... Otel idaresinin bu işi bu kadar ciddiye alacağını hiç düşünmemiştim doğrusu. (*Karısına döner*) Kırkıncı yıl törenimizin en akılda kalacak bölümü bu bence.

BABA (Geline): Manyak mı bunlar?

BAY ÇİKCİK (Karısına): Sence?

BAYAN ÇİKCİK (Kocasına): Ne bence?

BAY ÇİKCİK: Ya girişi nasıldı girişi? 'Nerede o eşkıya!' diye gözlerini devire devire, miğferi düşmüş toplum polisi gibi... Sence?

BAYAN ÇİKCİK: Ne içirdin bana?

BAY ÇİKCİK: İçirmedim koklattım.

BAYAN ÇİKCİK: Başım dönüyor.

BAY ÇİKCİK: Viski koklattım. Kendine gel diye.

BAYAN ÇİKCİK: Şimdi değil. Daha önce. Bir şey içirmiş olmalısın. Yukarıda. Sütü kahveme. İlaç falan. Ha? İtiraf et. İlaç mı kattın yoksa sütü kahveme?

BAY ÇİKCİK: Saçmalıyorsun.

BAYAN ÇİKCİK: Olabilir. Çünkü yeni ayıldım. Peki aldığım ilaçtan olabilir mi bu? Halüsinasyon görebilir diye yazıyor mu acaba içinde? Doz aşımında yani? Halüsinasyon görebilir diye yazıyor mu sence?

BAY ÇİKCİK: Alakasız yok. Kanlı canlı hepsi baksana. Otelin animatör oyuncularını bunlar.

BAYAN ÇİKCİK: Hayır, halüsinasyon görebilir diye yazıyor mu, acaba, sence, içinde...

BAY ÇİKCİK: Bunlar gerçek diyorum sana.

BAYAN ÇİKCİK: Öyle mi?

BAY ÇİKCİK: Üç kez Moskova Devlet Sirki'ne gittim, ama

böylesine dudak uçurtan bir illüzyona şahit olmadım. Gider girmez havaya sokuyorsunuz izleyenleri. Ne demeli bilmem ki?

BABA (Gelin'e): Neler saçmalıyor bunlar?

BAY ÇİKCİK (Karısına): Düştü mü jeton?

BAYAN ÇİKCİK (Çenesi titreyerek): Seninki? İlacın prospektüsünde diyorum...

BABA (Gelin'e): Kim bunlar? Neler oluyor?

GELİN (Baba'ya): Ben de bilmiyorum babacığım.

BABA: Aklınız sıra beni oyalayacaksınız.

BAY ÇİKCİK: Bir dakika! (*Sessizlik*) Yanlışınız var. Öyle olmamıştı. Babası burada olduğumuzu nereden öğrendiyse öğrenmiş, otel girişine kadar gelmiş o gece. Buraya kadar doğru. Fakat odaya çıkmadı. Tatsız bir hadiseye sebebiyet vermemek için yemek sonrası otelden ayrıldığımızı söylemiş görevliler. Zaten planımız öyleydi.

BABA (Bir an Bay Cıkcık'e bakar): Saçma sapan konuşup asabımı bozma benim. (*Gelin ve Damat'a*) Beni mi kandıracaksınız kuş kadar beyninizle! (*Damat'a*) Baban mı bu deli? Öbürü de annen değil mi?

DAMAT: Hayır efendim. Tanımıyorum onları.

BABA (Ayağa fırlar): Hele ben seni hiç tanımiyorum!

BAYAN ÇİKCİK (Bay Cıkcık'e): Gösteri mi şimdi bu?

BAY ÇİKCİK: Tamamiyle.

BABA (Gelin'e): Seni de tanımiyorum!

BAY ÇİKCİK: Peki niye geldiniz o zaman?

BABA: Niye mi geldim?

BAYAN ÇİKCİK: Hiçbir zaman affetmedi beni.

BABA: Kim?

BAYAN ÇİKCİK: Babam.

BABA: Sizin hikayenizi dinlemeye gelmediğim kesin.

BAY ÇİKCİK (Karısına): Oyunu bozma. Şimdiden ikinci perdeyi

anlatıyorsun.

BAYAN ÇİKCİK: Doğru. Özür dilerim.

BABA (Damat'a): Şu kılığa bak! Damat demeye bin şahit ister!

DAMAT: Düğün biteli saatler oldu.

BABA (Söylenerek): Hippi olmuş bunlar. Yazık. Yakında o bitlilerin peşine takılıp uyuşturucuya da alışırsınız.

BAY ÇİKCİK: Yok canım, o kadar da değil. Hiçbir zaman hippie olmadık biz. Özendik belki ama...

BABA: Siz girmeyin her lafa.

BAY ÇİKCİK: Özür dilerim.

BABA: Kışının kılı ağırmiş hippilikten söz ediyor.

BAY ÇİKCİK: Sen kendine bak!

BABA: Ne varmış bende? Şu halimle en az on yıl fark atarım sana.

BAYAN ÇİKCİK: Bunlar da mı oyuna dahil?

BAY ÇİKCİK (Neşeli): Yahu anlamıyor musun? Elbette.

BAYAN ÇİKCİK: Tekrar yaşamış gibi oldum o günleri.

BAY ÇİKCİK: Baban odaya gelmemişti ki?

BAYAN ÇİKCİK: Nasıl gelmemişti? Sen iyice bunamışsın.

BAY ÇİKCİK: Kim? Ben mi?

BAYAN ÇİKCİK: Gelmişti. Üstelik beni alıp eve götürmeye kalkmıştı.

BAY ÇİKCİK: Yok daha neler. Baban otel resepsiyonuna seni sormuş ama ayrıldığımızı söylemişler.

BAYAN ÇİKCİK: Gerisini unutmuşsun.

BAY ÇİKCİK: Unutmak mı? Olmaz öyle şey.

BAYAN ÇİKCİK: Beynin sana gerisini hatırlatmak istemiyor, çünkü babam suratına okkalı bir Osmanlı tokadı aşk etmişti.

BAY ÇİKCİK: Kime? Bana? Üstelik Osmanlı tokadı. Ben hayatım boyunca ekonomik tokatlar dışında Allahın hiçbir kulundan bir fiske dahi yemedim!

BABA (Damat'a): Sana soruyorum, kim bu manyaklar!

DAMAT: Ne bileyim ben!

BABA: Ben şimdi gösteririm sana! (*Saldırır*) Gel buraya!

DAMAT (*Kaçmaya başlar*): Kendinize gelin!

BABA: Kaçma dedim!

BAY ÇİKCİK: Kendinize gelin!

BABA: Seni iblis seni!

GELİN ve BAYAN ÇİKCİK: Kendinize gelin!

Baba tokat atmak için elini kaldırır, damat bir hamleyle Bay Cıkcık'i kendine siper eder. Tokat Bay Cıkcık' in suratında patlar. Gelin çığlık atar. Sessizlik.

BAYAN ÇİKCİK (*Baba'ya*): Elinize sağlık babacığım.

Sessizlik. Hepsi bir an dönüp Bayan Cıkcık' e bakarlar.

BAY ÇİKCİK: Şaka mı bu?

BAYAN ÇİKCİK: Şaka değil. İlahi kader.

BAY ÇİKCİK: Kendinize gelin! Anladık canlandırma yapıyorsunuz ama bu kadarı da fazla.

BABA: Mazur görün. Sizlerle bir hesabım yok benim. Ben buraya... hadise çıkarmak niyetiyle değil... Ben sadece kızıma...

GELİN (*Damat'a*): İyi misin hayatım?

DAMAT: Problem yok.

Sessizlik. Baba bir an kızına bakar, döner, kapıyı vurup çıkar. Bir süre arkasından bakarlar.

DAMAT (*Bir an Bay Cıkcık'e bakarak homurdanır*): Pancar torbası.

BAY ÇİKCİK: Bana mı söyledin delikanlı?

DAMAT: Yok canım, ne münasebet... Babası.

Gelin ansızın ulur gibi ağlamaya başlar.

DAMAT (*Karısına sarılarak*): Öyle demek istemedim. (*Sarılr, nazlatır.*) Ooo, ooo, ooo.. Hassas karım benim. (*Öyle dururlar bir süre*)

BAY ÇİKCİK: Hayal ürünü. Ama etkileyici.

BAYAN ÇİKCİK: Hayal ürünü değil.

BAY ÇİKCİK: Doğru. Tokat hayal ürünü değil. Ama hikaye düzmece. Hatta nasıl derler... Spontan. Öyle değil mi gençler? Sizi gidi oyuncu gençler.

BAYAN ÇİKCİK: Hayal ürünü değil! Gerçek! Ama gene de sevmedim ben bu oyunu.

BAY ÇİKCİK: Doğrusunu istersen ben de pek ısınmadım konuya. Tamam, kabul ediyorum, çok başarılılar da... nasıl derler... biraz şey...

BAYAN ÇİKCİK: Rahatsız edici.

BAY ÇİKCİK: Evet. Rahatsız edici. (*Gelin'le Damat'a*) Sevgili gençler! Lütfen bir an önce terk edin odamızı! Bize güzel heyecanlar yaşatacağınıza yok yere gerginlik yaratıyorsunuz.

BAYAN ÇİKCİK: Kocam haklı. Belki kaş yapalım dediniz ama... Korkutuyorsunuz.

BAY ÇİKCİK: Karım çok haklı. Biz buraya korkmak için gelmedik.

Kısa bir sessizliğin ardından Gelin ve Damat ayrılırlar ve sessizce çıkarlar.

BAY ÇİKCİK (*Arkalarından bakarak*): Tamam, kabul ediyorum. Enteresan bir buluş ama gereksiz. Hay aksi. Kırıldılar mı acaba bize?

BAYAN ÇİKCİK (*Keserek*): Benim kalbim çarpıyor.

BAY ÇİKCİK (*İronik*): Ne güzel.

BAYAN ÇİKCİK: Öyle değil. Çok çarpıyor.

BAY ÇİKCİK: İlk gecemizi mi hatırladın?

BAYAN CİKCİK: Öyle değil. Çarpıntı.

BAY CİKCİK: İlaçlarını unutma.

BAYAN CİKCİK: Haklısın.

BAY CİKCİK: Bence bu gösteri yemek boyunca sürecek. Belki de yanımızdaki masaya oturacaklar ve bize o geceki yemeğimizle ilgili bir skeç oynayacaklar. Büyük sürpriz dedikleri bu işte. Çok mu sert davrandık acaba? Daha mı bi... hoşgörülü olsaydık? Ne dersin?

BAYAN CİKCİK: Sen mi anlattın?

BAY CİKCİK: Neyi?

BAYAN CİKCİK: Nereden biliyorlar?

BAY CİKCİK: Bildikleri falan yok. Uyduruyorlar. Hayal kuruyorlar.

BAYAN CİKCİK: Kuramazlar! Bilmekleri bir şeyin hayalini kuramazlar.

BAY CİKCİK (*Dalga geçerek*): Demek ki aramızda bir jurnalci var. (*Sessizlik*) Yani, ya sen... ya da ben.

BAYAN CİKCİK: Ben kendimden eminim. Ben olmadığımı göre sensin.

BAY CİKCİK: Ben? Hayatta uğraşmam.

BAYAN CİKCİK: Hadi uyduruyorlar diyelim. Ya o gece yanlış odaya girdiğimizi? Onu kimden öğrendiler?

BAY CİKCİK: Yanlış odaya mı girmiştik?

BAYAN CİKCİK: Hatırlamıyor musun?

BAY CİKCİK: Bari koridordaki halının rengini de sor.

BAYAN CİKCİK: Somon rengiydi.

BAY CİKCİK: O şimdiki rengi. Az önce üzerinde yürüdük.

BAYAN CİKCİK: O zaman da aynıydı. (*Sessizlik*) Yanlış mı hatırlıyorum?

BAY CİKCİK: Kesinlikle.

BAYAN CİKCİK: Halıyı demiyorum. Yanlış odaya girdiğimizi. Girmemiş miydik yoksa?

BAY CİKCİK: Elbette girmemiştik. Oyunun etkisi. Oynananlarla yaşadıklarımızı karıştırdın birbirine. Poker oynarken de öyle olmuyor mu?

BAYAN CİKCİK: Nasıl olmuyor mu?

BAY CİKCİK: Kulakla kulaklık. Karışıyor birbirine.

BAYAN CİKCİK: Kalbim çarpıyor.

BAY CİKCİK: İlaçlarını al.

BAYAN CİKCİK: İkinci söyleyişin.

BAY CİKCİK: Galiba haklısın. Biz de karıştırmıştık odaları. Ya da... Yok canım, niye karıştıralım? Ayrıca biz düğün de yapmamıştık.

BAYAN CİKCİK: Yapamamıştık. Paramız yoktu.

BAY CİKCİK: Nikah salonundaki tantanadan sonra otelin restoranına gelmiştik, sonra da canımız kral dairesinde kalmak istemişti. Beş parasız. Galiba önce odaların dolu olduğunu söylemişlerdi. Ama ben allem etmiş kalem etmiş bağlamıştım işi.

BAYAN CİKCİK: Sen değildin allem edip kalem eden.

BAY CİKCİK: Ya kimdi?

BAYAN CİKCİK: Dernek başkanı. Büyüktü hani bizden. Senin de şahidindi hani.

BAY CİKCİK: Sahi neydi onun adı? “Siz karışmayın” demişti, “para işlerine”.

BAYAN CİKCİK: Semih.

BAY CİKCİK: Yok. Semih ağabey öteki.

BAYAN CİKCİK: Suat.

BAY CİKCİK: O Avustralya'ya giden. Her ne haltsa. “Bakmayın böyle giyindiğine,” demiştim müdüre, senin için...

BAYAN CİKCİK: Onu o demişti.

BAY CİKCİK: Güya sen Osmanlı hanedanından birinin torunuydun. Bravo ama. Hiç renk vermemiştin. Sonra da baban gelmiş ve bütün tadımızı kaçırmıştı.

BAYAN CİKCİK: Doğru. *(Kısa bir sessizlik.)* Semih Avustralya'ya giden...

BAY CİKCİK: Gerdek odasını basmış be adam.

BAYAN CİKCİK: Ya ne yapsaydı? Okul bitmek üzereydi. Sahneler beni bekliyordu. Her şey yolunda gidiyor diye şükrederken kahpe felek bir anda seni çıkarmıştı karşıma. Söylesene, kader mi bu?

BAY CİKCİK: Murphy yasası.

BAYAN CİKCİK: Ama kesinlikle odaya çıkmıştı... mı.. acaba?

BAY CİKCİK: Tokadı nerede yemiştin? Söylesene.

BAYAN CİKCİK: Dur. Hay aksi dilimin ucunda. Dur. Dur, dur. *(Ansızın)* Altan.

BAY CİKCİK: Ne oldu Altan'a?

BAYAN CİKCİK: Adı Altan. Nikah şahidin. Odayı ayarlayan. Oh be...

BAY CİKCİK: Her ne haltsa.

BAYAN CİKCİK: Hayır, takılır şimdi kafama, sonra düşün dur sabaha kadar. Ama babacığım odaya çıkmamıştı galiba o gece.

BAY CİKCİK: Acaba?

BAYAN CİKCİK: Ne bileyim ben? Benim kalbim çarpıyor.

BAY CİKCİK: Peki ya tokat?

BAYAN CİKCİK: Ben de içki istiyorum.

BAY CİKCİK: Olmaz. Senin kalbin çarpıyor.

BAYAN CİKCİK: Belki iyi gelir.

BAY CİKCİK: Nerede oldu bunlar?

BAYAN CİKCİK: Ne soruyorsun anlamıyorum.

BAY CİKCİK: Ben tokadı nerede yedim? Sevgili kayınpederim benim orospu çocuğu olduğumu, hergele olduğumu, iblis olduğumu ve daha bir sürü önemli özelliğimi restoranda mı yoksa odaya çıkararak mı ifşa etti?

BAYAN CİKCİK: Komik olmak zorunda mısınız?

BAY CİKCİK: Soru soruyorum!

BAYAN CİKCİK: Ben de içki istiyorum!

BAY CİKCİK: Soru soruyorum!

BAYAN CİKCİK: Kalbim çarpıyor!

Sessizlik. Kapı birkaç kez, kalp atışı gibi tıklatılır, irkilirler.

BAYAN CİKCİK: Kapı mı bu?

BAY CİKCİK: Kapı.

BAYAN CİKCİK: Bu sefer kim geldi?

BAY CİKCİK: Açmadım henüz.

BAYAN CİKCİK: Görüyorum açmadığını. Soruyorum sadece.

BAY CİKCİK: Açmadan bilemem.

BAYAN CİKCİK: Tahmin et diye...

BAY CİKCİK: Falcı değilim.

Bay Cıkcık kapıya yönelir.

BAYAN CİKCİK *(Arkasından bakarak mırıldanır):* Öküzsün öküz.

BAY CİKCİK *(Karısına döner):* Belki de benim babam gelmiştir.

BAYAN CİKCİK: Senin baban mı? Niye?

BAY CİKCİK: Ne bileyim, sıra ondadır belki.

BAYAN CİKCİK: Nur içinde yatsın.

BAY CİKCİK: Nur içinde yatsın.

Bay Cıkcık kapıyı açar, Müçteba Bey elinde bastonuyla kapıdadır.

MÜÇTEBA BEY: Dinlendiniz mi?

BAY CİKCİK: Ne demezsiniz.

MÜÇTEBA BEY: Harika. Kırk beş dakika sonra hazırız. Sizi ve kraliçe hazretlerini çatı restoranda bekliyor olacağız.

BAY CİKCİK: Kraliçe mi?

MÜÇTEBA BEY: Elbette. Bu gecenin kraliçesi o.

BAY CİKCİK: Geliyoruz Müçteba Bey.

BAYAN ÇIKÇİK: Heyecan bastı.

MÜÇTEBA BEY: Bilmem hatırlıyor musunuz? Tam kırk yıl önce de böyle kapınızı çalmış ve...

BAY ÇIKÇİK (*Keserek*): Siz hatırlıyor musunuz?

MÜÇTEBA BEY: Dün gibi. Hatta dünden bile yakın. Ama bir o kadar da uzak. Bir şikayetiniz yoktur umarım.

BAYAN ÇIKÇİK: Yok hayır, yok. Organizasyon çok başarılı. Tebrik ederiz. Hepsi çok güzel düşünülmüş. Basın ordusu, kemanlar. (*İmalı*) Sayenizde birer reklam yıldızı gibiydik.

MÜÇTEBA BEY: Daha bitmedi. Asıl sürpriz yukarıda.

BAY ÇIKÇİK: Ama oyun gerçekten çok etkileyiciydi. Karım bayıldı heyecandan.

MÜÇTEBA BEY (*Endişelenir*): Bayıldı mı? Ne zaman?

BAYAN ÇIKÇİK: Birdenbire banyoda öyle çırılçıplak görünce korktum biraz. Üstüne babam de gelince... Ama giderek alıştım. Oyuncular da çok başarılıydı.

MÜÇTEBA BEY: Hangi oyuncular?

BAYAN ÇIKÇİK: Özellikle beni oynayan.

BAY ÇIKÇİK: Yok yok. Bence en başarılısı babaydı.

Müçteba Bey: Baba mı?

BAYAN ÇIKÇİK: O başka. O daha tecrübeli de ondan.

Bay Cıkçık (*Karısına*): Sen biraz silik kaldın.

BAYAN ÇIKÇİK: Niye hayatım? Tokat yemedim diye mi?

BAY ÇIKÇİK: Baba iyi baba. Benim favorim baba.

MÜÇTEBA BEY: Baba mı?

BAY ÇIKÇİK: Tek geçirim.

MÜÇTEBA BEY: Hangi baba?

BAY ÇIKÇİK: Gelinin babası rolündeki oyuncu demek istiyorum.

MÜÇTEBA BEY: Pek anlayamadım ama...

BAY ÇIKÇİK: Gerçekten yanımızdaki odada mı kalacaklar? Yoksa o da mı oyundu?

MÜÇTEBA BEY: Kimden söz ettiğinizi bilemiyorum.

BAY ÇIKÇİK: Oyuncular.

MÜÇTEBA BEY: Oyuncular?

BAYAN ÇIKÇİK: Yani Gelin'le Damat.

MÜÇTEBA BEY (*Bayan Cıkçık' e*): Gelin sizsiniz. (*Bay Cıkçık'e*) Damat da siz.

BAY ÇIKÇİK: Gençleri diyorum...

MÜÇTEBA BEY: Anladım. Bu gece düğün yapan gençleri söylüyorsunuz. Onların rezervasyonu yoktu zaten. Resepsiyonda ufak bir tartışma yaşandı, sonra gene fikir değiştirdiler. Konukları dağılınca damadı ayılıp ayrılacaklar otelden.

BAY ÇIKÇİK: Peki yan odada kalanlar?

MÜÇTEBA BEY: Yan oda kullanılmıyor. Eğer ünlü yıldızlar veya iktidar ya da herhangi bir ülkenin hanedan mensupları toplu halde gelirse, hani çoluk çocuk, gelin damat falan, çok nadir, açıyoruz.

BAYAN ÇIKÇİK: Ama siz... az önce...

MÜÇTEBA BEY: Görüşmek üzere.

BAY ÇIKÇİK (*Şaşkın*): Görüşmek üzere. (*Kapıyı kapatır, bir an göz göze gelirler*) Bence Müçteba Bey de oyuncu. (*İçki şişesini doğru gider, şişeyi alır*) İstiyor musun?

BAYAN ÇIKÇİK: Ayrıca benim babam bıyıklıydı.

BAY ÇIKÇİK: Bu adam da öyleydi.

BAYAN ÇIKÇİK: Nasıldı?

BAY ÇIKÇİK: Bıyıklıydı.

BAYAN ÇIKÇİK: Öyle miydi?

BAY ÇIKÇİK: Öyleydi.

Bayan Cıkçık (*İçki şişesine bakar*): Evet. İstiyorum.

BAY ÇIKÇİK: İstersen şarap açalım.

BAYAN ÇIKÇİK: Midemi ekşitir o şimdi.

Bay Cıkçık *karısına içki koyar, verir.*

BAY ÇIKÇİK: Hadi, şerefe.

BAYAN CİKCİK: Keyfimden içmiyorum.

BAY CİKCİK: Ben de.

BAYAN CİKCİK: Çarpıntım için.

BAY CİKCİK: Ben de.

Kapı vurulur.

BAY CİKCİK (*Söylenerek kapıya doğru yürür*): Yol geçen hanına döndü. (*Kapıyı açar, Müçteba Bey belirir.*)

BAY CİKCİK: Buyrun Müçteba Bey.

MÜÇTEBA BEY: Az kalsın gene unutacaktım. (*Elindeki mektubu uzatır*) İşte size kahve içerken sözünü ettiğim mektup. Resepsiyona uğrayan beyefendi eşinize vermemi söylemişti.

BAY CİKCİK: Eşime mi?

MÜÇTEBA BEY: Babasıymış. Öyle söylemişti. Yani ben öyle hatırlıyorum.

BAY CİKCİK: Yanılmamışım. Oyun devam ediyor.

MÜÇTEBA BEY: Hangi oyun?

BAY CİKCİK (*Müçteba Bey'e*) Elbette veririm. (*Zarfı alır*)

MÜÇTEBA BEY: Unutmayın, bekleniyorsunuz.

BAY CİKCİK: Biliyorum. Geliyoruz.

Kapıyı kapatır, zarfı açar, göz gezdirir, karısına bakar.

BAYAN CİKCİK: Nedir o?

BAY CİKCİK: Hiç. Sözüm ona oyun.

BAYAN CİKCİK: Verir misin?

BAY CİKCİK: Neyi?

BAYAN CİKCİK: Neyi olacak mektubu.

BAY CİKCİK: Olmaz. Veremem.

BAYAN CİKCİK: Neden?

BAY CİKCİK: Bana emanet.

BAYAN CİKCİK: Sana mı emanet?

BAY CİKCİK: Anlasana. Oyunun bir parçası bu. (*Tekrar göz gezdirir*)

BAYAN CİKCİK: İyi ya işte. Madem ben de içindeyim oyunun, okumak istiyorum.

BAY CİKCİK: Böyle bir sorumluluğun altına giremem ben. Adam kızına verilmesini söylemiş.

BAYAN CİKCİK: Hayır, eşinize verin dedi.

BAY CİKCİK: Onu söyleyen Müçteba Bey. Salak herif. Odaları karıştırdı gene. Adam kızına verilmesini istemiş.

BAYAN CİKCİK: Kızı benim işte.

BAY CİKCİK: Affedersin ama çüş! Herif neredeyse erkek kardeşin yaşında.

BAYAN CİKCİK: Olabilir. O mektubu bana vereceksin, çünkü sahibi benim.

BAY CİKCİK (*Ansızın sinirlenir*): Kahretsin! Her şeyi bozuyorsun. Şurda adamlar hoşumuza gitsin diye bir oyun hazırlamış, onu bile piç ediyorsun. Madem öyle... (*Zarfı birkaç kez yırtar, parçaları ateşe savurur*) İşte böyle!

Sessizlik.

BAYAN CİKCİK (*Dışlerinin arasından*): İblis!

BAY CİKCİK: Sen anlayamadın bu şeyi... nasıl derler... zarafeti.

BAYAN CİKCİK (*Öfkeyle bağırmaya başlar*): Densiz! Sorumsuz! Yüzsüz! Vicdansız!

BAY CİKCİK (*Umursamazmışçasına ateşe bakar*): Ne güzel yanıyor. Çıtır çıtır. Alev büyülüyor beni.

BAYAN CİKCİK: Ne yazıyordu o mektupta?

BAY CİKCİK: Geçti mi çarpıntın?

BAYAN CİKCİK: Onu sormadım.

BAY CİKCİK: Onu ben sordum.

BAYAN CİKCİK: Cevap versene.

BAY CİKCİK: Çarpıntıya mı?

BAYAN CİKCİK: Mektuba mektuba. Ne yazıyordu o mektupta?

BAY CİKCİK: Bilmiyorum. Okuyamadım. Yandı. Kül oldu

sayende.

BAYAN CİKCİK: Sayemde mi?

BAY CİKCİK: Fevri hareketler yaptırıyorsun bana bazen. Bu huyunu hiç sevmiyorum. Hadi, al düşünü da çıkalım yavaş yavaş.

BAYAN CİKCİK: Nereye?

BAY CİKCİK: Çatı restorana.

BAYAN: Ne yazıyordu o mektupta? Okudun sen onu. Biliyorsun ne yazdığını.

BAY CİKCİK: Gözlerim iyice gitti benim. Harfleri bulanık görüyorum.

BAYAN CİKCİK: Söylesene!

BAY CİKCİK: Söyledim ya.

BAYAN CİKCİK: Hayır, söylemedin!

BAY CİKCİK: Ne anlatıyorum ben saatlerdir!

BAYAN CİKCİK: Hani sana emanetti? Öyleyse niye ateşe attın? Ne yazıyordu söylesene. Hani sana emanetti? Öyleyse niye ateşe attın? Okudun sen onu. Ne yazıyordu söylesene.

BAY CİKCİK: Takıntı. Senin sorunun takıntı.

BAYAN CİKCİK: Ne yazıyordu? Söylesene ne yazıyordu?

BAY CİKCİK: Kesinlikle takıntı. Obsesyon.

BAYAN CİKCİK: Cevap vermeyecek misin bana?

BAY CİKCİK: Nereden bilebilirim?

BAYAN CİKCİK: Son kez soruyorum! Bak son kez soruyorum! Son kez! Son!

BAY CİKCİK: İşte bu kadar! Kutluyorum seni. İrade budur işte. Bir şeyi son kez soracağına dair kendi kendine söz verebiliyorsan, obsesyondan kurtuluyorsun demektir.

BAYAN CİKCİK: Ciddi ol ve cevap ver.

BAY CİKCİK: Falcı olmadığımı söylemiştim. Gözlerim sakat benim. Önümü de arkamı da zor görüyorum.

BAYAN CİKCİK: O mektubu okudun sen! Tam kırk yıl önce

okudun! Ve sakladın benden! Hiç söz etmedin! Ne yazıyordu o mektupta?

BAY CİKCİK: Alkol var mı sende?

BAYAN CİKCİK: Alkol mü?

BAY CİKCİK: Ensemi sileceğim.

BAYAN CİKCİK: Mektup diyoruz!

BAY CİKCİK: Ben demiyorum sen diyorsun.

BAYAN CİKCİK: Ne yazıyordu?

BAY CİKCİK: Hatırlamıyorum.

BAYAN CİKCİK: Hatırlıyorsun!

BAY CİKCİK: Benden daha mı iyi bileceksin hatırlayıp hatırlamadığımı?

BAYAN CİKCİK: Babam niye ölünceye kadar konuşmadı benimle?

BAY CİKCİK: Nereden bilebilirim?

BAYAN CİKCİK: Niye aramadı?

BAY CİKCİK: Sen de aramadın.

BAYAN CİKCİK: İlk yıllar cesaret edemedim. Sonra hep haber yolladım. Cevap gelmedi. Hiç gelmedi. Hiç affetmedi beni. Niye affetmedi?

BAY CİKCİK: Çünkü inatçı bir adamdı baban. Despottu. Dediğim dedikti. Nur içinde yatsın.

BAYAN CİKCİK: Nur içinde yatın. Altan doğdu aramadı, Leyla doğdu aramadı. Yok... Leyla doğduğunda ölmüştü galiba. Yok canım sağdı.

BAY CİKCİK: Nur içinde yatsın.

BAYAN CİKCİK: Nur içinde yatsın.

BAY CİKCİK: Sen elinden geleni yaptın.

BAYAN CİKCİK: Öyle. En azından vicdanım rahat.

BAY CİKCİK: İçsene bir yudum. (*Kadın içer, Bay Cıkcık bardağı alır*) Geçti mi çarpıntın?

BAYAN CİKCİK: Bir yudum daha. (*Bay Cıkcık tekrar bardağı uzatır, kadın içer*) Ben mi arasam acaba çocukları?

BAY CİVİK: Ara hadi.

BAYAN CİKCİK: Daha duş alacağım...

BAY CİKCİK: Yarım saatimiz var ona göre.

BAYAN CİKCİK: Bir gelinlik bile giydirmedin bana.

BAY CİKCİK: Haydaa!.. Yahu öyle karar vermemiş miydik? Paramız olsa Hindistan'a gidecektik düğün yapmaya. Şeyin yanına... Neydi adı? Maharoshi miydi, Maharishi miydi?..

BAYAN CİKCİK: Hatırlamıyorum. Sildim eskileri.

BAY CİKCİK: Neden?

BAYAN CİKCİK: Yer açmak için. Haddinden fazla anı biriktiğinde gereksizleri çöpe sürüklemesin ana hafızaya zarar veriyor. Ben güncelledim hafızamı. Sana da tavsiye ederim.

BAY CİKCİK: Meditasyonu bile yanlış anlamışsın.

BAYAN CİKCİK: Olabilir. Yorum meselesi.

BAY CİKCİK: Duvağı da şey olsun diye takmıştın...

BAYAN CİKCİK: Fantezi.

BAY CİKCİK: Her ne haltsa.

BAYAN CİKCİK: Ama ısrar etmeliydin hayatım. Beni ikna etmeliydin. Toz pembe eşofmanlarla oturmuştum nikah memurunun önüne. Hiç mi utanmadın benim adıma?

BAY CİKCİK (*Kısa bir sessizlikten sonra*): Kırmızı.

BAYAN CİKCİK (*Kısa bir sessizlikten sonra*): Ne?

BAY CİKCİK: Eşofman. Kırmızıydı. Pembe değil.

BAYAN CİKCİK: Renk mi önemli olan? Kırmızıyı toz pembe olarak hissetmiş olamaz mıyım? Üstelik damattın sen. Ailenin reisi olacaktın. Ve benim ileride torunuma göstereceğim şöyle beyaz gelinlikli bir fotoğrafım bile olmayacaktı. Hiç mi düşünmedin ileride bunun beni mutsuz edebileceğini?

BAY CİKCİK: Çaylaklığıma ver.

BAYAN CİKCİK (*Ciddiye alır*): Ya, dövün şimdi. (*Sessizlik*) Güzel rol yapıyor ama.

BAY CİKCİK: Babayı oynayan mı?

BAYAN CİKCİK: Hayır, Gelin.

BAYAN CİKCİK: Baba daha iyi. Sanki animatör değil dört dörtlük bir karakter oyuncusu.

Bayan Cıkcık banyo tarafına gider. Bay Cıkcık şöminenin maşasını alır, ateşle ilgilenir. Bayan Cıkcık tekrar belirir, bir süre olduğu yerden adamı izler.

BAYAN CİKCİK: Himayesinde olmam hoşuna gitmezdi değil mi? Bay Cıkcık (*Hala ateşle ilgilenmektedir*): Duyan da Rockefeller'ın kızı sanır.

BAYAN CİKCİK: Maddi anlamda demiyorum. (*Sessizlik*) Kıymetlisydim.

BAY CİKCİK: Ben de kıymetlisinin kocası.

BAYAN CİKCİK: Tütmesin o şimdi?

BAY CİKCİK: Tütmesin diye karıştırıyorum.

BAYAN CİKCİK: Sen hep nefretle söz ettin ondan. Çocuklara bile.

BAY CİKCİK: Kendi istedi.

BAYAN CİKCİK: Ve ben aslında... biliyor musun... ben buna çok takıldım.

BAY CİKCİK: Geçti hepsi, takıntı falan yok artık. Hadi acele et biraz. Geç kalmayalım.

BAYAN CİKCİK (*Bir an bakar adama*): Sence hangisi daha devrimci?

BAY CİKCİK: Ne?

BAYAN CİKCİK: Jeanne D'arc mı yoksa Antigone mi?

BAY CİKCİK: Ne saçmalayıp duruyorsun?

BAYAN CİKCİK: Boş ver.

BAY CİKCİK: Acele et biraz.

BAYAN CİKCİK: Haklısın. Tamam. Ben... Boşanmak istiyorum.

BAY CİKCİK (*Kısa bir sessizlikten sonra*): İyi. Yarın gideriz.

BAYAN CİKCİK (*Kısa bir sessizlikten sonra*): Var mı tanıdığın?

BAY CİKCİK: Ne?

BAYAN CİKCİK: Avukat.

BAY CİKCİK: Var var. Merak etme.

BAYAN CİKCİK: İyi. Gideriz yarın.

BAY CİKCİK: Unutturma.

BAYAN CİKCİK (*Bir süre baktıktan sonra*): Ne kadar yakışıklı bir adamdın.

BAY CİKCİK: Uydurma. Dünya kurulduğundan beri böyleydim.

BAY CİKCİK (*Bir süre ifadesiz, adama bakar. Tekdüze mırıldanmaya başlayarak çıkar*): Laptop, laptop, laptop, laptop...

BAY CİKCİK (*Seslenerek*): Sen internetten şahit bul bu arada.

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Boş ver. Ben memnunum halimden.

BAY CİKCİK: Orası öyle. Ben de memnunum halimden. (*Seslenerek*) Ama sen de daha uzun boyluydun. Çektin. Ufacık kaldın.

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Ben hep aynıydım.

Bay Cıkcık şişesini çıkartır, bir yudum içer.

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Bornozlar temiz midir acaba?

BAY CİKCİK: Jeofizik profesörü Bay Cıkcık! Sismik araştırma ve petrol sondaj şirketleri yönetim kurulu başkanı! (*Bir yudum daha içer*) Yakıştı ama.

Sessizlik.

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Tertemiz. Mis gibi kokuyor!

BAY CİKCİK (*Kendi kendine*): Siktir eeet...

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Bak aramadılar hala. (*Sessizlik.*)

Laptop, laptop, laptop... Neyse, hastalık olmasın da...

BAY CİKCİK (*Kendi kendine*): Orospu çocuğu.

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan kendi kendine söylenir*): Laptop, laptop, laptop...

BAY CİKCİK (*Kendi kendine*): Bunlar ıvır zıvır faaliyetlermiş.

Bırakırsam affedecekmış. Kocanı ikna et okulunu bitirsin diyor. (*Öksürmeye başlar*) İçgüveysi mi sandın lan beni? Dürzül! Sen mi karar verecektin ne yapacağıma! İki yıl arayıp sormamış, Altan doğunca utanmadan telefon açtırıyor. Ne o torununu, görecekmiş. Süründük ulan biz. Kaç yıl süründük biliyor musun! Haberin var mı! Nah gösterirdim ben sana kızını. Nah gösteririm Altan'ı! Nah gösteririm Leyla'yı!

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Bir şey mi diyorsun?

BAY CİKCİK (*Öksürerek seslenir*): Ne?

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan seslenir*): Sahi kimdi o?

BAY CİKCİK (*Öksürerek*): Ne diyorsun?

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Kimdi o diye soruyorum?

BAY CİKCİK: Kim kimdi?

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Leyla Halit.

BAY CİKCİK (*Öksürerek*): Ne diyorsun, duymuyorum...

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Sıcak su kolu. Açılmıyor. Sıkışmış...

BAY CİKCİK (*Öksürerek*): İyice çevir düzelir.

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Çeviremedim, sen bak.

Bay Cıkcık öksüre öksüre banyo tarafına gider. Dışarıdan sesleri gelir. Bu süre boyunca sahne boştur. Burada ses salona hoparlörle verilebilir.

BAY CİKCİK (*Dışarıdan*): Hangisi?

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Görmüyor musun, bu işte

BAY CİKCİK (*Dışarıdan*): Bırak bana.

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Demek hayatın kaydı öyle mi?

BAY CİKCİK (*Dışarıdan*): Ne?

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Bak sen şu işe.

BAY CİKCİK (*Dışarıdan*): Ne söylenip duruyorsun?

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Söylesene hangisi daha devrimci?

BAY CİKCİK (*Dışarıdan*): Ne diyorsun bir anlasam...

BAYAN CİKCİK (*Dışarıdan*): Çevir şu kolu çevir. Hayatı kaymış.

Yavaş. Islatacaksın ortalığı.

Ara kapı açılır. Elinde kitap ve bastonuyla Müçteba Bey sahneye girer.

MÜÇTEBA BEY (*Kitaptan okur*): “Saat dokuz sularında foto muhabirleri ile birlikte, el ele çatı restorana çıktılar. Çıgan orkestrası eşliğinde; otel idarecileri, basın mensupları ve de diğer müşterilerin meraklı bakışları arasında baş başa şaraplarını yudumlayıp söğüş etlerini yediler. Bay Cıkcık kırmızı şarabı tercih etti. Bayansa rose... Toz pembe. Mezelere ise ellerini bile sürmediler. Ne sımsıcak sigara böreği, ne spesiyal patates köfte, ne de...” (*Okumayı keser, başını kitaptan kaldırır*) Soğuk savaş döneminde Amerikan salatası derdik adına. Sonraki yıllarda “Rus Salatası” olarak değiştirmiştik. Bütün yemek listeleri yeni baştan matbaaya verilmişti. Bazı hatırı sayılır kişilerin suçlayıcı muhalefetine rağmen, uzun yıllar, “Rus salatası” isminde direndiğimizi hatırlıyorum. Hatta bir ara, orta halli entelektüel müşterilerimiz arasında ‘Sovyet salatası’ diyen fanatikler bile çıkmıştı. Ama ne yazık ki sorun giderek büyüdü. Rusçular ve Amerikancılar şark köşesinde karşılıklı oturmaz hale geldi. Hatta birbirlerine selam bile vermez oldular. Yemek listeleri mütemadiyen matbaaya gitti ve geri geldi. Biz de son çare olarak adını Fransız salatası olarak değiştirmek zorunda kaldık. Bu sefer de her iki taraf kazan kaldırdı. Ne o halkların mutfak kültürüne saygısızlık ediyormuşuz. Birkaç ay önce ise, Rus konuklarımızdan biri, restoranda yemek yiyen bir müşterinin önündeki tabağı işaret ederek şöyle dedi; “Ben de ondan istiyorum. Fransız salatası”. Meğer o mayonezli karışımın adı zaten ‘Fransız salatası’ymış. Rus halkı yüzyıllardır öyle diyormuş. Meğer biz, otel idaresi olarak, bir salata adına, tam kırk yıldır, boşu boşuna kimlik savaşı vermişiz. Kraliçe hazretlerinin bu son ziyaretinde,

herhangi bir diplomatik gerginliğe sebebiyet vermemek amacıyla, sözü edilen ürünü mönüden çıkararak yerine yağ mantısı koyduk. Ha, bir de kadınbudu köfte, imambayıldı ve tercihe bağlı olarak vezirparmağı ya da dilberdudağı. Ne diyorduk? (*Tekrar okur*) “...söğüş etlerini yiyip kırmızı şaraplarını yudumladılar. Baş başa. Başka da bir şey yemediler. Ne sımsıcak sigara böreği, ne spesiyal patates köfte, ne de halis Amerikan salatası. Muhabirler bol bol fotoğraf çekti. Sonra da gecenin büyük sürprizini açıkladık. Televizyon için bir reklam filmi. Başrolde Bay ve Bayan Cıkcık. ‘Mutluluk bu odadan geçer’ sloganı eşliğinde otelimizi tanıtacaklar. Bay Cıkcık de ne malın gözüymüş meğer. Öyle bir pazarlık etti ki fiyat için, kıran kırana, ben bile şaştım kaldım. Sanki kırk yıldır reklam sektöründe. Sonra da ikinci sürprizi patlattık. 1 Mart, 1968 cuma gecesine ait ödenmemiş faturalar. Kral dairesinde bir gecelik konaklama ve ekstra bedelleri. Üstelik kırk yıllık faiziyle. Önce hatırlamadıklarını ifade ettiler. Sonunda Bay Cıkcık kerhen de olsa kabul etti. Ama bir şartla. Borcu, alacakları reklam ücretinden düşecekmişiz. Alem adam. Oysa o borç çoktan zaman aşımına uğramıştı. Ve bu sadece ve sadece küçük bir şakaydı. Gece bitiminde resepsiyonun önünden geçerken, altın torbasını tuvalette unuttukları için otele geri dönmüş olan yeni evli çiftle karşılaştılar. Ve deneyimli birer evlilik bilirkişisi olarak onlara ömür boyu sağlık, huzur ve mutluluk dilediler. Sonra Bayan Cıkcık bir saat kadar bilgisayar odasına takıldı. Bay Cıkcık de Amerikan bara. Gece bitiminde ise odalarına çekilerek, sabaha kadar, karı koca, aynı yatakta, ayrı yorganlara sarınmış halde, deliksiz birer uyku çektiler. Sabahın ilk ışıklarıyla da mavi salonda alelacele bir kahvaltı edip terk ettiler otelimizi. Evlerine kadar eşlik ettim kendilerine. Yaşlı adam yol boyunca hiç konuşmadı. Kadınsa boş gözlerle dışarıyı izleyip kendi kendine, daha

önce kendinin bile duymadığı tuhaf melodiler mırıldandı. Ve kırk yıl sonra yeniden buluşmak umuduyla vedalaştık. Söylediklerine göre memnun kalmışlar. Tam ayrılmak üzereyken yaşlı kadın, kocasına belli etmeden avucuma küçük metal bir halka sıkıştırdı, ve usulca şöyle dedi; “Rica etsem bu tek taş yüzüğü, dün gece Gelin rolünü oynayan aktriste kıza verir misiniz? (*Sessizlik*) Bir de söyleyin kendisine... olurlarına bıraksın.” (*Sessizlik. Kitabı kapatır. Kendi kendine mırıldanır*) Otel personelinin anıları. Bu sefer tutacağım sözümü. Emaneti doğru kişiye vereceğim. Bulabilirsem tabii. (*Kısa bir sessizlik*) 1 Mart, 1968 cuma. Hayal meyal hatırlıyorum. Galiba, “Mektubu kızıma vereceksiniz” diye tembih etmişti adamcağız. Ama ne yazık ki gelini görememiştım o akşam. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, kimseye görünmeden terk etmişlerdi oteli. Ve ben, tam kam kırk yıl sonra tozlu otel kayıtları arasında bulduğum o mektubu yanlış kişiye verdim. Özellikle yapmadım bunu. Oda kapısını Bay Cıkcık açtı. Onlar artık aynı elmanın iki yarısı değillerdi belki. Belki de, yan yana çürümüş iki farklı elmanın birbirine karışmış çökeltileriydiler. Ama, çökelti de olsalar, bir bütündüler artık. Bu saatten sonra mektubu hangisine verdiğimin ne önemi olabilirdi? (*Bay Cıkcık banyo tarafından çıkar, ağır ağır yürüyerek sehpanın üstünde duran şişesini alır, içerek pencereye doğru gider, sırtı dönük, şehir ışıklarına dalar.*) Kaleme aldığım anılar size gerçek dışı gelebilir. Ama hiç kimse bu kurgunun hatalı bir kurgu olduğunu iddia edemez. Tamamlanmış bir romanın ya da bitmiş bir filmin bile kusursuz biçimde kurgulanıp kurgulanmadığını kim söyleyebilir? Hangisi mükemmel? Yaşadıklarımız mı, yoksa yaşama ihtimalimiz olup da yaşamadıklarımız mı? (*Bayan Cıkcık başında bone ve üzerinde bornoz, kendi kendine mırıldanarak çıkar, koltuğun üstünden çantasını alır, kocasına göz atar, belli etmemeye*

çalışarak şişesini kontrol eder, elinde çantasıyla tekrar çıkar). Ya da, milyonlarca film karesinden hangi birinde gizli, bize en fazla benzeyen kimliğimiz? (*Ara kapı açılır, Damat belirir, şömineye doğru ağır ağır yürür, Bay Cıkcık'in az önce bıraktığı maşayı alır, odunları karıştırır*). Kraliçe Elizabeth! Ve sevgili eşi Prens Philip! Geceyi bu odada geçirecekler! Herhangi bir diplomatik gerginliğe sebebiyet vermemek amacıyla Lady Simpson'un altın ayaklı küvetini söktürerek, yerine Mata Hari'ninkini taktırdık. Sonra bunun daha büyük bir gerginlik yaratabileceği kuşkusuyla, bütün değerli küvetleri depoya istifleyip jakuzide karar kıldık. Ayrıca sıcak su contalarını ve musluk başlarını da yeniledik. Şu an itibariyle havaalanına inmiş olmaları gerekiyor. Neredeyse kırk yıl oldu görüşmeyeli. Çok heyecanlıyım. Kitabı begenecekler mi acaba? Belki de tercüme ettirip okur benim hikayemi majesteleri. Keşke kırk yıl önce birlikte fotoğraf çektirme imkanımız olsaydı. Kitabımızın kapağına o fotoğrafı koyardık. Ne tuhaf. Yoldan geçen birine üç vakte kadar gerçek bir kraliçe ile ikinci kez el sıkışacağımı söyleyecek olsam bana inanır mı acaba?

Oda kapısı bir kaç kez art arda tıklatılır. Bay Cıkcık ve Damat birlikte önce kapıya sonra da donuk bir ifadeyle birbirlerine bakarlar. Bay Cıkcık anlık bir tereddütten sonra kapıya doğru yürür, açar. Kapıda kimse yoktur ama sanki Müçteba Bey oradaymışçasına tepki verirler.

BAY CİKCİK: Geliyoruz Müçteba Bey.

DAMAT: On dakikaya kadar aşağıda oluruz.

Bay Cıkcık kapıyı kapatır. Öylece kalırlar.

MÜÇTEBA BEY: Vakit oldukça ilerledi. Az önce saate baktığımda, yediyi üç dakika otuz yedi saniye geçiyordu. Oysa aradan aylar geçti. “Şimdi” diye tanımladığımız zaman parçacıkları giderek bizden uzaklaşıyor ve giderek birbirine karışıyor.

Yatak odası girişinin önünde ansızın Bayan Cıkcık belirir. Üzerinde erotik bir biçimde sarılmış havlu, elinde şampanya şişesi vardır.

BAYAN CİKCİK (*Damat'a bakarak*): Hayatım. (*Sadece Damat döner bakar. Cilveli*) Doldurmayacak mıyız?

Damat banyoya doğru bir hamle yaparken Müçteba Bey bastonunu yere vurur, üçü de karanlıkta kaybolur.

MÜÇTEBA BEY: Ve de... hangi zamanın hangi sayfada olduğunu... kestiremiyor pek.. insan.

Serçe parmağında parlayan tek taş yüzüğe bakar ve bastonunu yere vurarak kendini kaybeder. Ardından ful karanlık.

Perde

CİVAN CANOVA
Kadıkalesi, Temmuz 2009
GÖKSU, Aralık 2009

